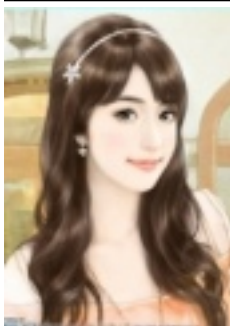

Dây Tơ Hồng Khó Đứt

Contents

Dây Tơ Hồng Khó Đứt	1
1. Chương 1: Thơ Ấu	2
2. Chương 2: Hàng Xóm	5
3. Chương 3: Xanh Tươi (1)	10
4. Chương 4: Xanh Tươi (2)	14
5. Chương 5: Xanh Tươi (3)	19
6. Chương 6: Cảnh Xuân Tươi Đẹp	24
7. Chương 7: Cảnh Xuân Tươi Đẹp 2	30
8. Chương 8: Cảnh Xuân Tươi Đẹp (3)	35
9. Chương 9: Yên Ba (một)	40
10. Chương 10: Yên Ba (Hai)	45
11. Chương 11: Yên Ba (Ba)	50
12. Chương 12: Giao Thoa (Một)	61
13. Chương 13: Giao Thoa (Hai)	67
14. Chương 14: Giao Thoa (Ba)	72
15. Chương 15: Nghe Mưa (một)	77
16. Chương 16: Nghe Mưa (Hai)	83
17. Chương 17: Nghe Mưa (ba)	89
18. Chương 18: Sao Hôm (Một)	94
19. Chương 19: Sao Hôm (hai)	100
20. Chương 20: Sao Hôm (Ba)	107
21. Chương 21: Tết Nguyên Đán (Thượng)	112
22. Chương 22: Chương Kết	116

Dây Tơ Hồng Khó Đứt

Giới thiệu

Trên dòng chảy cuộc đời, duyên phận như tấm lưới kiên cố, Phương Tinh Ngôn và Diệp Tử Hàng chỉ

1. Chương 1: Thơ Ấu

Thời điểm chưa vào hạ, Tỉnh Ngôn đi học mẫu giáo.

Ngồi ở trên cầu trượt, Phương Tỉnh Ngôn đã trải qua năm đầu tiên học ở mẫu giáo.

Bởi vì tuổi quá nhỏ, dưới sự đề nghị của cô giáo, cô nhóc lại học thêm một năm lớp mầm nữa. Không có gì đặc biệt, cuộc sống y chang lại lặp lại một năm, chỉ khác là nhóm bạn học đều thay đổi mà thôi, các bạn học cùng lớp của cô nhóc đều lên lớp chồi lớn hơn cô nhóc một lớp, nhưng Tỉnh Ngôn cũng rất nhanh hoà hợp cùng với đám bạn mới.

Những điều này cũng không quan trọng, quan trọng là do bị lưu ban mà cô nhóc cùng cậu bạn Diệp Tử Hàng bắt đầu trải qua kiếp sống “bạn cùng lớp”, đó là một sự bắt đầu rất quan trọng, bởi vì... không có bắt đầu thì cũng không có chuyện để kể.

Tính cách của cô bạn nhỏ Phương Tỉnh Ngôn và cậu bạn học cùng lớp Diệp Tử Hàng khác nhau một trời một vực, Phương Tỉnh Ngôn có đám bạn chí cốt còn Diệp Tử Hàng lại thích tự chơi một mình, thích yên tĩnh. Phương Tỉnh Ngôn đã từng để ý đến cậu bạn Diệp Tử Hàng, cô nhóc từ trước đến nay đều có dã tâm đoàn kết hết thấy những lực lượng có lợi, chỉ là sau vài lần trắc trở, cô nhóc đổi với tên Người Gõ này hoàn toàn bố tay. Tuy nhiên còn nhiều bạn học muốn dựa dẫm kết thân với cô nhóc mà, cô nhóc không cần quan tâm đến cậu nữa đâu!

Hai đường thẳng song song học cùng trường cùng lớp mẫu giáo này lại có kí ức rất khác biệt về tuổi thơ, rất nhiều năm về sau vào một ngày nọ, Phương Tỉnh Ngôn chỉ vào ảnh tốt nghiệp học mẫu giáo rồi nói với Diệp Tử Hàng: “Trời ạ! Cậu học cùng tổ hồi học mẫu giáo, lại chung một lớp nữa? Cậu bạn ngu ngơ ngồi ở phía sau tổ chính là cậu a?”

Đảo mắt một cái đã vào tháng 9 đầu hạ, giữa lúc mùi hương cỏ huân nhàn nhạt Phương Tỉnh Ngôn đã lên tiểu học, đây là quãng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời cô nhóc, dưới ánh mặt trời cô nhóc vui vẻ và vô ưu vô lo lớn dần lên, trải qua cuộc sống đẹp như mơ mỗi ngày. Về phần Diệp Tử Hàng, lúc này cậu đã thể hiện tài năng học tập và lãnh đạo của mình, cậu ta từ chức lớp trưởng đã làm đến chức đại đội trưởng, chức quan ngày càng lớn.

Phương Tỉnh Ngôn lại thuộc về thành phần cỏ dại trong lớp, tức là không quan không chức, thành tích học tập cũng thuộc dạng không nổi bật, nhưng cô nhóc từ lúc bắt đầu đi nhà trẻ đã có năng lực đặc biệt khiến đám bạn xung quanh vây lấy mình, đám bạn của cô nhóc vượt ra ngoài cả lớp, cả khối, ở các lớp các khối khác nhau cô nhóc đều có mạng lưới quan hệ! Năng lực kết giao bạn bè của cô nhóc cũng thật giỏi nha, điểm này đến khi cô lớn cũng không hề thay đổi.

Quên nói rằng, hai bạn nhỏ Phương và Diệp này lúc ở tiểu học chỉ học cùng khối chứ không cùng lớp. Trong sáu năm học này, một lần đặc biệt nhất mà bọn họ xuất hiện cùng nhau là vào mùa hè năm lớp 5: Nhà trường đã tổ chức trại hè, mỗi lớp chỉ cử ra một số bạn được tham gia, thông thường mà nói đều là những học sinh giỏi giang gương mẫu, song cũng không biết Phương Tỉnh Ngôn trúng phải vận đỏ nào mà cô giáo lại cho cô bé một suất.

Hoạt động chủ yếu mà trại hè hay tổ chức là: tập hợp đám nhỏ lại một chỗ rồi cùng nhau xem “Âm nhạc chỉ thanh” nguyên một buổi chiều, sau đó lại cùng nhau thảo luận rằng thông qua những thước phim đó đã gợi mở cho chúng những suy nghĩ gì. Hoặc là đám nhóc sẽ cùng rất nhiều thầy cô đi tham quan xưởng kem, cùng nhau ăn những que kem ngon lành tại đây rồi sau đó về nhà viết bài phát biểu cảm nghĩ ca ngợi những chú công nhân làm kem vất vả như thế nào và nộp lên cho thầy cô. Lại có thể là cùng nhau xếp thành đội ngũ hình vuông đến bên đường gặp các chú công an giao thông học quy tắc giao thông, kết quả là gây ra sự ùn tắc của quãng đường này vài giờ...vv. Những trò này đều rất hợp gu Phương Tỉnh Ngôn, cô nhóc chơi rất khoái chí! Đồng thời ở trại hè cô nhóc cũng kết giao được khá nhiều bạn bè, đặc biệt là Đan Đan học hơn cô nhóc một lớp. Đan Đan là cô bé dễ thương ngoan ngoãn, những lại rất hợp với cô nhóc có tính khí hơi giống con trai là Phương Tỉnh Ngôn kia.

Cho dù là xem phim hay ăn kem, hai cô nhóc đều dính lấy nhau.

Trại hè lần này phân chia tụi nhỏ ra làm bốn nhóm, hoạt động của nhóm Phương Tĩnh Ngôn là đến công viên ngắm hoa sen. Nhưng ông trời không chiều lòng người, đến công viên thì trời đổ mưa lớn. Vài chú chuột lột lớn dẫn một đám chuột lột nhỏ vội vàng cuống quýt chạy vào trong đình giữa hồ để tránh mưa.

Tuy đều bị dính nước mưa ướt hết, nhưng sự hứng chí của mọi người vẫn rất cao, ngồi xếp hàng trong đình ngắm hoa sen trong mưa.

Trong làn mưa bụi, đám hoa sen đứng thướt tha duyên dáng, màu hồng phấn, cánh hoa trắng như tuyết bị những giọt mưa tí tách rơi xuống, khe khẽ xoè ra, nhụy hoa màu vàng nhạt tản ra mùi hương thoang thoang tươi mát dễ chịu. Mọi người đều đang tán thưởng vẻ đẹp của hoa sen, Phương Tĩnh Ngôn lại chỉ chú ý tới lá sen, những giọt nước mưa đọng lên những chiếc lá ngọc bích, lăn tròn a lăn tròn a, dị thường dễ thương. Cô nhóc ngây ngô nhìn chiếc lá, hoàn toàn quên mất những người khác lúc này đã bắt đầu tham gia một trò chơi mới-làm thơ.

Đại khái là toàn bộ thầy cô hướng dẫn nhóm của cô nhóc đều là thầy cô dạy ngữ văn, chỉ ngồi nhìn ngắm hoa sen thì không đã, còn thành lập ra một hội làm thơ bất ngờ. Hồng lâu mộng không phải cũng có Hải Đường xā sao, bọn họ suy nghĩ một lúc, nếu đặt tên là Hà Hoa xā thì có vẻ tầm thường quá, lại có câu nói là: “ Thanh hà chi hương u u dã”, bèn lấy chữ U, đặt là U Hà xā. Cái tên cũng tạm tạm, chỉ là vài đứa trẻ to đầu dẫn theo một đám con nít học làm ra vẻ mà thôi. Tội nghiệp đám trẻ này, nếu không nhíu mày trầm tư thì cũng vô đầu bút tai, trong đầu toàn là chữ theo lối văn thất văn thất đáp. Hơn nửa ngày trời mới có một bạn học lớp sáu cậu giọng bắt đầu làm thơ.

“Vũ Thủy A, Hảo Đại! Hà Diệp A, Hảo Viên! Hà Hoa A, Hảo Hương! Liên Bồng A, Tới Diễm!” (Nước mưa a, lớn ghê! Lá sen a, tròn ghê! Hoa sen a, thơm ghê! Đài sen a, ngọt nhất!”

Một bài được ngâm lên, cả nhóm vỗ tay, một cô giáo có khuôn mặt tròn tròn đeo kính, khe quẹt giọt mồ hôi sau trán nói “ Không tệ, không tệ! Có tinh thần can đảm lắm” Cứ như thế, có người mở đầu, những người còn lại cũng không mắc cỡ nữa, người này tiếp người kia đều bắt đầu làm thơ.

Phương Tĩnh Ngôn chỉ mãi nhìn lá sen, hoàn toàn không biết các bạn xung quanh ai cũng trở thành thi nhân. Mọi người lần lượt làm thơ, chưa hết, phát hiện thấy Phương Tĩnh Ngôn ngồi chồm hổm trong góc đình không hó hé, cả nhóm bèn kéo cô nhóc ra, la hét rằng đã đến lượt cô nhóc làm thơ rồi. Làm thơ? Phương Tĩnh Ngôn đầu óc mơ hồ, đến khi Đan Đan thì thầm tóm tắt đại khái tình hình thì cô nhóc mới hiểu ra tình huống này là như thế nào. Nhưng bất ngờ mà bất cô nhóc làm thơ thì thật sự cô nhóc thấy rất đau đầu nha, tuy thơ Đường học qua không ít nhưng tự mình làm thơ, đây vẫn là lần đầu tiên. Ngược mặt nhìn trời, cô nhóc hỏi: “ Chỉ cần trong thơ có nhắc đến sen là được đúng không nào?”

“ Đúng vậy!” Mọi người đồng loạt đáp

“ Được.” Phương Tĩnh Ngôn ho nhẹ hai cái, bắt đầu làm bài thơ đầu tiên trong cuộc đời mình.

“Nhất Đóa Tiểu Tiểu Đích Vũ Hoa, Lạc Thượng Ngã Đích Kiếm Bàng, Dụng Na Thanh Lương Đích Tiểu Thủ, Khinh Khinh Phách Đả Ngã Đích Diện Giáp.” (Một đóa hoa mưa nho nhỏ, đọng trên gương mặt tôi, dùng đôi tay mát rượi nhỏ bé, nhẹ nhàng phủ lên hai má tôi. Tôi muốn đi ngắm sen, nên không thể cũng bạn ấy chơi đùa, nhẹ nhàng chìa ra đầu lưỡi, đem bạn ấy liếm vào trong miệng.

Vừa rồi thật đúng là có một giọt mưa rơi trên mặt cô nhóc, mà cô nhóc cũng thật sự nuốt xuống bụng giọt mưa kia, nhanh trí một cái, thế là đem nó làm thành thơ.

Bởi nhờ “ kiệt tác” của Phương Tĩnh Ngôn, nhiệt tình làm thơ của thầy cô và đám bạn học càng ngày càng hưng phấn, mỗi người đều tự in là Lí Bạch, Đỗ Phủ, hết ngâm lại đọc, Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy nhàm chán đến chịu hết nổi, cô nhóc chỉ cần yên lặng nhìn ngắm chiếc lá nhỏ của mình. Nhớ ra bên cạnh cái đình này có một bậc thang có thể đi xuống ven hồ, còn có thể hái được một chiếc lá nhỏ dễ thương không chừng a! Lặng lẽ rời xa tầm nhìn của đám đông, Phương Tĩnh Ngôn thuận theo lối đi ở đình mò mẫm đến ven đình, quả nhiên, một dây bậc thêm bị khuất lấp trong lùm cây bên cạnh đình.

Mưa cũng dần dần ngớt, không khí trong lành vô cùng, mùi hương của hoa sen và lá sen theo gió phiêu tán. Thuận theo bậc thêm, một đám lớn lá sen như ngọc bích đập vào tầm mắt. Màu xanh này xanh biếc biết

nhường nào, phẳng phất như đọng lại sự tinh túy nhất của tất cả màu xanh trên thế gian. Màu xanh này sao mà gần đến thế, từng phiến lá xanh biếc như cánh tay nhỏ đưa ra trước mặt Phương Tĩnh Ngôn, cô nhóc chỉ cần nhẹ chìa ra ngón tay là có thể chạm vào sinh mệnh mềm mại tươi mới của chúng. Phương Tĩnh Ngôn đang định đưa tay ra vuốt ve một chiếc lá sen, đằng sau có một giọng nói ngăn cản “Đừng hái”

Phương Tĩnh Ngôn giật cả mình, quay đầu nhìn, chỉ thấy một cậu bạn ngồi nghiêng dựa trên góc tường đình, mái tóc đen đã bị nước mưa làm ướt, trên khuôn mặt vẫn còn lớp nước mỏng dính lên.

“Tớ có hái sao? Con mắt nào của cậu nhìn thấy tớ hái hả? Tớ chỉ định giơ tay ra sờ mà thôi!” Phương Tĩnh Ngôn không có nhã ý lườm cậu, cô nhóc nhận ra cậu, đại đội trưởng mà, cậu học sinh ưu tú lớp 4 Diệp Tử Hàng mà.

Diệp Tử Hàng kéo dài ánh mắt nhìn cô nhóc, không nói thêm nữa, vẫn đứng nghiêng dựa vào tường yên lặng nhìn.

Phương Tĩnh Ngôn trong lòng luôn nghĩ một mình độc chiếm khung cảnh u nhã tĩnh mịch này, thái độ hung hăng nhằm đuổi tên Diệp Tử Hàng đó mau biến đi, không ngờ Diệp Tử Hàng lại đứng yên ở đó bất động, lại còn đưa mắt trông ra đám lá sen như bích ngọc kia. Thật đúng là tên Đầu Gỗ! Phương Tĩnh Ngôn tuy trong lòng rất tức giận nhưng lại không muốn quay trở vào trong đình góp mặt vào buổi làm thơ kia nên đành phải bất đắc dĩ ngồi bệt xuống bên cạnh bên hồ sen, đối diện với lá sen một cách ngây ngô.

Một đàn cá nhẹ nhàng bơi gần đến dưới đám lá sen xung quanh Phương Tĩnh Ngôn.

“Cá!” Phương Tĩnh Ngôn mắt sáng rực, giống như phát hiện ra tân đại lục mà kêu lên, những chú cá nhỏ dễ thương ghê, trên thân là màu nâu nhạt, gần như là trong suốt.

Phương Tĩnh Ngôn nhìn một lúc, rồi cuộc nhện không được giơ tay ra vớt, không ngờ được máy chú cá kia rất tinh ranh, bơi bên trái, bơi qua phải, vẫn ở bên dưới phiến lá sen nên ruốt cuộc Phương Tĩnh Ngôn vẫn không thể vớt được chúng.

Diệp Tử Hàng thấy Phương Tĩnh Ngôn ở dưới bận rộn vớt cá một cách vui tươi như thế, cả mặt và người đều bắn tung toé những giọt nước, trong lòng cảm thấy mắc cười nên cũng không phá đám cô nhóc, chỉ âm thầm đứng nhìn. Trong khi đó Phương Tĩnh Ngôn thì sao, vớt cá đến nỗi quên bằng mắt đằng sau còn nhân vật Diệp Tử Hàng nữa, hoa tay múa chân, không có hình tượng gì hết.

Cổ nhân nói: “Vui quá hoá buồn”. Chính là nói tình trạng của Phương Tĩnh Ngôn lúc này. Mải lo chơi đùa bắt cá mà Phương Tĩnh Ngôn quên mất phải chú ý đến đám bậc thềm bám đầy rêu xanh trơn trượt kia, Diệp Tử Hàng thấy cô nhóc sắp mất cân bằng, vội bước nhanh lên phía trước kéo cô nhóc lại, nhưng nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, Phương Tĩnh Ngôn ngã xấp xuống chỗ nước cạnh hồ sen. May mà có Diệp Tử Hàng kéo cô nhóc lại nếu không cô nhóc không phải ngã ở chỗ nước cạnh này mà chính là ngã ở trong hồ sen cùng chơi đùa với cá.

Thấy Phương Tĩnh Ngôn nằm im không động đậy gì, trong lòng Diệp Tử Hàng bắt đầu có chút lo lắng, “Này, cậu không sao đấy chứ?”, vừa hỏi vừa dùng sức kéo cô nhóc lật người lại, phụt một tiếng, Diệp Tử Hàng nhện không nổi bật cười thành tiếng, tội nghiệp khuôn mặt của Phương đại tiểu thư nhà chúng ta quá cơ, bùn đất lem luốc, chỉ nhìn thấy hai con ngươi tròn như hai viên bi xanh biếc đảo qua đảo lại.

“Cá của tôi...” Bị ngã đến thế mà lúc tỉnh lại câu đầu tiên mà cô nhóc nói lại là đám cá thủ phạm hại cô nhóc ra nông nỗi này! Diệp Tử Hàng thấy cô nàng này thật vô đối.

Cũng không biết ngồi dậy bằng cách nào, lúc cô nhóc cúi đầu nhìn thấy khắp mình mẩy bùn đất, “Á..”, tiếng khóc vang lên “Quần áo của tớ! Mẹ nhất định mắng tớ chết!”

Diệp Tử Hàng nhìn thấy Phương Tĩnh Ngôn khóc bù lu bù loa, không biết làm cách nào. Mãi một lúc lâu, cậu lấy xuống một chiếc lá sen đựng một ít nước sạch đem tới trước mặt cô nhóc nói: “Rửa mặt trước đi đã!”

Phương Tĩnh Ngôn khóc thút thít dùng nước rửa sạch mặt, bất thành linh cẩu với Diệp Tử Hàng: “Ai từng nói không được ngắt lá hả! Sao cậu lại tự mình hái trước hả?”

Diệp Tử Hàng hết cách, cậu nhóc chuẩn bị quay lưng rời khỏi cô bạn phiền phức này.

“ Aiz, cậu không được đi!” Phương Tĩnh Ngôn sống chết bám vào cọng rơm cứu mạng, “Lát nữa cấm nói tởm ngứa, quá mất mặt rồi, phải nói là cậu không cẩn thận đúng trúng tởm.”

Đòi hỏi gì kì vậy? Phương Tĩnh Ngôn dĩ nhiên đòi báo đáp ơn cứu mạng của Diệp Tử Hàng như vậy.

Diệp Tử Hàng tự cảm thấy rất kì cục khi không nổi giận, còn rất phối hợp nói: “Được!” mình hôm nay nhất định là bị ngấm nước mưa quá nhiều, đầu óc không được tỉnh táo rồi

Có Diệp Tử Hàng gánh tội như thế, Phương Tĩnh Ngôn khắp người đầy bùn đất nín khóc cười rạn rở.

Vì bị đụng trúng nên mọi người ai cũng đồng cảm với sự xui xẻo của Phương Tĩnh Ngôn, đồng thời cũng chỉ trích sự bất cẩn của đại đội trưởng, cuối cùng còn bị yêu cầu đưa “người bị hại” về nhà.

Ngày thưởng hoa sen của trại hè, sau này bị Diệp Tử Hàng coi như là ngày đen tối nhất, áp bức nhất trong cuộc đời thơ ấu vinh quang của mình.

Kỳ nghỉ hè kết thúc, Phương Tĩnh Ngôn lên lớp 6: Đây là năm cuối tiểu học, cũng là năm chịu nhiều áp lực nhất, đối mặt với áp lực lên cấp cô nhóc không thể không kết thúc cuộc sống tự do tự tại lí tưởng trước đó, bắt đầu nỗ lực học tập, mục đích duy nhất là có thể chen vào cánh cửa của một trường trung học trọng điểm.

Vào sáng thứ hai, tất cả các lớp của các khối đều ở sân trường chuẩn bị làm lễ chào cờ, Phương Tĩnh Ngôn vừa thất lại khăn quàng đỏ vừa ngủ gật. Thứ hai là phiên toái nhất, chào cờ xong hiệu trưởng còn đi lên phát biểu, sau cùng còn có kiểm tra vệ sinh. Hồng rồi! Kiểm tra vệ sinh, cô nhóc quên bém mất chuyện này rồi! Nhìn thấy những móng tay dài đen xì xì của mình, cô nhóc trong bụng thầm khẩn vái, người kiểm tra cô nhóc hôm nay là người quen.

Đúng như cô nhóc khẩn vái, người kiểm tra lớp cô nhóc quả nhiên là người quen, đại đội trưởng của khối kiểm tra lớp trưởng lớp D – Diệp Tử Hàng.

Tất cả ai cũng giơ tay thẳng ra đợi kiểm tra, riêng Phương Tĩnh Ngôn chột dạ cong những ngón tay xuống như chân gà. Nhìn Diệp Tử Hàng đang kiểm tra từng hàng một, tim cô nhóc đập mạnh hơn cả tiếng trống, khuôn mặt cậu ta sao mà lạnh lùng, nghiêm túc thế chứ? Có vẻ rất khó nói chuyện đây.

Cuối cùng Diệp Tử Hàng cũng đến trước mặt cô nhóc. Từ sau khi xảy ra chuyện ở hồ sen, Phương Tĩnh Ngôn luôn có chút chột dạ né tránh Diệp Tử Hàng, dù sao cũng mất mặt trước cậu như thế kia mà, còn để cậu gánh tội nữa, da mặt cô nhóc có dày thế nào chẳng nữa cũng không đến mức không ý thức được chuyện đó. Cúi gầm mặt không thể thấp hơn được nữa, tại sao vậy a! Cô nhóc lại bị mất mặt trước cậu.

Diệp Tử Hàng quét mắt nhìn khuôn mặt đau khổ của Phương Tĩnh Ngôn, tỉnh rụi nói: “Cậu, ra khỏi hàng!”

Thế là, Phương Tĩnh Ngôn bị phạt đứng ở văn phòng vì nguyên nhân không thông qua đợt kiểm tra vệ sinh, còn bị viết một bài kiểm điểm thật dài.

Tên Diệp Tử Hàng đáng chết! Tên con trai nhỏ nhen! Tởm ghét cậu! cô nhóc vừa viết kiểm điểm, trong bụng vừa mắng chửi Diệp Tử Hàng ngàn vạn lần.

Sự kiện kiểm tra vệ sinh lần này đã trở thành một trong những hồi ức sâu sắc nhất trong khoảng thời gian học tiểu học của Phương Tĩnh Ngôn.

2. Chương 2: Hàng Xóm

Cuộc thi từ tiểu học lên sơ trung rốt cuộc đã kết thúc rồi, Phương Tĩnh Ngôn luôn bị ép trong đường ranh giới về điểm số cuối cùng cũng lọt vào được trường điểm nhưng ở top chót. Cả nhà luôn thấp thỏm rất cuộc cũng có thể yên tâm rồi. Sau đó Phương Tĩnh Ngôn tiếp tục trải qua kì nghỉ không bài ôn tập của mình.

Ba mẹ vốn đã hứa dẫn cô nhóc đi du lịch nhưng vì lí do công việc, lần nữa lại nuốt lời nên đã dùng một thùng kem để an ủi tâm hồn cô nhóc. Phương Tĩnh Ngôn buồn bực chỉ biết trút giận lên thùng kem kia, ăn xả láng.

Nhà Phương Tĩnh Ngôn ở tại trên đường Cổ Hoà của thành phố N. Con đường này vốn là khu nhà ở của các quan chức đại thần hiển vinh, sau khi giải phóng các ngôi nhà ở khu này mang đậm đà bản sắc của thời kì dân quốc, cả con đường này đều được bảo tồn lại, hàng lớp các dụng cụ đặc sắc được nằm im bầy biện trong các bức tường vậy. Bên ngoài bức tường, hai bên đường được trồng hàng loạt các loại cây Ngô đồng của Pháp rậm rạp xanh tươi, cả khu phố mát mẻ rợp bóng râm. Trong khuôn viên tường rào có trồng loại cây Tùng bách cao to, hoặc là cây Sơn trà với chiếc lá dài tròn. Tóm lại, trên con đường Di Hoà này, màu sắc có thể nhìn thấy chỉ có thể là màu vàng và xanh. Lúc đi trên con đường này rất nhiều người xảy ra ảo giác về không gian, cảm thấy như bản thân đang mặc một chiếc áo sườn xám màu thủy lam với ống tay áo rộng, đeo chiếc khăn quàng cổ màu trắng quay trở về những năm 30 của thế kỉ 20.

Cảnh cửa sắt màu xám mở ra, chiếc xe màu đen có gắn cờ từ trong cửa chậm chậm chạy ra. Nhóm người hiển vinh của Quốc Dân đảng đã đi rồi, nhóm cán bộ của Cộng Sản đảng chuyển vào ở. Con đường Di Hoà kia chưa từng bị cô đơn.

Phương Tĩnh Ngôn ghé người trên ban công ở lầu 2 dõi mắt nhìn xung quanh. Toà nhà nơi cô nhóc ở bên trong tổng cộng có 3 hộ gia đình, hôm nay Thạch gia sống ở căn nhà bên trái cũng đã dọn đi. Con gái nhà họ Thạch Dương Dương kia lớn hơn cô nhóc 3 tuổi, hai đứa từ nhỏ là bạn thân thiết vui đùa cùng nhau, Phương Tĩnh Ngôn vốn cho rằng cô chị gái này sẽ mãi mãi ở cùng với mình trong toà nhà này, không ngờ được bọn họ đã phải chia tay sớm đến thế. Hai người bọn họ đã hẹn ước trước lúc chia tay không được phép khóc. Nhưng trước khi Thạch gia dọn đi vài ngày, Dương Dương đã ôm chặt Phương Tĩnh Ngôn khóc ngất vài lần. Bởi vì lần này nhà của chị ấy phải dọn đến một nơi thật xa thật xa, thành phố S của tỉnh L.

Phương Tĩnh Ngôn đã kiểm tra bản đồ, đó thật sự là một tình thành rất xa, từ nay về sau cô nhóc và Dương Dương đã thành một người trời Nam một người trời Bắc mất rồi.

Tình huống thực tế là, cuộc đời của cô nhóc không thể gặp được Dương Dương nữa.

Ngày li biệt hôm ấy, hai người không gặp nhau, gặp mặt sẽ càng khóc nhiều hơn nữa, thân thể Dương Dương rất yếu, chị ấy không được phép khóc thêm nữa, vì vậy, suốt cả ngày hôm đó Phương Tĩnh Ngôn không hề lộ mặt ra khỏi nhà, cô nhóc tỳ người trên ban công âm thầm nhìn người lớn không ngừng ra ra vào vào, một cái rồi lại một cái thùng bị khiêng vào trong xe ô tô. Mất mỗi quá, có phải do cố kiềm chế những giọt nước mắt kia rơi xuống hay không ?

Tăng sáng hôm sau, cô nhóc dậy rất sớm, ngậy ngốc chạy về hướng nhà họ Thạch cũ. Đẩy cửa ra, căn phòng trống không, cô nhóc không thể tiếp tục tìm nên được nữa, một mình ở trong căn phòng trống trải đó khóc oà lên. Cô nhóc âm thầm thề với lòng, bất luận căn nhà này sau này có chuyển đến ai, cô nhóc nhất quyết sẽ không thích bọn họ như đã từng thích chị Dương Dương!

Phương Tĩnh Ngôn tiếp tục bắt đầu ăn điên cuồng kem, rồi xem lên tiểu thuyết kiếm hiệp của ba. Trong vườn hoa cây hoa hồng đã nở, mẹ cắt vài cành đẹp nhất cắm trong bình, Phương Tĩnh Ngôn lại nhìn thấy những bông hoa này rồi buồn bã vì đám hoa kia vốn là do tự tay cô nhóc và chị Dương Dương cùng trồng.

Sau 1 tuần, hàng xóm mới đã dọn tới, nghe nói họ Diệp. Phương Tĩnh Ngôn vừa nghe thấy là họ Diệp thì bắt đầu cau mày, cô nhóc đối với người họ Diệp không có hảo cảm chút nào, từ sau buổi sáng tinh mơ hôm thứ 2 xui xẻo ấy.

Buổi tối ông bà chủ nhà hàng xóm mới qua nhà cô nhóc chào hỏi, cô nhóc trốn ở trong phòng không ra, chỉ nghe thấy dưới lầu thanh âm của nhóm người lớn thỉnh thoảng phát ra từng trận cười vui vẻ, giống như rất hợp cạ với nhau. Hừ! Người lớn quả thật là bạc tình bạc nghĩa! Lúc Thạch gia chuyển đi thì tỏ ra quá đau buồn a, hiện tại quay ngoắt một cái đã có thể vui vẻ cười đùa với hàng xóm mới.

Thế giới của người lớn quả nhiên không phải đám con nít có thể hiểu được, mà suy nghĩ của con nít cũng đúng là nhóm người lớn không thể tưởng tượng nổi.

Diệp gia trang hoàng nhà cửa lại từ đầu, trang trí rèm cửa màu trắng trên ban công giống hệt với nhà của Phương Tĩnh Ngôn. Tuy nhiên Phương Tĩnh Ngôn thường xuyên cảm thấy lúc có gió thổi, tấm rèm màu

trắng đỏ rất đẹp rất phiêu dật, nhưng cô nhóc vẫn một mực cho rằng ban công trổ trụi trước đây của Thạch gia vẫn đẹp nhất.

Kì nghỉ đơn điệu vẫn tiếp tục. Ban ngày người lớn vừa đi làm một cái là Phương Tĩnh Ngôn chui vô thư phòng đọc trộm tiểu thuyết kiếm hiệp. Ôm cuốn truyện “ Ý Thiên Đồ Long Kí ” dày cộp, cắn một cây kem hương hoa quế đậu đỏ, ngồi nghiêng trên tấm đệm lót, xem từ lúc mặt trời mới mọc đến khi lặn, thời gian dường như đã bất động, lặp đi lặp lại mỗi ngày.

Hôm nay, Phương Tĩnh Ngôn ngồi trên đệm có gấu bông bên cạnh làm bạn, đang xem đến đoạn Trương Vô Kỵ và Triệu mẫn, Chu Chỉ Nhược, Chu Nhi còn có Tiểu Chiêu trên cùng con thuyền, giấc mộng đẹp cùng với bốn mỹ nhân tuyệt sắc, trong lòng không khỏi âm thầm tự tức giận, tên Trương Vô Kỵ đáng ghét, luôn lăng nhăng dây dưa, hiện tại còn muốn trái ôm phải ấp! Cô trong lòng thấy cáu, bèn quăng cuốn sách ra bên cạnh, ngồi ngẩn người.

Dưới ánh mắt trời sáng sớm, làn gió chậm chậm lay động. Tấm rèm cửa màu trắng đối diện theo làn gió kia như nhảy múa, trong ánh sáng như ẩn như hiện kia, đằng sau tấm rèm hiện lên hình ảnh một thiếu niên, cậu thiếu niên đó ngồi duỗi thẳng hai chân trên nền nhà, trên đầu gối đặt cuốn sách cực dày.

Chắc là con trai nhà họ Diệp, Phương Tĩnh Ngôn nghĩ , trong lòng không hiểu sao có loại dự cảm chẳng hay ho gì. Lại một cơn gió nữa thổi tới, tấm rèm cửa bị thổi bay lên cao hơn, tia nắng mặt trời soi rọi trên mái tóc đen như mực và khuôn mặt trong trẻo.

Phương Tĩnh Ngôn giống như bị sét đánh, ngây ngốc mất một lúc, ngả đầu một cái về sau. Tại sao? Tại sao lại là cậu ta?

Diệp Tử Hàng hoàn toàn thích ứng với nhà mới. Cây Sơn trà trong vườn um tùm xanh tốt, những đoá hồng nở rộ, nơi này tất cả mọi thứ cậu đều thích, bao gồm cả người hàng xóm nhỏ đã từng để cậu gánh tội thay.

Lúc cậu biết nhà mình sẽ được chuyển tới toà nhà này, cậu ít nhất phải ngẩn người mất 10 phút. Mùa hạ một năm trước, cậu đưa cô nhóc toàn thân lấm bùn lem luốc kia về nhà, còn xin lỗi với ba mẹ cô nhóc, giải thích là do mình không cẩn thận làm hại con gái họ ngã thành như vậy. Ai ngờ ba Phương, mẹ Phương không những không trách phạt, còn chiêu đãi cậu uống trà ăn bánh. Vì vậy toà nhà này, ngôi nhà này cậu vẫn còn nhớ rõ ràng, không ngờ đến, hiện tại bản thân mình lại có thể sống tại nơi đây.

Nhà Phương Tĩnh Ngôn có nuôi một chú mèo. Chú mèo tuyết trắng này trên lưng có ba vết ban màu đen, cái đuôi cũng màu đen, lúc chú ta cong lưng, đi chậm chậm trên bờ tường, cái đuôi thường cong lên rất cao, lúc vẩy động đúng lúc chiếc đuôi ấy quất lên vết ban màu đen trên lưng. Vì vậy chú mèo này có cái tên rất dài cũng rất hay —Phương Tiên Đả Tú Cầu.

Trên mặt “ Tú Cầu” tròn trịa kia là đôi con ngươi tròn xoe màu xanh, thân thể mập mạp cũng y như cục tuyết, quả thật không hổ với 1 chữ “Cầu” (bóng) trong cái tên dài của nó.Nó có thể nói là lãnh đạo của tất cả các nàng chàng mèo trong con đường Di Hoà này, Phương Tĩnh Ngôn từng chính mắt nhìn thấy nó ở trong màn đêm, tụ tập vài chục con khác tụ tập lại trên nóc nhà màu đỏ của khúc đường ngã tư đường mở cuộc họp.

Đại khái là ban đêm ra ngoài hoạt động quá mệt rồi, ban ngày Tú Cầu híp lại con ngươi màu xanh lục ngủ gà ngủ gật, dính chính thêm nhé, ngoài lúc cả nhà đang ăn cơm ra. Vừa tới thời gian ăn cơm, chú ta đều có tinh thần hơn bất kì ai, kích động lượn lờ qua lại dưới chân bàn ăn, còn biết nịnh nọt cọ quây, chà xát chân bạn nữa, nịnh nọt được cục thịt mới thôi.

Hôm nay đại khái là ngày xui của Tú Cầu, không những bữa sáng không được ăn no, ghé trên ban công ngủ, lạ còn gặp phải tai bay vạ gió nữa!ptn lúc nhìn thấy Diệp Tử Hàng liền ngã rầm một cái, đồng thời cũng ngã đè lên ‘ quả cầu” kia xẹp lép.

Tú Cầu kia kêu thảm thiết từ dưới thân Phương Tĩnh Ngôn thoát ra nhảy lên lan can ban công hướng về phía trước vọt lên, công bằng vô tư đáp xuống nền nhà của nhà Diệp Tử Hàng.

Đang tập trung tinh thần đọc sách, Diệp Tử Hàng không khỏi giật mình, giương mắt chỉ nhìn thấy một con mèo mập đang nằm trên sàn nhà ngay cả động đậy cũng lười, cậu dùng chân nhẹ nhàng đá một cái, chú ta như bị lửa đốt xông nhảy bật lên, “ meo” tiếng kêu thảm thiết, cào loạn xạ lên tấm rèm cửa.

Nhìn thấy tấm rèm cửa bị những cái móng sắc bén của Tú Cầu biến thành từng sợi mảnh vụn theo gió phiêu động, trước mắt Phương Tĩnh Ngôn một mảnh hắc ám, vì sao? Vì sao cô nhóc ở trong vòng một ngày phải thừa nhận nhiều đả kích như vậy? Khóc không ra nước mắt.

Diệp Tử Hàng ngồi ngay tại chỗ, không nhúc nhích, biểu cảm của Phương Tĩnh Ngôn được thu hết vào trong đáy mắt cậu.

Cậu giơ tay túm lấy lớp da mềm sau gáy con mèo béo, xách nó từ trên chỗ ban công rèm cửa xuống, Tú Cầu bị Diệp Tử Hàng gắt gao túm lấy, liều mạng từ chối vài lần, cuối cùng giống một trái bóng cao xu xì hơi treo trên không trung, phát ra tiếng cầu cứu meo meo về phía Phương Tĩnh Ngôn. Diệp Tử Hàng nhẹ nhàng vỗ đầu nó, lại gãi cằm nó, tên mèo béo đó lại cứ thế mà yên tĩnh lại trong tay cậu ta.

Quay đầu, xoay người. Phương Tĩnh Ngôn quyết định làm bộ không biết người đối diện ấy, cả con mèo gây rối kia cô nhóc cũng chưa từng gặp qua, càng không biết nó kêu là Tú Cầu gì đó.

“Phương Tĩnh Ngôn, cậu bây giờ muốn trốn à?” Diệp Tử Hàng giơ lên con mèo béo vẫn không biết là mình đã gây họa kia.

Phương Tĩnh Ngôn đang muốn bỏ đi nghe thế bước chân cứng lại, trong đầu cô nhóc hiện ra cảnh máu me be bét sau khi Diệp Tử Hàng đem Tú Cầu hung hăng ném xuống dưới lầu.

Không, mặc kệ thế nào cũng không thể bỏ lại Tú Cầu, dù nói thế nào đồng chí Phương Tiên Đả Tú Cầu cũng là một thành viên trong nhà này.

Điều chỉnh cảm xúc, mặt Phương Tĩnh Ngôn hiện ra nụ cười xoay người đối diện với Diệp Tử Hàng nói: “Trốn? Làm sao có thể! Tôi là loại người này sao!”

Kỳ thực cô nhóc đúng là như vậy.

“Cái đó, con mèo béo đó rất nặng nha, cậu xách nó như thế nhất định sẽ rất mệt nha, không bằng đặt nó xuống dưới?”

Tú Cầu vẫn như cũ đá cặp gò béo núc ních giữa không trung.

Diệp Tử Hàng ngồi xếp bằng trên sàn chỗ ban công, đem con mèo đặt ở trên đùi nhẹ nhàng vuốt ve, con mèo béo chết tiệt không biết sống chết kia thế nhưng lại rất thoải mái nhắm lại hưởng thụ.

“Làm sao bây giờ? Rèm cửa sổ toàn bộ đều bị hỏng rồi. Kể đầu tiên này hình như là cửa nhà cậu?” Diệp Tử Hàng khép hờ ánh mắt nói.

“Uhm. Nó là cửa nhà tớ.” Phương Tĩnh Ngôn thành thành thật thật thừa nhận, “Nhưng xin cậu đừng nói là do nó gây ra, mẹ tớ sẽ đánh nó!” Lần trước sau khi Tú Cầu làm vỡ bể cá của Thạch gia, lão mẹ dùng cái chổi bắt lấy nó giáo huấn ột trận cẩn thận.

“Không phải mèo cào hỏng, thì bị ai phá chứ? Cậu?” Trên mặt Diệp Tử Hàng đã có ý cười.

“Tớ ? Không được ... không chịu!” phản ứng đầu tiên của Phương Tĩnh Ngôn chính là liều mạng lắc đầu, kết cục của việc cô nhóc phạm sai lầm và kết cục của Tú Cầu y chang nhau a, cũng không thiếu được cảnh tiếp xúc thân mật với cái chổi.

“Vậy ý tứ của cậu là để cho tớ gánh cái tội này?” Ý cười của Diệp Tử Hàng càng sâu, mình khi nào thì biến thành kẻ chuyên nghiệp chuyên đi gánh tội thay rồi hả ?

“Cái này.” Phương Tĩnh Ngôn dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên nền đá ban công, “Người lớn trong nhà cậu sẽ trách cứ cậu sao?”

“Cậu nói xem?” Diệp Tử Hàng dùng ngón tay chọc chọc con mèo béo đã ngáy pho pho kia.

“.” Phương Tĩnh Ngôn ngẩng đầu liếc cậu một cái, tiếp tục nỗ lực vẽ vòng tròn.

“Được rồi, tớ sẽ gánh giúp cậu.” Trog mắt Diệp Tử Hàng lóe ra một tia giảo hoạt khó có thể phát giác.

“Thật vậy chẳng?” hai mắt Phương Tĩnh Ngôn tỏa sáng.

“Nhưng tớ có điều kiện.” Diệp Tử Hàng đem Tú Cầu đặt ở trên sàn, đứng dậy đi đến ban công đối mặt với Phương Tinh Ngôn nói.

Phương Tinh Ngôn sững sốt, hỏi “Điều kiện gì?”

Dưới ánh mặt trời Diệp Tử Hàng mang theo nụ cười tươi tắn trên mặt thoát nhìn rất ấm áp, nhưng Phương Tinh Ngôn cũng không tự giác ớn lạnh một cái.

“Một tháng này, chúng ta trao đổi cơm trưa.” Diệp Tử Hàng cười xán lạn, cậu rất lâu rồi chưa từng cười thật lòng như thế.

Phương Tinh Ngôn ngây người, làm sao có thể có điều kiện quái đản như vậy, trao đổi cơm trưa? Diệp Tử Hàng nhất định là nghĩ phép lâu quá rồi, quá mức nhảm chán, mới có thể nghĩ ra chủ ý kì quái đến thế. Nhưng đối với Phương Tinh Ngôn mà nói cái điều kiện nghe như có vẻ đơn giản ấy lại khiến cô nhóc thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ là trao đổi cơm trưa mà thôi, so với việc tiếp xúc thân mật với cái chổi kia thì tốt hơn nhiều.

“Được! Tớ đồng ý!”

Vì thế, sự kiện rèm cửa sổ rốt cục đã có phương án giải quyết cuối cùng - Diệp Tử Hàng phụ trách khắc phục hậu quả của tấm rèm cửa sổ bị phá nát kia, mà Phương Tinh Ngôn việc phải làm chính là một tháng này đều tự mình đem cơm trưa trao đổi với cậu. Phương Tinh Ngôn cho rằng, quả thực đây là Diệp Tử Hàng đang vô điều kiện chịu tiếng xấu thôi! Hắc hắc, lại chiếm lợi thế rồi!

Giữa trưa, Phương Tinh Ngôn đem bữa trưa mà buổi sáng mẹ làm cho đặt trong khay gỗ, có mùi cá, cà tím, tôm khô bí đao, đậu đũa xào thịt cộng thêm một chén canh trứng hoa cúc thơm mát màu ngọc bích. Vì cảm kích việc Diệp Tử Hàng gánh tội cho, cô nhóc còn tự mình làm một chén dưa hấu đá bào. Chuẩn bị thỏa đáng, Phương Tinh Ngôn bưng khay đi tới Diệp gia.

Bức rèm cửa từng dải từng dải lùa trắng nường theo gió phiêu động, trong ánh sáng lơ mơ, có một thiếu niên dựa lưng vào tường ngồi xếp bằng, một con mèo béo nằm ở trên chân cậu gáy khò khè, trên lưng mèo đặt một quyển sách thật dày. Ngón tay thon dài của cậu đặt trên trang sách như chuẩn bị lật trang, dừng ở trên cổ chú mèo, vuốt ve lớp da long bóng bẩy trơn tuột như tơ lụa của nó. Hết thấy đều giống như một bức tranh sơn dầu yên tĩnh mà xinh đẹp.

“Thùng thùng thùng ——” tiếng đập cửa đánh vỡ sự yên tĩnh này.

“Nhạ, đây là cơm trưa của tớ! Mời dùng!” Phương Tinh Ngôn cười tí mắt đem khay cơm đặt ở trước mặt Diệp Tử Hàng.

Tú Cầu ngửi thấy mùi thức ăn, lập tức từ trong giấc mộng tỉnh táo lại, nó cử động liền làm rớt xuống cuốn sách dày cộp trên lưng, từ trên đùi Diệp Tử Hàng nhảy xuống, hướng về phía cái khay đi tới.

Phương Tinh Ngôn bực bội Tú Cầu đối với Diệp Tử Hàng còn thân thiết hơn với mình, đuổi chân ra đá nó qua một bên, “Mày con mèo béo không biết tiết chế này, đều là mày gây họa! qua bên kia nằm yên đó!”

Tú Cầu cũng biết bản thân phạm tội, đáng thương kêu một tiếng meo, né qua một bên không dám cử động rồi.

“Nè, cơm trưa của cậu tớ đem đến đây, vậy cơm trưa của tớ để ở nơi nào?”

Diệp Tử Hàng cũng không trả lời, đứng dậy đi vào trong phòng bếp bưng hai cái đĩa một lớn một nhỏ. Trong đĩa lớn có cắt thành miếng các loại hoa quả cùng hai miếng sandwich lớn, cái đĩa nhỏ thì trống không. Cậu đem cái đĩa lớn đặt ở trước mặt Phương Tinh Ngôn, đem khay thức ăn Phương Tinh Ngôn bưng tới chọn ra một ít rau đặt ở đĩa nhỏ, trộn thêm một ít cơm đặt ở trước mặt Tú Cầu đáng thương tội nghiệp kia, Tú Cầu vui vẻ dùng đầu lưỡi màu hồng nhẹ nhàng liếm liếm tay cậu.

“Sandwich a! !” Phương Tinh Ngôn hai mắt tỏa sáng, xem ra cô nhóc không chỉ là chiếm một chút tiện nghi. Diệp Tử Hàng nhìn thấy bộ dáng của cô nhóc mỉm cười, lại giúp cô nhóc rót một ly nước trái cây rồi bắt đầu tự nhiên dùng cơm.

Phương Tinh Ngôn cũng không chút khách khí cầm lấy sandwich háto mồm ăn, bữa cơm này cô nhóc ăn tương đối vui vẻ, hương vị sandwich ngon lắm, hoa quả rất thơm ngọt, nước trái cây cũng thật ngon miệng, tóm lại là so với món ăn gia đình của mình thú vị hơn.

Diệp Tử Hàng vừa ăn cơm vừa lật cuốn sách đặt trên bàn, Phương Tinh Ngôn rất hiếu kỳ cuốn sách dày cộp kia có nội dung gì.

“Nè, lúc ăn cơm mà đọc sách là thói quen không tốt!”

Diệp Tử Hàng giương mắt nhìn cô nhóc, không đọc sách tiếp, chuyên tâm ăn cơm.

Phương Tinh Ngôn vươn tay cầm lấy cuốn sách đem qua, lật đến bìa sách liền thấy, thì ra là “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Ai, người ta xem chính là một trong bốn đại tác phẩm nổi tiếng, mà bản thân mình cả ngày chỉ biết ôm Kim Dung cùng Lương Vũ Sinh sống qua ngày, chẳng lẽ đây là sự chênh lệch trong truyền thuyết?

“Người ta nói nhỏ không xem Tam Quốc, già không xem Thủy Hử, cậu còn nhỏ tuổi xem cái gì Tam Quốc Diễn Nghĩa a!” Phương Tinh Ngôn luôn muốn tìm cách đả kích cậu một chút, trong lòng mới cảm thấy cân bằng.

Diệp Tử Hàng đưa mắt nhìn cuốn “Ý Thiên Đồ Long ký” trên sàn ban công cách vách bị Phương Tinh Ngôn ném ở một bên nói: “Người nhà cậu không biết cậu đọc lên Tiểu Thuyết Võ Hiệp chứ! Còn nữa, là nhỏ không đọc Thủy Hử, già không xem Tam Quốc, cậu nhớ ngược rồi.”

Phương Tinh Ngôn đang nuốt một miếng sandwich bị nghẹn ở trong cổ họng nuốt xuống không xong nhỏ ra cũng không phải, tại sao cứ vòng qua vòng lại là y như rằng cô nhóc bị túm tóc chứ?

3. Chương 3: Xanh Tươi (1)

Mặc kệ là sandwich ăn ngon thế nào, dù cho bên giữa nó có kẹp một miếng thịt rồng đi chăng nữa, sau khi ăn liền tiếp một tuần lễ, dù người không kén ăn cũng sẽ cảm thấy ngấy.

Cơm trưa Diệp Tử Hàng chỉ có sandwich, mỗi ngày đều giống nhau.

Phương Tinh Ngôn bĩu môi cắn miếng sandwich trong tay, tha thiết ngó chăm chăm vào miếng cá trộn bóng trắng noãn mà Diệp Tử Hàng gấp lên từ trong chiếc đĩa sứ hoa màu lam đang bỏ vào trong miệng, nước mắt cô nhóc sắp rơi xuống rồi.

“Cá. . . . Cá ăn ngon không?” Cô nhóc gắt gao nhìn chăm chăm vào vài miếng cá còn sót lại trên đĩa, dè dặt cẩn trọng nuốt nước miếng.

“Uhm, cũng không tệ.” Diệp Tử Hàng thờ ơ trả lời, một bên đem ít cơm còn thừa trong chén đổ vào đĩa, dùng cá và nước sốt trộn đều với cơm xong liền đưa tới bên người Tú Cầu kẻ đã như hổ rình mồi sẵn rồi.

Tú Cầu một giây cũng không ngừng lại, trực tiếp vùi mặt vào trong đĩa cơm.

“Oa ——” ở cùng thời khắc đó, Phương Tinh Ngôn giơ lên một miếng sandwich mất góc lên rồi khóc òa, “Diệp Tử Hàng! Cậu!! Cậu quá đáng!”

“Tớ có chỗ nào quá đáng rồi hả ? Chúng ta đã giao trước trao đổi cơm trưa một tháng, chính cậu đã đồng ý.” Diệp Tử Hàng dùng ngón tay nhẹ nhàng đưa bốn cái đuôi lông xù của Tú Cầu, thờ ơ trả lời.

“Tớ bây giờ hối hận có được không hả?”

Diệp Tử Hàng không nói chuyện, chỉ nhắc tay chỉ chỉ ban công.

Trên ban công không có rèm cửa trắng nữa, trống không có chút kỳ quái.

Phương Tinh Ngôn trầm mặc, đem sandwich nhét vào trong miệng, dường như phát tiết ăn ngấu ngiến.

Từ đó về sau, Phương Tĩnh Ngôn bị mắc nghẹn ngậm đắng nuốt cay tự động đem tên Diệp Tử Hàng đó liệt vào loại người âm hiểm xảo trá.

Tuy rằng trong lòng tức muốn học máu, nhưng thời gian nghỉ hè còn lại, Phương Tĩnh Ngôn vẫn tránh không được mỗi ngày đều phải gặp mặt Diệp Tử Hàng, ăn bữa trưa đau khổ. Dù rằng sau này Diệp Tử Hàng chủ động tỏ ý muốn bọn họ có thể cùng nhau ăn bữa trưa do mẹ Tĩnh Ngôn chuẩn bị, sandwich sẽ để lại cho Tú Cầu làm trà chiều, Phương Tĩnh Ngôn lại rất có cốt khí từ chối thẳng thừng.

Đối với cốt khí nho nhỏ mà Phương Tĩnh Ngôn biểu hiện ra ngoài đó, Diệp Tử Hàng có chút kinh ngạc, cốt khí này, vượt qua sự hiểu biết của cậu đối với cô bạn hàng xóm kia.

Sắp tới tháng chín, càng ngày càng gần đến ngày tựu trường.

Dựa vào lệ thường của trung học Y, sau khai giảng tiến hành cuộc thi khảo sát trình độ đối với học sinh mới. Phương Tĩnh Ngôn đương nhiên biết lệ thường này, cũng biết cuộc thi này rất quan trọng, nhưng mỗi ngày chỉ cần nhắc lên cuốn Tiểu Thuyết Vô Hiệp, cô nhóc sẽ nói với chính mình ngày mai đi, ngày mai sẽ ôn tập cũng vẫn kịp mà, hơn nữa Diệp Tử Hàng ở cách vách không phải cũng không ôn tập đó thôi! Cậu cũng ngày nào mà chẳng xem tiểu thuyết! Chờ Diệp Tử Hàng bắt đầu ôn tập mình cũng nhất định bắt đầu ôn tập!

Ngày mai lại ngày mai, ngày mai nhiều xiết bao.

Mãi cho đến vào ngày cuối cùng trước khi khai giảng, Diệp Tử Hàng vẫn còn đang nghiên cứu lịch sử Tam Quốc. Cho nên, Phương Tĩnh Ngôn cũng luôn luôn không ôn tập bài vở, nhưng lại ngốn hết đồng truyện Kim Dung toàn tập rồi.

Tháng chín hoa cúc trắng nở rộ.

Sáng sớm hôm đó đi đến trường báo danh, Phương Tĩnh Ngôn lưng đeo cặp sách, trong tay cầm khăn lau, đứng ở trong sân vườn thưởng thức những đóa bạch cúc e ấp nở dưới ánh nắng sớm.

Trong vườn hoa những loài hoa của mùa hạ hầu như đã héo tàn hết, trong góc vườn có một bụi bạch cúc nhỏ nghênh đón ánh nắng mùa thu từng bông hoa sáng rực no đủ trông giống mặt cười. Cánh hoa nhỏ li ti như tơ như lụa. Nó nở hoa nhỏ xinh, lại khiến người ta cảm thấy chúng nó nỗ lực tỏa sáng thế nào. Nỗ lực đối với mặt trời mỉm cười, nỗ lực hưởng thụ làn gió sớm đến bên chúng khẽ vuốt ve, quá mức ôn nhu, nỗ lực đối với hết thảy mọi thứ như triển lãm ra sinh mệnh nhỏ bé nhưng mỹ lệ của chúng.

“Ngắn người cái gì? Nếu không đi, có thể sẽ đến muộn.” Diệp Tử Hàng từ trong sân đẩy xe đạp ra, lúc đi qua người Phương Tĩnh Ngôn hảo tâm nhắc nhở.

Phương Tĩnh Ngôn mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, vội vàng cuống quýt đi vào trong lều đẩy xe ra.

Mới đem xe đẩy ra, cô nhóc chợt ử rử ngay.

Xe của Phương Tĩnh Ngôn là một chiếc xe đạp cực xinh đẹp màu đỏ thẫm. Đó là món quà mà ba cô nhóc tặng khi tốt nghiệp tiểu học. Lúc vừa đến tay, cô nhóc kích động mỗi ngày cưỡi xe vòng quanh tiểu viện, buổi tối ngủ đều hận không thể ôm xe ngủ. Dần dần cảm giác tươi mới nhạt dần đi, xe cũng bị để ở trong lều bên trong sân vườn, không có ai đạp xe cũng không có người quản. Hai tháng nghỉ hè đi qua, bánh xe nếu còn có hơi, đó mới là kỳ tích.

“Ba. . . .” Phương Tĩnh Ngôn hét thảm một tiếng, trên lầu ba Phương đang vừa ăn sáng vừa đọc báo sợ đến run tay, đến nỗi xé rách cả góc tờ báo.

Bị Phương Tĩnh Ngôn gọi thế, Ba Phương miệng nhai bánh bao, mang theo cái bơm hơi vội vàng vàng chạy xuống lầu giúp cô con gái rệu rã bơm hơi.

Sai rồi, là cho chiếc xe đạp của cô con gái rệu rã bơm hơi.

Phương Tĩnh Ngôn không đến trễ, không biết có phải là do chiếc xe kia biến đổi tốc độ phát huy tác dụng hay không nữa, dù sao, ngày đầu tiên khai giảng, ở trước mặt phân đông bạn học mới và thầy cô, cô nhóc không thể trở thành nhân vật tiêu điểm được.

Lúc đến chỗ giáo viên chủ nhiệm lớp lĩnh sổ tay đăng ký, cô nhóc phát hiện bóng dáng đang cong người cúi đầu xem cuốn sổ bên cạnh giáo viên chủ nhiệm lớp kia có chút quen mắt. Có chút xíu thời gian suy nghĩ thôi, người nọ nâng thẳng người lên, đem một xấp cuốn sổ đã sắp xếp ổn thỏa đưa cho giáo viên chủ nhiệm lớp.

Thật đúng là Diệp Tử Hàng! Phương Tĩnh Ngôn còn thiếu mỗi cái gờ tay ra bụm mặt ngất đi thôi.

Sơ trung năm nhất (lớp 7) có sáu lớp, Diệp Tử Hàng cậu ta vô lớp nào chả được, tội gì cứ nhất định cùng cô nhóc chen chúc tại một lớp cơ chứ? Phương Tĩnh Ngôn nghĩ như vậy, cảm giận đi theo vị giáo viên chủ nhiệm vừa đưa tay tiếp lấy xấp sổ kia.

Diệp Tử Hàng cũng thấy cô nhóc, không có một chút ngạc nhiên nào, xoay người tiếp tục chú ý đến cuốn sổ của mình. Cậu cũng là buổi sáng mới biết được Phương Tĩnh Ngôn và mình cùng được phân vào một lớp, lúc đó trong lòng thế nhưng lại có chút vui mừng không hiểu nổi. Ước chừng là vì ở trong môi trường học tập mới này đều mong có người quen, Diệp Tử Hàng tự nói với mình như thế.

Kỳ thực, trong lớp của hai người bọn họ đều có người quen. Bạn học hồi tiểu học, lớp của Phương Tĩnh Ngôn, lớp của Diệp Tử Hàng cũng có nữa, vài người đều được phân ở sơ trung năm nhất lớp (1).

Ngày báo danh phải mang theo khăn lau là vì phải quét dọn.

Phương Tĩnh Ngôn phân đi lau cửa sổ. So với quét rác lau sàn nhà, Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy bản thân mình được phân đi lau cửa sổ cũng tốt hơn chút đỉnh. Cô nhóc quét nhà hay lau nhà gì đó cũng chẳng khác gì chưa lau hay chưa từng quét à.

Dẫm lên những cái gờ song sắt hình sóng uốn lượn gấp khúc, Tĩnh Ngôn cẩn thận lau chùi bụi bặm trên kiếng. Cuối cùng phát hiện được bản thân mình trong công việc vệ sinh cũng có chút sở trường. Ít nhất mấy tấm kính thủy tinh này cô nhóc lau chùi cũng bóng loáng a! Trong lòng Phương Tĩnh Ngôn không khỏi có chút đắc ý nho nhỏ, vì biểu hiện một chút đắc ý trong lòng, cô nhóc đem chiếc khăn tay để trên đầu ngón tay xoay tròn nhẹ nhàng, lần lượt tiếp được, lặp lại vài lần tương đối thoải mái vui vẻ. Vui quá thì thường hóa buồn, lần nữa đem chiếc khăn lau xoay trên tay, giống như chiếc khăn trong vai mặt hoa của kinh kịch không hề quay về trên đỉnh ngón tay.

Phòng học ở lầu hai, Phương Tĩnh Ngôn tròng to mắt, nhìn chiếc khăn lau kia một đường xoay tròn rơi xuống, không nghiêng không lệch rơi trên đỉnh đầu của một người qua đường.

Trên tay người kia xách theo một thùng nước lớn, bỗng nhiên trước mắt phủ lên một vật thể không rõ lai lịch, trong lúc hoảng loạn làm đổ vãi hơn một nửa thùng nước.

“Ai thế?” Người nọ kéo xuống chiếc khăn lau, ngẩng đầu tức giận rống lên.

Thấy rõ mặt người nọ, Phương Tĩnh Ngôn ngược lại thấy yên tâm rồi. Cô nhóc cắn đầu ngón tay, cười hắc hắc nói: “Ngô Hồng Phi. Là tớ.”

“Phương Tĩnh Ngôn?” cơn tức giận trên mặt Ngô Hồng Phi biến mất dần, ngược lại cười nói: “Cậu đi cao như vậy làm chi? Gờ cửa sổ kia không chắc cậu lấm đâu.”

“Tớ phải lau chùi cửa sổ!” Phương Tĩnh Ngôn vươn tay gõ lên tấm cửa kính, “Đúng rồi, cậu được phân ở lớp nào a?”

“Lớp 2!” Ngô Hồng Phi xách thùng nước đi lên phía trước, “Ngay cạnh lớp cậu, cậu đến đường hành lang đợi tớ, tớ đem chiếc khăn đưa lại cho cậu.”

“Ừ! Cảm ơn!” Phương Tĩnh Ngôn tràn ngập phấn khởi nhảy từ cửa sổ xuống.

Tổng cộng sáu năm học tiểu học, Ngô Hồng Phi cùng Phương Tĩnh Ngôn ngồi cùng bàn ba năm. Đây chẳng phải thứ duyên phận gì gì đó đâu, mà là thầy giáo cùng phụ huynh khổ tâm an bày. Vì sao? Nguyên nhân rất đơn giản, Ngô Hồng Phi học toán rất giỏi, ngồi cùng bàn với cậu ấy, một người đối với môn toán học luôn luôn phản ứng chậm chạp như Phương Tĩnh Ngôn cũng có thể vì thế mà có chút khai sáng.

Tế bào toán học nổi trội xuất sắc có phải có thể từ trên một người truyền nhiễm khuếch tán lên một người khác cũng rất khó nói, nhưng Phương Tĩnh Ngôn quả thật từ trên người Ngô Hồng Phi đạt được khá nhiều

ích lợi. Ngô Hồng Phi chẳng những đối bản thân yêu cầu cực cao, mà đối bạn ngồi cùng bàn yêu cầu cũng rất cao. Cậu thấy mắt mặt khi nhìn thấy trên bài kiểm tra của mình toàn ô khoanh tròn đỏ, mà trên bài kiểm tra của người ngồi cùng bàn lại toàn dấu x đỏ chói. Mặc kệ Phương Tĩnh Ngôn kháng nghị trốn tránh như thế nào, mỗi lần thi xong Ngô Hồng Phi đều buộc cô nhóc phải đem tất cả những câu bị đánh dấu x đỏ làm lại một lần, làm không được liền nhấn nạt giảng giải cho cô bạn, mãi cho đến khi Phương Tĩnh Ngôn hiểu rõ, cậu mới bỏ qua.

Phương Tĩnh Ngôn rơi vào tình trạng thảm nhất là lúc thi đấu Olympic toán học năm lớp sáu, vốn là không tới phiên cô nhóc tham gia, nhưng trùng hợp lại có thêm một xuất, thầy giáo liền đem cô nhóc thế vào ngày thi vốn là hôm đó có nhóc có nhiệm vụ phải dọn cỏ ở trường.

Kết quả có thể nghĩ, Phương Tĩnh Ngôn là thêm vào, đạt được thứ hạng thứ nhất từ dưới đếm lên. Điều này cũng chưa đủ thảm, nhưng việc có một cậu bạn không biết lẽ phải là Ngô Hồng Phi, y chang như mỗi lần thi, chỉ cần cậu cùng Phương Tĩnh Ngôn đều tham gia, cậu sẽ không để cho Phương Tĩnh Ngôn phải đeo những dấu x gạch chéo vác về nhà. Tĩnh Ngôn đáng thương, đề thi Olympic toán học này vốn không phải là người thường có thể giải được, bản thân Ngô Hồng Phi thi điểm tối đa, cảm thấy cũng không khó, cũng không giấu lại kẻ ngồi cùng bàn với cậu kia nào có được một nửa trí tuệ toán học như cậu chứ, liều mạng giảng giải cho Phương Tĩnh Ngôn, vừa là vẽ hình vừa là nói đường thẳng, giảng đến nỗi ánh mắt đều đỏ lên.

Đầu Phương Tĩnh Ngôn toàn bã đậu, bị Ngô Hồng Phi tra tấn sống không bằng chết, cuối cùng vẫn phải mượn cơ đi tiểu mới trốn được về nhà.

Tuy rằng ném rất nhiều khổ nhưng thành tích toán học của Phương Tĩnh Ngôn luôn ổn định có chút tiến bộ. Có thể nói, nếu không phải có chiếc đỉnh ốc Ngô Hồng Phi kiên cố cứng rắn này, Phương Tĩnh Ngôn căn bản không thể thi đậu vào được trường trọng điểm đứng đầu.

Phương Tĩnh Ngôn ở trên hành lang đợi Ngô Hồng Phi, hồi tưởng lại chuyện thời tiểu học, rốt cục cũng thoát khỏi người bạn cùng bàn khó chơi kia, trong lòng chẳng những không một chút thoải mái, ngược lại lại có chút đa cảm.

“Nè, khăn lau của cậu!” Ngô Hồng Phi đi đến trước mặt Tĩnh Ngôn, đem khăn lau đưa cho cô nhóc, “Khăn lau của cậu nên giặt đi, bẩn như vậy có thể lau sạch cửa kính mới sợ đó.”

“A! Vừa vặn có nước sạch nè! Tổ giặt ở đây được rồi!” Phương Tĩnh Ngôn ngó thấy trong thùng nước của Ngô Hồng Phi thừa lại nửa thùng thuận tay đem chiếc khăn lau ném vô thùng nước.

“Phương Tĩnh Ngôn! Cậu!” Ngô Hồng Phi luống cuống tay chân đem khăn lau vớt ra ngoài, Phương Tĩnh Ngôn thì giơ tay chết sống đè lại thùng nước không để cậu lấy khăn ra. Trong lúc tranh giành, thùng nước bằng nhựa mới tinh rốt cục chống đỡ không nổi, bụp ——nước tràn ra sàn, thùng bị vỡ rồi.

Tĩnh lặng.

Ngô Hồng Phi không thể tin được nhìn đồng thi thể bị vỡ trên sàn, khai giảng ngày đầu tiên, cậu đã trở thành nhân vật phản diện phá hoại của công sao?

“Ách —— cái này ai mua đồ dỏm a, vừa thấy là biết hàng chợ a.” Phương Tĩnh Ngôn nhặt từ trên đất lên chiếc khăn lau đen xì xì nhũn như con chi chi, không biết nên làm sao nữa.

“Phương Tĩnh Ngôn!” Ngô Hồng Phi ánh mắt lại đỏ lên.

“Ai nha! Má ơi!” Phương Tĩnh Ngôn sớm đã thối lui đến khu vực an toàn, lúc này nghe thấy bạn học Ngô gầm lên giận dữ, bàn chân lập tức giống như bôi dầu, chạy mất.

“Ngô Hồng Phi, cậu đừng tức giận mà, tớ nhất định sẽ đền cho cậu!” Cô nhóc tránh ở chỗ xa ời là xa la to với Ngô Hồng Phi.

Thật vất vả mới quét dọn xong vệ sinh, chủ nhiệm lớp cũng dặn dò xong với đám học sinh mới, tan học rồi.

Bởi vì gia đình ở cùng một chỗ với nhau, Phương Tĩnh Ngôn đương nhiên cùng Diệp Tử Hàng đi cùng một con đường về nhà.

Phương Tĩnh Ngôn vừa đạp xe vừa ngửa đầu ngắm những chiếc lá vàng của cây ngô đồng, cô nhóc tận lực thả chậm tốc độ, miễn đi cảm giác khó chịu cùng Diệp Tử Hàng sóng vai đạp xe. Diệp Tử Hàng vốn là không muốn cùng cô nhóc ở cùng một chỗ, thoáng chốc liền đạp xe cách cô nhóc một khoảng.

Bỏ lại không bao lâu, liền đến một ngã tư đèn đỏ dài ời dài. Diệp Tử Hàng bất đắc dĩ vươn chân ra chống đỡ xe đạp, nhẩn nại chờ đợi đèn đỏ. Một thoáng chốc, Phương Tĩnh Ngôn lung lay thoáng động đứng ở bên người cậu.

“Ý? Sao cậu còn ở đây a? Đạp xe chậm quá!” Gặp Diệp Tử Hàng còn đứng ở ngã tư đường, Phương Tĩnh Ngôn nhin không được lải nhải hai câu.

Hàng lông mày đen rậm của Diệp Tử Hàng nhíu lên, khẩu khí bình tĩnh, chậm rãi nói: “Nghe nói cậu hôm nay đánh nhau với người của lớp 2 rồi hả ? Còn đem thùng nước của người ta đạp vỡ. Thật sự là lợi hại.”

Phương Tĩnh Ngôn còn chưa có phản ứng kịp thì đèn xanh đã sáng lên. Diệp Tử Hàng dùng sức khê đạp, chiếc xe hướng đường đối diện xuyên qua.

“Đánh nhau? Tớ. Tớ khi nào thì đánh nhau rồi ! Diệp Tử Hàng cậu nói xấu tớ!” Mặt Phương Tĩnh Ngôn tức giận đỏ bừng, đứng ở bên đường dậm chân đã quên mất phải nhanh chóng vượt qua đường, đèn xanh quẹo trái này vốn là rất ngắn, đợi cô nhóc nhớ tới là phải đi, thì lại là đèn đỏ mất rồi.

Rầu rĩ đạp xe về nhà, xe Diệp Tử Hàng đã sớm được dựng ở trong lều. Phương Tĩnh Ngôn hung hăng đá xe của cậu hai cái mới cảm thấy hả giận. Dám nói xấu cô nhóc đánh nhau! Cô nhóc sau mười tuổi đã không còn làm chuyện không có tiền đồ ấy nữa rồi!

4. Chương 4: Xanh Tươi (2)

Ngày Phương Tĩnh Ngôn cưỡi chiếc xe đạp hiệu Hải Đạt Man màu đỏ thẫm, phía sau lưng đeo chiếc thùng màu xanh đi học để đèn cho Ngô Hồng Phi, cũng chính là ngày thi.

Trước đó trường học không ra thông báo trước, sáng sớm thứ sáu, thầy giáo đi vào phòng học đột nhiên tuyên bố, hôm nay có bài kiểm tra.

Phương Tĩnh Ngôn tiêu rồi, trước một tuần trường học không hề có động tĩnh gì, cô nhóc còn tưởng rằng năm nay có phải đã hủy bỏ đi cuộc thi chán ghét đó rồi, đang lên ôm ấp cái tâm lý vui mừng may mắn đó, bên này thì đã tuyên bố bắt đầu thi rồi.

Buổi sáng thi toán. Chín giờ tiến vào trường thi, mọi người còn có nửa giờ ở bên ngoài phòng học ôn nhớ lại một chút kiến thức môn toán được học suốt 6 năm qua. Phương Tĩnh Ngôn cái thùng ngồi trên thêm đá nỗ lực hồi tưởng lại mỗi ngày trước khi tốt nghiệp tiểu học luôn luôn phải làm những đề toán học, lại phát hiện rất nhiều chỗ khó đều lơ tơ mơ rồi. Một số đề khó đó vốn là trước khi thi mới đột nhiên sáng tỏ, Ngô Hồng Phi liều mạng cố chấp nhồi nhét khiến cô nhóc có thể máy móc giải được đề mục, căn cơ thực chất cũng không vững chắc. Trải qua hơn hai tháng nghỉ hè, trong đầu ngoài Kim Lương hai vị tiên sinh, cũng chỉ thừa lại một mảnh dao quang kiếm ảnh trong chốn giang hồ.

Nửa giờ không tính là lâu, Phương Tĩnh Ngôn còn chưa kịp đem tất cả những công thức toán nằm sâu tận đáy não lôi ra ngoài thì cuộc thi đã bắt đầu.

Cuộc thi trắc nghiệm đầu năm của trường trung học Y, nếu đem so sánh với cuộc thi lên cấp mà nói thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Nếu nói cuộc thi vượt cấp từ tiểu học lên sơ trung chỉ có bốn đề mục thêm vào cuối cùng khó gần tiếp cận đến mấy đề mục thi toán học, thì cuộc thi trắc nghiệm đầu năm này cả bài thi có thể được sánh ngang với độ khó của đề thi toán Olympic.

Phương Tinh Ngôn bị thống bước ra trường thi, khi ôm chiếc thùng đi tới lớp 2 tìm Ngô Hồng Phi nghĩ rằng, lần trước khi Ngô Hồng Phi giảng giải đề thi Olympic toán học ình thì không nên mượn có đi tiểu trốn về nhà, lúc đó còn đắc ý, hiện tại lại hối hận không kịp. Xem đi, báo ứng đến rồi đó, cuộc thi lần này thảm thiết chưa từng có.

Ngô Hồng Phi vốn đang có chút tức với Phương Tinh Ngôn, nhưng khi nhận lấy vật bồi thường kia cộng với sắc mặt trắng bệch của cô bạn cùng bàn cũ, liền bắt đầu thấy đồng tình. Cô bạn ngồi cùng bàn với cậu, cho tới bây giờ đều là như vậy. Trước cuộc thi vui vẻ không biết sống chết là gì, vừa thi xong một cái là ủ rũ như đũa đám.

“Thi không tốt hả?” Ngô Hồng Phi cẩn thận hỏi.

“Uhm.” Phương Tinh Ngôn hơi gật đầu, mí mắt uể oải cũng không muốn nâng lên. “Ngày đó là tớ không tốt, xin lỗi cậu nhé, thùng nước này đền cho cậu đó, đừng giận tớ.”

“Tớ. Tớ không tức giận.” Ngô Hồng Phi thấy cô bạn đền ình, trong lòng càng khó chịu. Cậu còn không hiểu rõ Phương Tinh Ngôn sao? Chỉ khi bị đả kích nghiêm trọng mới có thể nói ra những lời mềm mỏng như vậy. “Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá. Chỉ là cuộc thi trắc nghiệm đầu mần mà thôi.”

“Uhm.” Phương Tinh Ngôn lúng ta lúng túng gật đầu xoay người đi, dưới ánh mặt trời ban trưa bóng lưng cô nhóc nhỏ bé, cơ hồ biến mất dần với bước chân nghiêng ngả .

Tuy cuộc thi ngữ văn cùng Anh ngữ vào buổi chiều là sở trường của Phương Tinh Ngôn, nhưng dưới bóng ma ám ảnh của cuộc thi toán ban sáng, cô nhóc cũng chỉ miễn cưỡng phát huy được có 80% trình độ. Cho nên, khi tan học tâm tình của cô nhóc càng kém hơn.

Vẫn ở ngã tư đường đèn xanh đèn đỏ dài ngoằng đó, Phương Tinh Ngôn lại đứng ở bên người Diệp Tử Hàng. Cô nhóc chỉ lo ủ rũ tự oán tự bi thương, cũng chưa phát hiện cái phanh xe đã móc vào dây phanh của xe Diệp Tử Hàng đang đứng bên cạnh.

Diệp Tử Hàng quay đầu nhìn cô nhóc, nói: “Này, xích ra chút.”

Phương Tinh Ngôn hoảng hốt ngẩng đầu, mới phát hiện Diệp Tử Hàng đứng ngay tại bên cạnh mình. Cái gì ? Xích ra chút ? Cô nhóc cũng không phải cố ý đứng gần cậu gần như vậy! Nếu biết là cậu, cô nhóc mới sẽ không đứng đây đâu !

“Hừ ~” Phương Tinh Ngôn hừ lạnh một tiếng đem xe của mình xích sang bên phải chút.

“Dây phanh bị móc vào gần như vậy, một hồi nữa đèn xanh sáng lên, mọi người đồng loạt chen tới trước, cậu sẽ bị chèn ngã.” Diệp Tử Hàng không biết bản thân vì sao muốn giải thích với cô nhóc, ước chừng là cảm thấy sắc mặt của cô bạn thật đáng thương.

“Nha.” Phương Tinh Ngôn ngẩng đầu miễn cưỡng cười với cậu, thì ra là mình hẹp hòi rồi.

Khi đèn xanh sáng lên, hai người đồng thời quẹo trái băng qua đường.

Phương Tinh Ngôn đạp chậm, Diệp Tử Hàng đạp cũng không nhanh.

Qua một hồi lâu, khi gần tới cửa nahf, Phương Tinh Ngôn rốt cục nhịn không được hỏi: “Cậu hôm nay thi ra sao?”

“Không ra sao cả.” Diệp Tử Hàng từ từ trả lời.

“Không ra sao cả là ý gì?”

“Ý là không tốt.”

“Nha.” Thì ra Diệp Tử Hàng cũng thi không tốt a, không phải chỉ có một mình mình thi tệ thôi, nghĩ đến có người cũng giống như mình đang ở trong hoàn cảnh khổ sở như vậy, tâm tình Phương Tinh Ngôn bỗng nhiên thoải mái lên một chút. Sau đó liền bắt đầu cảm thấy tư tưởng bản thân rất tà ác, làm sao có thể đem sự an ủi bản thân xây dựng trên sự thống khổ của người khác chứ? Lại bị chút lương tâm nho nhỏ mọc răng cắn rứt, cảm thấy bản thân thật sự là rất có lỗi với Diệp Tử Hàng. Khi về nhà, cô ấy

ngoại lệ chủ động xuống xe đi mở cửa viện, đứng đó chờ Diệp Tử Hàng vào viện xong, mới đi ra ngoài đẩy xe mình tiến vào, lại tự giác chủ động đi khóa cửa.

Phương Tĩnh Ngôn rất nhanh liền vì hối hận ngay vì chút lương tâm cắn rứt đó của mình. Không ra sao cả? Xếp thứ nhất cả lớp chính là không ra sao cả? Nghĩ đến khi Diệp Tử Hàng nói câu này thì trên mặt kia là biểu cảm thản nhiên, Phương Tĩnh Ngôn liền tức muốn ói máu.

Trong túi sách nhét giấy báo mời họp phụ huynh lần đầu tiên, cười trên xe đạp, luồng gió thu thổi qua cột sống, chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh thấu xương rồi. Cuộc thi trắc nghiệm đầu năm này, cô nhóc thi không phải kiểu hồng bét bình thường. Trước kia hồi học tiểu học, tuy rằng bình thường đều là dạng thành tích bậc trung, nhưng thời điểm mấu chốt cô nhóc có thể phát huy khả năng nâng cao thành tích chút xíu. Hiện tại học trường trung học trọng điểm, cao thủ bên cạnh nhiều như mây không nói, bản thân lại buông thả lười biếng quá thể, ngay cả đến thành tích thường thường bậc trung cũng không thể bảo lưu nữa rồi. Hôm nay khi học môn tiếng Anh trong lúc vô tình nghe được hai bạn ngồi phía trước là Chung Vân và Chu Thiên tán gẫu cô nhóc mới biết được, thì ra trong nghỉ hè các bạn ấy đều tham gia đủ loại lớp học thêm, đặc biệt là Anh ngữ, Chung Vân nói bạn ấy đã học xong cuốn sách học kì 1 rồi. Phương Tĩnh Ngôn nghĩ đến bản thân mỗi ngày đều ngồi ở ban công khổ đọc tiểu thuyết võ hiệp, chợt phát hiện, tuy rằng vừa mới khai giảng mà điểm xuất phát của mình và các bạn học đã tranh thủ kì nghỉ hè liều mạng học tập kia đã có khoảng cách khá lớn.

Kể đáng hận nhất là Diệp Tử hàng. Cậu rõ ràng mỗi ngày đều giống như cô nhóc ngồi ở ban công đọc sách giải trí, rảnh rỗi liền trêu chọc mèo, trải qua kì nghỉ hè rảnh rỗi, vì sao có thể thi được thành tích đứng đầu như thế?

Hôm nay Phương Tĩnh Ngôn bị thầy chủ nhiệm lớp thầy Lưu giữ lại nói chuyện, đại khái là kêu cô nhóc đề cao cảnh giác, đừng quá mức lơ là, trải qua quan sát của ông thì đầu óc Phương Tĩnh Ngôn vẫn có chút thông minh, chỉ cần tốn thêm chút thời gian, cuộc thi lần sau nhất định sẽ có tiến bộ. Phương Tĩnh Ngôn thật cảm kích sự cổ vũ của thầy Lưu, nhưng cô nhóc càng hi vọng thầy Lưu đừng gửi giấy mời họp phụ huynh cho ba mẹ mình.

Phương Tĩnh Ngôn dựng xe trong lều, chậm chạp không dám lên lầu. Cô nhóc ngồi xổm dưới tàng cây bên bồn hoa sơn trà, cuộn tròn lại một đống, suy đi nghĩ lại không biết làm sao nói cho ba mẹ nghe về cuộc thi lần này. Nghĩ đến ba mẹ có lẽ sẽ rất thất vọng, ruột gan cô nhóc như thắt lại. Làm sao bây giờ? Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Cửa viện bị khép khép mở mở nhiều lần, không biết là ai đã trở lại, lại có ai đi ra ngoài. Lều ở trong sân nằm sâu bên trong nhất, cô nhóc nhìn không thấy cửa viện, người trong viện cũng không nhìn thấy cô nhóc.

Sắc trời dần dần tối đi, từng bóng đèn trong tòa viện đều sáng lên.

Trên người có chút lạnh, bụng cũng rất đói bụng. Trên tường truyền đến tiếng mèo kêu ‘meo’ ——là tiếng kêu của Tú Cầu sau một hồi đi long bong đã trở về. Tú Cầu nhảy đến bên cạnh bồn hoa, cái bụng tròn vo cũng không ảnh hưởng đến tính linh hoạt nhảy nhót của chú ta. Chính bản thân nó ước chừng cũng vì chút sở trường này mà cảm thấy kiêu ngạo, ngẩng đầu lên, chú ta chạy bộ cực kỳ tao nhã. Đột nhiên phát hiện Phương Tĩnh Ngôn đang ngồi xổm dưới tàng cây sơn trà, Tú Cầu có chút giật mình. Kêu meo meo đi đến bên cạnh cô nhóc, dùng đầu lông xù thân thiết cọ đầu lên đùi cô nhóc.

“Aiz, Tú Cầu, con mèo béo này. Mà sống quá tự do tự tại a!” Phương Tĩnh Ngôn thở dài gơ tay mơn trớn đám lông mượt mà như nước của Tú Cầu cảm thán nói: “Tao nếu có thể biến thành một con mèo như mày thì quá tốt rồi. Cả ngày ăn uống chơi đùa, quá thoải mái a!”

Tú Cầu tựa hồ cũng thật tán thành ý tưởng của cô chủ, phối hợp khẽ kêu lên liên tiếp vài tiếng, tựa hồ muốn nói; Đúng vậy a, cậu nếu là mèo, tớ cam đoan sẽ dẫn cậu đi chơi khắp nơi nha!

Góc tường phát ra tiếng cười nhẹ, khiến Phương Tĩnh Ngôn cùng Tú Cầu giật nảy mình. Khi phát hiện ra người đến là Diệp Tử Hàng, Tú Cầu liền khoan khoái ném Phương Tĩnh Ngôn sang một bên, ngược lại nhảy vào lòng cậu.

Phương Tĩnh Ngôn đen mặt, quay đầu đi không thèm để ý đến Diệp Tử Hàng.

Diệp Tử Hàng ôm Tú Cầu chậm rãi bước thong thả đến bên người Phương Tĩnh Ngôn, nói: “Cậu cho rằng học theo mèo ngồi xuống như thế là có thể biến thành mèo à?”

“ Không cần cậu lo!” Phương Tĩnh Ngôn dứt khoát xoay mình sang hướng khác, đưa lưng về phía cậu, tình nguyện để bản thân đối mặt với tường còn hơn.

“Ồ. lừa gạt !” Sau một lúc lâu, cô ấy từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ.

“Tớ lừa cậu khi nào hả ?” Diệp Tử Hàng thật sự có chút nghi hoặc, sau khi khai giảng cũng chưa từng nói với cô bạn này mấy câu, lừa gạt ? Căn bản không thể nào a.

Phương Tĩnh Ngôn bỗng đứng lên, dùng ngón tay chỉ vào mũi cậu nói: “Không ra sao cả? Không ra sao cả chính là ý thì không tốt? Những câu đó chẳng lẽ không phải là lời cậu đã nói?”

Diệp Tử Hàng hơi nghĩ lại rồi nói, “Tớ không có nói láo, là thi không tốt.”

Phương Tĩnh Ngôn tức quá, ngược lại bật cười, “Đứng đầu cả lớp là thi không tốt hả? Thật sự là chuyện cười quá mức buồn cười mà! Vậy kẻ xếp hạng thuộc nhóm 2/3 cuối lớp như tớ đây sống thế nào hả?”

Diệp Tử Hàng buông Tú Cầu ra, đi đến trước mặt Phương Tĩnh Ngôn, cầm lấy mấy ngón tay run nhè nhẹ nắm chặt của cô nhóc duỗi ra, thở dài nói: “Thật sự không lừa cậu, môn toán không được điểm tối đa, ngữ văn đọc hiểu cũng có sai, với tớ mà nói là thi không tốt. Về phần cậu, vốn là thuộc top cuối thi vào trường, việc xếp hạng gì đó, không cần để ở trong lòng.”

Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy mạch máu cơ thể đều sắp nổ tung mất rồi, bị chọc tức mà cái người khởi xướng kia lại đang ở chỗ đó lộ ra bộ mặt thành khẩn thuyết giáo.

“Nhanh về nhà đi thôi, ba mẹ cậu thấy cậu chưa trở về, đã đi ra ngoài tìm một vòng rồi đó. Vừa rồi còn nói muốn đi gọi điện thoại cho trường học hỏi thăm.”

“Cái gì? Gọi điện thoại cho trường học? Cậu! ! ! Cậu sao không nói sớm hả!” Phương Tĩnh Ngôn sau khi mạch máu nổ tung, lại hưởng thụ cảm giác trái tim như ngừng đập.

Tối hôm đó, Phương Tĩnh Ngôn viết trên cuốn nhật ký màu hồng của mình rằng: “Diệp Tử Hàng, cậu dám cười nhạo tớ như vậy! Tớ nhất định phải dùng phương thức của riêng mình đánh bại cậu! Tớ muốn thật nỗ lực, thật nỗ lực học tập, một ngày nào đó, tớ muốn để tên của mình xếp trước cậu, cho cậu bẽ mặt chơi! Cậu chờ đó!”

Viết xong nhật ký, Phương Tĩnh Ngôn tựa hồ đã nhìn thấy cảnh tượng bản thân mình đánh bại được Diệp Tử Hàng, vênh vao tự đắc nói với cậu, Xếp hạng linh tinh gì đó! Không cần để ở trong lòng! Nghĩ đến cảnh tượng như vậy, tâm tình cũng coi như phát tiết ra chút ít, ngâm nga trôi lên giường, không quá 2 phút liền ôm gấu bông ngủ mất.

Vì mục tiêu vĩ đại này, Phương Tĩnh Ngôn sau này giống y chang như những gì cô nhóc viết ở trong nhật ký, luôn luôn thật nỗ lực, thật nỗ lực học tập. Tuy rằng thành tích tăng cao rất nhiều, rốt cục miễn cưỡng chen được vào trong hàng ngũ học sinh xuất sắc của lớp, lại thủy chung không qua mặt được Diệp Tử Hàng. Chênh lệch của xếp thứ nhất và xếp thứ 7 vẫn là khá lớn, cũng không chỉ là điểm số, còn do trời phú. Điểm này, đánh chết cô nhóc Phương Tĩnh Ngôn cũng không thừa nhận, cũng lại là sự thật.

Ngày đầu tiên nghỉ đông, trời đổ tuyết.

Đất trời đều là một mảnh trắng xoá, thế giới sạch sẽ, giống như rơi vào bên trong thế giới cổ tích.

Ba Phương sáng sớm trước khi đi làm cũng không quên quấy nhiễu một chút cô con gái nhỏ còn đang lười nhác ở trong chăn, ông đem bàn tay lạnh lẽo tiến vào trong chăn ấm áp dễ chịu của Phương Tĩnh Ngôn, nhéo mạnh một cái vào cánh tay nóng hổi của cô nhóc, rồi sau đó, trước khi cô nhóc phát ra tiếng thét chói tai, liền ha ha cười chuồn ra khỏi phòng, mang theo tâm tình khoái trá đi làm.

Mấy chục năm như một ngày, ba Phương đối với trò chơi này luôn luôn không nhàm chán. Vì thế, có một ngày Phương Tĩnh Ngôn buổi tối ngày hôm trước để một cái bàn chải lông cứng giấu trong chăn. Ngày hôm sau ba Phương cười hì hì đưa tay mò vào trong chăn, bị dọa đến nổi sắc mặt đại biến, kêu to: “Mẹ Tĩnh Ngôn! Không tốt rồi, mau tới a! Tĩnh Ngôn nhà chúng ta bị biến dị rồi!”

Thanh âm lớn đó, dọa cho ba Diệp mẹ Diệp đều vội vã chạy đến gõ cửa, cho rằng đã xảy ra đại sự gì đó.

Thói xấu của ba Phương không chỉ có điểm ấy, khi mùa hè, Tĩnh Ngôn có thói quen ngủ trưa. Ông liền thừa dịp cô con gái rượu ngủ thì dùng bút lông vẽ heo và rùa trên mặt cô nhóc. Có một lần khi Tĩnh Ngôn tỉnh ngủ người lớn trong nhà đều đã đi vắng, cô nhóc liền vừa đi vừa ngáp ra ngoài viện đi dạo. Vừa xuống lầu liền đụng phải Diệp Tử Hàng. Diệp Tử Hàng ngẩng ngốc nhìn cô ấy chừng một phút đồng hồ, ghen cười nói: “Cậu ở trong viện đi dạo thì được rồi, ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài viện. Viện này có rất nhiều người lớn tuổi, dọa phải người ta thì không tốt lắm đâu.”

Mọi việc như thế, nhiều đêm không xuể. Ba Phương mặt ngoài thoát nhìn tao nhã nghiêm túc, kỳ thực trong xương cốt lại có nhiều trò nghịch ngợm con nít lắm.

Phương Tĩnh Ngôn ôm cánh tay nổi hết da gà bị lão ba làm lạnh cứng kia, nghĩ rằng, nhìn bộ dáng lão ba vui sướng thế, sợ là đến lúc tám mươi tuổi cũng sẽ không có cảm giác chán ghét đối với loại trò chơi này. Aiz, thật sự là lão ngoan đồng mang tính khí trẻ con mà. Thôi đi, mình hiện tại cũng là người lớn rồi, thôi cứ coi như chiều lão ba một chút cũng được. Nghĩ như vậy, trên mặt liền lộ ra nét cười, cảm thấy trong lòng dâng lên một loại hạnh phúc vui sướng, ai nói chỉ có ba ba cưng chiều cô nhóc, cô nhóc cũng yêu chiều ngược lại ba ba vậy đó! Ha ha.

Ngoài cửa sổ có tiếng quét tuyết, còn có thanh âm người đang nói chuyện.

Chẳng lẽ là mẹ đang quét tuyết sao? Khoác lên chiếc áo bông, Phương Tĩnh Ngôn vịn cửa sổ, lấy tay lau đi hơi nước bám trên cửa kính nhìn ra ngoài.

Diệp Tử Hàng chỉ mặc một chiếc áo jacket màu lam, trên tay nắm lấy một cái xẻng to, đang ra sức dùng xẻng dọn tuyết ở trong viện và cửa. Tuyết còn đang rơi, không mất bao lâu, trên tóc, lông mày, lông mi của cậu đều biến thành màu trắng.

Thân thể thiếu niên mười ba tuổi còn rất nhỏ bé mảnh mai, bả vai mỏng manh, cánh tay nhỏ bé. Phương Tĩnh Ngôn vẫn cảm thấy cánh tay Diệp Tử Hàng không khác gì mình là bao nhiêu, khí lực cũng nhất định vậy a. Không nghĩ tới, cánh tay bé nhỏ như vậy mà cũng có thể huy động cái xẻng vừa nặng vừa to như thế, một nhát lại một nhát đem cái xẻng đó xúc lên những đám tuyết đổ đi.

Bỗng nhiên cảm thấy có chút không phục, Diệp Tử Hàng có thể dùng được cái xẻng to và nặng đó, Phương Tĩnh Ngôn cũng có thể.

Lưu loát đem y phục mặc xong xuôi, rửa mặt xong liền vội tới trong viện, vỗ vai kẻ đang bận rộn là Diệp Tử Hàng, Phương Tĩnh Ngôn tràn đầy tự tin nói với cậu: “Nè, cậu đi nghỉ ngơi đi, đến lượt tớ!”

Diệp Tử Hàng liếc cũng không liếc cô nhóc một cái, chỉ lo cúi đầu xúc tuyết, nói: “Cậu xúc không nổi đâu, vào nhà đi.”

“Hừ! Cậu bớt xem thường người khác đi!” Phương Tĩnh Ngôn không khỏi phân trần một phen đoạt lấy cái xẻng trong tay cậu, liền chuẩn bị vác xẻng ra trận.

Bên này hào khí vạn trượng đoạt lấy cái xẻng từ trong tay người khác, bên kia liền đem xẻng làm rơi xuống đất.

Kinh ngạc nhìn cái xẻng trên đất, cô nhóc ấp úng nói: “Nặng quá a! Cầm lên cũng không nổi.”

Diệp Tử Hàng lắc đầu, nhặt cái xẻng lên từ trên mặt đất nói, “Đã kêu cậu đi vào rồi mà, con gái sao có khả năng làm mấy công việc dùng đến thể lực này.”

Phương Tĩnh Ngôn lại một lần nữa bị đả kích, cô nhóc phát hiện, cô nhóc chẳng những ở phương diện tri thức không vượt qua được Diệp Tử Hàng, ngay cả ở thể lực cũng chênh lệch khá lớn. Vì sao chứ? Rõ ràng là thoát nhìn thân thể của cậu ta còn gầy hơn mình, lại ẩn chứa sức mạnh lớn hơn rất nhiều so với mình chứ?

Vào nhà thì thật rất mất mặt, nhàm chán cùng cực cô nhóc bắt đầu đắp người tuyết ở trong viện.

Thân người tuyết trắng, cái đầu tuyết trắng, Phương Tinh Ngôn tìm được hai cành cây khô làm tay người tuyết, lại không đắp cho người tuyết cái miệng và đôi mắt.

Diệp Tử Hàng xúc tuyết xong, lau mồ hôi trên cái trán tinh mịn đứng ở sau lưng cô nhóc cau mày nói: “Người tuyết của cậu vì sao không có mắt và miệng?”

Phương Tinh Ngôn quay đầu cười hắc hắc với cậu, rồi sau đó viết mấy chữ trên người tuyết: “Tôi là Diệp Tử Hàng”, nói: “Bởi vì cậu bình thường chính là cái dạng này a! Đều không có biểu cảm, trên mặt luôn trắng bệch! Còn muốn dùng mắt và miệng làm gì? Đắp lên cũng là lãng phí.”

Diệp Tử Hàng chán nản, qua một hồi lâu, cậu tiến gần đến trước mặt Phương Tinh Ngôn, cười chói lóa, nói: “Như vậy được tính là có biểu cảm không?”

Lông mày và lông mi Diệp Tử Hàng đều trắng, lúc này cười lộ lên, cong cong mềm mại, đúng là đáng yêu không thể tả, Phương Tinh Ngôn không tự chủ được gật đầu nói: “Tính. biểu cảm tốt lắm.”

Nụ cười kia nửa giây sau liền biến mất tăm, cậu nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Vậy cậu còn không mau đắp lên mắt và miệng của tớ?”

Phương Tinh Ngôn bĩu môi, vừa lẩm bẩm nói: “Biết! Lòng dạ hẹp hòi.” vừa đi vào nhà tìm đồ có thể làm mắt và miệng.

Trong hộp đựng kim chỉ của bà nội có rất nhiều chiếc cúc áo đủ màu sắc khác nhau, Phương Tinh Ngôn lật tới lật lui, chợt thấy mấy cái cúc áo đá mắt mèo màu đen. Kiểu dáng óng ánh của mấy cái cúc đó, khiến cô nhóc bỗng chốc liên tưởng đến ngay đôi mắt sáng lấp lánh của Diệp Tử Hàng. Cầm hai cái ở trong tay, lại cắt một miếng vải đỏ hình bán nguyệt, sau đó trở lại trong viện.

Diệp Tử Hàng đối với đôi mắt mà Phương Tinh Ngôn đắp lên nhìn rất vừa ý, chỉ có cái miệng kia là không thuận mắt, quá đỏ rồi.

“Cậu đi soi gương đi! Chính là cắt theo hình dáng miệng cậu! Khó coi cũng là miệng cậu khó coi!” Phương Tinh Ngôn chết sống cũng không nhường cậu đi thay cái miệng kia.

Hai người đang âm ỉ, mẹ Diệp cầm máy ảnh đi xuống, cười tíu tít nói với bọn họ: “Ngôn Ngôn, Tử Hàng, mau đứng bên cạnh người tuyết nào, mẹ chụp cho hai đứa một kiểu!”

Phương Tinh Ngôn cùng Diệp Tử Hàng ngoan ngoãn đứng bên cạnh người tuyết, chụp chung tám hình đầu tiên trong cuộc đời bọn họ.

5. Chương 5: Xanh Tươi (3)

Mùa tuyết rơi qua đi thì là bước vào năm mới.

Nhà Phương Tinh Ngôn hàng năm trước khi tết đến đều sẽ hấp mười mấy lồng bánh bao và màn thầu, năm nay cũng không ngoại lệ. Trước khi hấp bánh bao, mẹ Phương cố ý đến hỏi mẹ Diệp có muốn cùng làm luôn không, nhà họ Diệp vốn định mua bên ngoài tiện, mẹ Phương vừa hỏi một cái, đã trúng ý nguyện của mẹ Diệp, đồ đặt mua bên ngoài nào có thể so với đồ trong nhà làm. Bà cùng mẹ Phương thương lượng xong thì phân công nhau đi chuẩn bị nguyên liệu, ngày hôm sau thì có thể hấp bánh.

Đối với Phương Tinh Ngôn mà nói, trong nhà hấp bánh bao chẳng khác gì nghỉ lễ. Mẹ sẽ đem chiếc bàn lớn khênh vào trong phòng bếp, dùng nước rửa sạch mặt bàn như gương, đem cả túi bột mì đổ trên mặt bàn, đắp thành một ngọn núi nhỏ trắng xóa như tuyết.

Rồi sau đó là nhào bột, cái này rất được chú trọng, tỉ lệ nước ấm và bột đều phải nắm chắc cực kỳ mới có thể nhào nặn ra loại da bánh không cứng không nhão. Mẹ Phương rất có tay nghề nhào bột, giữa ngọn núi

tuyệt trắng ấy đào một cái động, rót thử vào nước có nhiệt độ thích hợp, khuấy bên trái đảo bên phải, khéo léo nhanh nhẹn nhào vãi cái đã nhào nặn ra cục bột mì.

Phương Tinh Ngôn có một lần cho rằng nhào bột là chuyện dễ dàng nhất, sau này bản thân thử vài lần mới phát hiện, đó chính là kỹ thuật.

Nhào nặn bột mì cũng gần hoàn tất, thì dùng một chiếc khăn ướt đẩy lên khoảng hơn chục phút đồng hồ. Sau khi bỏ ra bề mặt bột mì vừa mới nhào nặn vừa trắng vừa bóng, bộ dáng trắng trẻo mập mập làm cho người ta nhìn không được muốn vỗ vỗ đập đập. Phương Tinh Ngôn đương nhiên nhìn không được, mỗi lần đều sẽ vụng trộm móc ra một miếng nhỏ bột mì để trên tay nhào nặn chơi.

Cục bột mì ấy dưới bàn tay nhào nặn khéo léo của mẹ Phương bị kéo thành sợi hơi thô, vuốt thẳng sau đó dùng con dao nhỏ cắt thành từng đoạn nhỏ, liền biến thành từng nắm bột. Nắm bột của bánh bao nhỏ hơn so với nắm bột bì của màn thầu, mẹ Phương thường sẽ chuẩn bị ba loại nhân, rau xắt hạt lựu, rau xanh nắm hương và bột đậu, mỗi loại bánh bao sẽ hấp ba lồng, cộng thêm bốn năm lồng bánh bao, từ đầu năm đến gần ngày hết tết tổng cộng mười lăm ngày, trong nhà cũng đủ ăn.

Năm nay Phương Diệp hai nhà cùng hấp bánh bao, trong phòng bếp sôi nổi trước kia chưa từng có. Mẹ Diệp mang theo Diệp Tử Hàng đến hỗ trợ, nhưng cô nhóc lại không biết tí gì về cách nhào bột và cán bột làm vỏ bánh cả, miễn cưỡng có thể cầm bánh bao lên làm động tác vè nặn da bánh sao cho sít lại, tạo hình bánh còn không thật đẹp mắt. Chỉ có thể phụ xắt bột mì thành nắm hay đem những cái đã làm xong cho vào lồng đem đi hấp. Diệp Tử Hàng thì càng không cần phải nói, trình độ cậu so với Phương Tinh Ngôn đều không sai biệt lắm, chỉ có thể cầm nắm bột mì chơi đùa trong tay. Trong phòng bếp nhiều người đứng chân đung tay, khi làm việc trái lại thành không tiện lợi, rất nhanh hai đứa nhỏ đã bị đuổi ra ngoài xem TV, chỉ còn lại hai bà mẹ trong bếp, mẹ Phương là chủ bếp, mẹ Diệp là trợ thủ.

Phương Tinh Ngôn cùng Diệp Tử Hàng ngồi ở trên sofa phòng khách ở nhà Tinh Ngôn xem tivi. Đang mở phim hoạt hình, Phương Tinh Ngôn ôm Tú Cầu béo đang ngáy ồ ồ nhìn chăm chăm vào TV, Diệp Tử Hàng thì hiển nhiên đối với tiết mục kia cực kì thiếu hứng thú, chỉ ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn lướt qua vài cái, hầu hết thời gian đều cúi đầu nhào nặn vên vên cục bột mì.

Một lát sau, từ trong phòng bếp dần dần bay ra hơi nước mang theo mùi thơm của lúa mì. Phương Tinh Ngôn cùng Tú Cầu đồng thời chun cái mũi dùng sức ngửi.

“Uhm, cái lồng này nhất định là bánh bao nhân xắt hạt lựu!” Phương Tinh Ngôn tự phỏng đoán.

Diệp Tử Hàng tiếp tục nhào nặn cục bột mì trong tay, không phát biểu ý kiến.

Lại một lát sau, Phương Tinh Ngôn bỗng nhiên từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, kêu lên: “Lần này là bánh bao nhân đậu! Món tớ yêu thích nhất a!” Nói xong liền đem Tú Cầu ném lên trên sofa, bản thân phóng ào vào phòng bếp.

Diệp Tử Hàng lắc đầu, vươn tay ra nhẹ vỗ về Tú Cầu bị làm cho tỉnh giấc kia, dùng ngữ khí cực bất đắc dĩ nói: “Quả nhiên là cái mũi tinh ranh tham ăn như mèo, Tú Cầu, nhà mày cũng không chỉ có một con mèo là mày đâu!”

Phương Tinh Ngôn trên mỗi tay cầm lấy một cái bánh bao cảm thấy mỹ mãn trở lại phòng khách, đem bánh bao cầm ở tay trái đưa tới trước mặt Diệp Tử Hàng nói: “Cái này cho cậu!”

Diệp Tử Hàng nhìn chăm chăm vào cái bánh bao kia, sững sốt một lát mới gơ tay tiếp nhận, thấp giọng nói cảm ơn.

Phương Tinh Ngôn cắn bánh bao vui tươi hơn hử ngồi trở lại trên sofa xem tivi, Tú Cầu đối với loại đồ ăn không có thịt này thì không quá hứng thú, chỉ liếc mắt một cái liền lại cuộn tròn thân mình ngủ tiếp.

Diệp Tử Hàng nghiêng người ngắm Phương Tinh Ngôn tay cầm bánh bao gặm ngon lành vui sướng. Cô nhóc ăn vui vẻ như vậy, dường như loại bánh bao nhân đậu phổ thông đến không thể phổ thông hơn nữa kia chính là một loại mỹ vị lớn nhất trên đời. Cúi đầu nhìn chiếc bánh bao còn đang bốc hơi nóng hổi trên tay, liền đem bánh bao đặt ở bên miệng cắn một miếng. Nhẹ nhàng cắn một miếng vỏ bánh, trong lúc đó hương vị đậu xanh thơm ngọt nóng hổi chảy vào răng môi, mùi vị rất tốt. Vốn không mấy thích ăn đồ ngọt như cậu, thể nhưng bất tri bất giác lại ăn hết một cái bánh bao nhân ngọt.

Diệp Tử Hàng phát hiện, chỉ cần là cùng Phương Tĩnh Ngôn cùng ăn món gì đó, cậu đều sẽ ăn nhiều hơn một ít so với lúc bình thường. Bắt đầu còn không rõ là vì sao, sau này rốt cục cũng nghĩ thông suốt, bởi vì con nhóc này dù ăn bất kì món gì cũng lộ ra bộ dáng thơm ngon, ở chung với cô nhóc, món ăn dù có bình thường cực kì cũng trở nên thơm ngon hơn bao giờ hết.

Thì ra Phương Tĩnh Ngôn là thuốc khai vị của Diệp Tử Hàng. Sau khi đưa ra kết luận này, Diệp Tử Hàng nhìn Phương Tĩnh Ngôn đang phồng má định đi phòng bếp lấy thêm vài cái bánh bao ăn tiếp, nở nụ cười.

Đến hơn ba giờ chiều, toàn bộ bánh bao của hai nhà mới vừa hấp xong. Một bên hấp một bên ăn, cơm trưa của hai nhà bọn họ cũng đều dùng bánh bao để giải quyết rồi.

Don dẹp xong phòng bếp, mẹ Phương dùng một cái giỏ trúc xếp đầy chặt những chiếc bánh bao sai Tĩnh Ngôn mang sang biếu nhà bà ngoại. Phương Tĩnh Ngôn vốn đang muốn đi ra ngoài chơi một vòng liên vui sướng tiếp nhận lấy nhiệm vụ.

Khoác lên chiếc áo khoác dày, quàng vào chiếc khăn quàng cổ lông thỏ, còn có bao tay len, cái úp tai, Phương Tĩnh Ngôn đem chính mình bao quần thành một quả bóng. Cô nhóc ôm giỏ trúc lác lư đi xuống lầu, bộ dáng giống con lật đật. Mẹ Diệp thấy nhin không được ha ha cười rộ lên, vừa cười vừa hô lên với Diệp Tử Hàng đang ở buồng trong: “Tử Hàng a! Mau ra đây! Con đi cùng Ngôn Ngôn đi đưa bánh bao đi!”

Phương Tĩnh Ngôn khó khăn xoay người lác đầu nói với mẹ Diệp: “Dì ơi, không cần đâu ạ! Tự con có thể đi!” Nói còn chưa xong, cái giỏ trúc xuyết nữa từ trên tay rơi xuống.

Diệp Tử Hàng cũng không nhiều lời, mặc nhanh áo khoác vào đi đến bên người Phương Tĩnh Ngôn giành lấy chiếc giỏ trúc đang được ai đó ôm trong lòng kia, liền trực tiếp đi ra phía ngoài.

“Này!! Tớ nói nè. Cậu đi nhanh như vậy làm chi? Đợi tớ với!” Bộ dáng Phương Tĩnh Ngôn giống như chim cánh cụt lao đảo đuổi theo ra cửa.

Nhà bà ngoại Phương Tĩnh Ngôn cũng không xa, đạp xe cũng khoảng mười phút. Chỉ là trên đất tuyết còn chưa có tan hết, nếu đạp xe cũng đạp không nổi, hai người bọn họ chỉ có thể đi bộ qua đó.

Lúc đi coi như thuận lợi, tuy rằng đường trơn khó đi, nửa giờ về sau, hai người vẫn đem bánh bao an toàn đưa đến đích. Bà ngoại nhìn thấy hai đứa cháu đem bánh bao tới thì vui mừng cực kỳ, lôi kéo hai người bọn họ vào nhà sưởi ấm ăn kẹo.

Sắc trời có chút tối sầm. Bà ngoại tuy rằng muốn giữ hai đứa nhỏ ở lại ăn cơm chiều, lại sợ trời quá tối đường không dễ đi, càng nghĩ, vẫn nên để bọn chúng đi về sớm đi. Khi tiễn bọn nhỏ đến cửa, bà không ngừng dặn dò tội nhỏ để qua mấy hôm nữa tuyết tan hết trời đẹp lại phải qua nhà bà chơi.

Diệp Tử Hàng lễ phép và thuận theo bà ngoại Tĩnh Ngôn chào từ biệt, Phương Tĩnh Ngôn thì ôm cổ bà ngoại dùng sức hôn bà hai cái.

Hai đứa trẻ sóng vai đi ra ngoài ngõ, bà ngoại đứng ở cửa nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi. Mãi cho đến khi hai đứa ra khỏi con hẻm, bóng lưng như chấm đen nhỏ hoàn toàn biến mất, bà ngoại Tĩnh Ngôn mới nõ đóng cửa lại, quay lại trong phòng.

Mùa đông vốn là ban ngày ngắn, trời đầy mây, vừa qua 5 giờ rưỡi, trời tối lắm rồi. Phương Tĩnh Ngôn lảm bảm lảm bảm hát lạc điệu đi theo phía sau Diệp Tử Hàng, hoàn toàn không lo lắng rằng trời tối rồi đoạn đường có tuyết đọng có bao nhiêu khó đi. Có Diệp Tử Hàng ở bên người, cô nhóc cảm thấy không có gì phải sợ.

Diệp Tử Hàng đối với tiếng ồn cô nhóc phát ra có nhẫn nại một lúc, sau cùng nhin không được nói: “Cậu đừng ngâm nga nữa, không một câu nào hát đúng điệu.”

“Cậu có biết tớ hát bài gì sao? Dựa vào cái gì mà nói tớ hát không đúng điệu?” Phương Tĩnh Ngôn bĩu môi không phục.

“Cậu hát chính là ‘Tiểu long nhân’, hôm nay ban ngày ở nhà cậu xem cả ngày rồi.” Diệp Tử Hàng sờ sờ lỗ tai phẩm đồ vì trời lạnh.

“Xem là một chuyện, đó cũng không thể chứng minh cậu biết hát. Có bản lĩnh cậu hát vài câu cho tớ nghe xem, tớ liền thừa nhận bản thân hát sai điệu.” Phương Tinh Ngôn chắc rằng Diệp Tử Hàng không thể hát được liền cười thầm trong lòng.

Quả nhiên, Diệp Tử Hàng nghẹn cứng cổ họng, há hốc miệng nói không nên lời.

“Tớ có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, sẽ không nói cho cậu! Sẽ không. nói cho cậu! !” Phương Tinh Ngôn lại càng ca hát vui vẻ hơn.

Diệp Tử Hàng nghĩ thầm, cô nhóc này, cậu thực sự cho rằng tớ không hát được hay sao? Tớ chẳng qua là ngại ca hát thôi, vậy mà đã kết luận tớ cũng như cậu không biết hát là gì a! Mãi suy nghĩ trong đầu như vậy nên cậu không để ý phía sau tiếng ngân nga cao thấp của Phương Tinh Ngôn đã im bật từ lúc nào. Đến khi ý thức được chuyện đó, xoay người lại thì phía sau không còn thấy bóng dáng Phương Tinh Ngôn đâu nữa.

“Phương Tinh Ngôn! Phương Tinh Ngôn!” Diệp Tử Hàng nhìn màn đêm yên tĩnh phía sau hắt lại, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt. Vì chủ tâm đi tắt về nhà nên bọn họ đã liều lĩnh vòng vào một con đường nhỏ, không một bóng người qua lại.

Tiếng Diệp Tử Hàng gọi tên Phương Tinh Ngôn dọc đường vọng lại cộng với tâm trạng lo lắng khiến toàn thân cậu toát mồ hôi lạnh.

Đến khúc rẽ, không biết từ nơi nào loáng thoáng có tiếng kêu vọng lại “Cứu mạng với. . . .” nghe như tiếng mèo kêu. Diệp Tử Hàng vội vàng dừng lại nghe ngóng, sau khi xác định được âm thanh kia phát ra từ phía sau một đồng tuyết, cậu lập tức chạy tới.

Phía sau đồng tuyết là một người bị mắc kẹt trong cái hố nhỏ, cái hố này có thể là do gốc cây đại thụ bị trận tuyết mấy ngày trước làm cho bật khỏi mặt đất tạo thành.

Bị rơi đúng vào cái hố này, tất cả đều do lỗi của Phương Tinh Ngôn. Nếu cứ ngoan ngoãn đi theo sau Diệp Tử Hàng thì đã chẳng có chuyện gì, đằng này cô nhóc lại cứ chạy nhảy lung tung mới gây ra họa. “Tiểu Long Nhân” còn chưa hát hết mà người thì đã lọt thỏm dưới hố rồi. Phương Tinh Ngôn ngồi xổm trong hố ngửa đầu lên nhìn, trên mặt dính đầy tuyết và đất, nhếch nhác vô cùng. Vừa nhìn thấy mặt Diệp Tử Hàng, cô nhóc bỗng thấy sống mũi cay xè rồi bật khóc nức nở.

“Phương Tinh Ngôn!” Diệp Tử Hàng cố gắng đưa tay với xuống miệng hố, vừa vịn với tới đầu Phương Tinh Ngôn. Ngón tay của cậu lướt nhẹ qua trán cô rồi nói: “Đừng khóc, không có chuyện gì. Có tớ ở đây rồi!”

Thật ra trong lòng Diệp Tử Hàng cũng rất hoang mang, nhưng bản thân phải bình tĩnh trước mới trấn tĩnh được Phương Tinh Ngôn. Trong lúc này, cả hai người đều rối loạn mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Nghe được câu nói của Diệp Tử Hàng, Phương Tinh Ngôn thút tha thút thít, bắt đầu trấn tĩnh lại. Trong lúc Diệp Tử Hàng suy nghĩ dùng cách nào để kéo Phương Tinh Ngôn lên bỗng dưng phát hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc lấm lem, liền lấy từ trong túi áo ra chiếc khăn tay đưa cho cô nhóc lau mặt.

Lúc này cảm xúc của Phương Tinh Ngôn đã khôi phục hơn phân nửa, nhận lấy khăn tay từ Diệp Tử Hàng, giọng nói khàn khàn: “Cậu còn sống sờ cái gì nữa? Mau đỡ tớ lên đi!”

“Hố này sâu quá, tớ chỉ dùng sức kéo cậu lên e là không được, không những không kéo được cậu lên mà tớ còn bị lôi xuống đó mất!” Diệp Tử Hàng vừa nói vừa nhìn bốn phía xem xét, a! cách đó không xa có một chiếc sọt trúc rách nát, Diệp Tử Hàng mừng rỡ, trong đầu nảy ra chủ ý.

“Phương Tinh Ngôn, cậu hãy dựa vào vách hố, cố gắng nép sát vào vách hố nhé. Tớ sẽ lấp đầy tuyết vào bên trong hố.” Diệp Tử Hàng nói xong liền ra sức đẩy đồng tuyết ven đường xuống hố.

“Oa - Diệp Tử Hàng cậu muốn làm gì? Chôn sống tớ sao? Làm như vậy là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đó!”

“Đừng nói nhiều nữa, mau giẫm chân lên cho tuyết nén chặt xuống, bằng không, không cần tớ chôn sống cậu, cậu sẽ chết công trong cái hố này thôi.”

Phương Tĩnh Ngôn không dám nói nhiều nữa, vội đưa chân ra giẫm cho tuyết nén xuống. Cứ như vậy, chỉ một lúc sau, tuyết trong hố đã cao đến vị trí đầu gối của Phương Tĩnh Ngôn. Lúc này, Phương Tĩnh Ngôn đương nhiên biết rằng tuyết trong hố dùng để làm gì, khi đông tuyết đạt đến một độ cao nhất định, bản thân cô nhóc có thể dễ dàng leo lên được rồi. Đúng lúc Phương Tĩnh Ngôn nóng lòng định leo lên đứng trên đông tuyết, Diệp Tử Hàng lại nói: “Chờ tởm một chút, đừng vội leo lên, tuyết này còn có điểm bùng, sợ sẽ sụp xuống.”

Cậu bỗng dưng biến mất, một lúc sau cậu quay lại và ném xuống dưới một cái sọt tre “Đặt cái sọt này lên trên đông tuyết, như vậy sẽ an toàn hơn.”

“Oh” Phương Tĩnh Ngôn không thể không bội phục trước sự thông minh và cẩn thận của Diệp Tử Hàng. Khi Phương Tĩnh Ngôn đã giẫm lên cái giỏ trúc, Diệp Tử Hàng giữ chặt tay cô, dùng sức kéo lên. Cuối cùng cũng thoát khỏi cái hố hại người kia.

“Cám ơn...” Phương Tĩnh Ngôn ngồi trên mặt đất phủ đầy tuyết thở phào: “Cám ơn cậu đã kéo tởm thoát khỏi đó.”

Diệp Tử Hàng phải phải tuyết trên người, nói: “Muốn báo đáp thì phiên cậu trên đường về đừng hát Tiểu Long Nhân nữa nha.”

Phương Tĩnh Ngôn đầu tiên là ngẩn ngơ, rồi lập tức bật cười.

“Tởm hát thực sự khó nghe như vậy sao?”

“Ừm” Diệp Tử Hàng gật đầu một cách nghiêm túc.

Ngay sau đó, Phương Tĩnh Ngôn thẹn quá hóa giận, vùng vằng đứng lên, cất tiếng hát vang: “Tởm là một tiểu long nhân, tiểu long nhân! Tởm có rất nhiều tiểu bí mật, tiểu bí mật, sẽ không nói cho cậu! Sẽ không. Nói cho cậu! !”

Diệp Tử Hàng chẳng những phải chịu nghe Phương Tĩnh Ngôn hát Tiểu long nhân mà còn phải chịu khổ công cô nhóc trên suốt đường về nhà.

Vì sao? Bởi vì Phương đại tiểu thư nhà ta ca hát quá phấn khích, đôi chân cứ lắc ca lắc cắc, không chú ý là có thể rơi ngay xuống những cái hố dọc đường, vừa ca hát lại vừa lí lắc. Quả thật càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi! Chỉ có điều là công Phương Tĩnh Ngôn trên người, dường như tựa sát vào như vậy có chút lạ lùng rồi.

Phương Tĩnh Ngôn một chân bị quấn chặt bởi miếng vải gạc, trên mặt dán băng dính, thăm thiết ghé sát vào thành giường làm bài tập kỳ nghỉ đông.

Viết được một lát, lại cảm thấy phần chân ngay dưới thắt lưng đau buốt. Cô nhóc ném bút, bò đến phía trước cửa sổ ngẩn người nhìn ra phía sân.

Nhìn kỹ có thể thấy hai chú chim sẻ non đang giành ăn dưới tàng cây sơn trà, nguyên nhân của sự việc là buổi sáng lúc Phương Tĩnh Ngôn cho Tú Cầu ăn, nhưng cái tên mèo béo này khước từ bỏ đi không thèm liếc nhìn lấy một cái nào. Cùng xem chuyện thú vị sắp xảy ra, tiếng kêu của cánh cửa – sau một tiếng đã bị đẩy ra.

Diệp Tử Hàng đẩy xe đạp vào sân viện, sau yên xe còn chở theo một cô bé mặc chiếc áo bông đỏ thẫm, thắt bím tóc hai bên.

Phương Tĩnh Ngôn thấy Diệp Tử Hàng chở cô bé thắt bím tóc hai bên sau xe, sau khi dựng xe ở sau lều thì bế theo cô bé đi lên lầu, ánh mắt chăm chú hướng lên ô cửa sổ lắp kính trong suốt, tất cả như tạo thành những nét vẽ trên nền bức tranh tuyết đẹp.

Trở lại giường, Phương Tĩnh Ngôn chẳng còn tâm trạng nào để làm bài tập nghỉ đông, trong đầu chỉ nghĩ đến cô bé thắt bím hai bên kia. Đấu tranh tư tưởng một hồi lâu, rốt cục cô nhóc cũng khép khiêng đến trước cửa nhà Diệp Tử Hàng, đưa tay gõ nhẹ cửa.

Diệp Tử Hàng vừa mở cửa ra, cô nhóc liền thò đầu vào, một mặt ngó nghiêng tìm kiếm, một mặt cất tiếng hỏi: “Em bé gái đâu rồi? Em gái đang ở đâu? Tổ muốn vui chơi cùng em gái đó!”

Diệp Tử Hàng ở phía sau chợt nhớ ra, ánh mắt toát lên vẻ cười châm biếm, cô bé con một chút rụt rè cũng không có, cao giọng đáp lời: “Chào chị”

Phương Tĩnh Ngôn như mở cờ trong bụng, đẩy cánh cửa còn lại chỗ Diệp Tử Hàng sang một bên chen vào, kéo lấy cánh tay cô bé cười nói: “Chào em! Chào em ha! Em tên là gì?”

“Em tên là Diệp Thanh thanh!” cô bé nghiêng đầu đáp.

“A, Em cũng họ Diệp a!” Phương Tĩnh Ngôn đảo mắt một vòng, ngoảnh lại hỏi Diệp Tử Hàng: “Hóa ra cậu vẫn còn cô em gái bên ngoài sao?”

Diệp Tử Hàng liếc mắt nhìn cô nhóc một cái rồi khóa chặt cửa, nói: “Đừng nói bậy, Thanh Thanh con gái của chú út nhà tớ, chính là em gái của tớ.”

“Chị à, chân của chị thế nào rồi?” Cô bạn nhỏ Thanh Thanh tò mò chỉ vào cái chân quần vải gạc của Phương Tĩnh Ngôn hỏi.

“Ah, cái này chỉ do ngoài ý muốn thôi mà. Được rồi, Thanh Thanh, chúng ta cùng vào trong buồng chơi đi! Em nói xem, chị sẽ bày ra nhiều trò vui lắm nha!” Phương Tĩnh Ngôn vội vàng nói sang chuyện khác, kéo cô em gái Diệp Thanh Thanh đi vào buồng trong.

Diệp Tử Hàng nhìn theo bóng lưng hai cô nhóc, một lớn một nhỏ thâm than trong lòng, nghĩ đông này, thật đúng là náo nhiệt a!

6. Chương 6: Cảnh Xuân Tươi Đẹp

Những ngày nghỉ đông cuối cùng của Diệp Tử Hàng thật lắm phiền toái. Người bạn nhỏ Diệp Thanh Thanh từ sau khi quen thân với Phương Tĩnh Ngôn liền dọn đến ở tại nhà cậu, quyết không đi. Hằng ngày đều chạy đến nhà Phương Tĩnh Ngôn cùng cô nàng xem phim hoạt hình, ăn đồ ăn vặt, hoặc đá thăm nhảy dây trong sân. Trên cơ bản Phương Tĩnh Ngôn này có tật xấu nào, Diệp Thanh Thanh đều tiếp thu hết. Mục đích mà chú út đưa Thanh Thanh đến đây là để Diệp Tử Hàng hướng dẫn cho cô bé học bài, bây giờ thì hay rồi, chẳng những không học được chữ nào mà ngược lại đùa nghịch nhặng lên, không chịu ngồi yên

Thấy kỳ nghỉ đông sắp kết thúc, Diệp Tử Hàng cũng không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

Hôm nay cậu dậy thật sớm, định bụng là sẽ giáo dục lại Thanh Thanh bắt cô bé quên đi những việc chơi đùa ở nhà họ Phương thời gian trước, buộc cô bé phải ở nhà chuyên tâm học hành. Ở trong phòng khách đợi nửa ngày cũng không thấy Thanh Thanh xuất hiện, cậu đến đẩy cửa phòng Thanh Thanh, trên giường chăn gối được xếp ngay ngắn chỉnh tề, đến bóng người cũng chẳng đâu.

Nén cơn giận trong lòng xuống, Diệp Tử Hàng hỏi mẹ Diệp: “Sao mới sáng sớm mẹ đã cho Thanh Thanh ra ngoài chơi rồi?”

Mẹ Diệp một mặt vừa uống sữa tươi một mặt trả lời với giọng điệu ấm ức: “Đêm qua con bé muốn cùng ngủ chung với Ngôn Ngôn nên đã ở lại bên đó, căn bản là không có về a.”

Huyết áp của Diệp Tử Hàng tăng cao, có thể nói là cao nhất trong suốt 14 năm qua. Cậu liền lạnh lùng đẩy cửa đi ra ngoài, đến gõ cửa Phương gia thành thành hai lần, ba Phương ra mở cửa, trong miệng vẫn đang cắn nửa cái bánh bao.

“A, Tử Hàng! Mau vào nhà, cháu đã ăn sáng chưa?”

“Cám ơn chú ạ, cháu đã ăn rồi.” Diệp Tử Hàng xem như đã biến cơn nóng giận thành bữa ăn sáng, đã ăn rất no rồi. “Chú Phương, cháu tới đón Thanh Thanh về nhà.”

“A, được được.” Ba Phương đưa Diệp Tử Hàng đến trước cửa phòng Phương Tĩnh Ngôn, cũng không gõ cửa mà ứ thế kéo cửa, kêu to: “Ngôn Ngôn, Tử Hàng đến đón Thanh Thanh về nhà rồi !”

Trong phòng tối đen, trên giường hai kẻ cuộn mình tròn vo trong chăn đang nằm kế bên nhau, khẽ giật giật. Một lúc lâu sau, Phương Tĩnh Ngôn mơ mơ màng màng lên tiếng: “A. . . Thanh Thanh, anh của em đến đón, em dậy trước đi, chị phải ngủ thêm một lát đây”.

“Không. . . không chịu đâu. . . Em cũng muốn ngủ.” Giọng điệu của cô bạn nhỏ Thanh Thanh nghe càng mơ hồ.

Diệp Tử Hàng đứng ngoài cửa nhìn hai kẻ lười biếng, một lớn một nhỏ đang ngủ ngượng cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Ba Phương ngượng ngùng, quay lại nói với Diệp Tử Hàng: “Tử Hàng à, hay là cháu đến phòng khách ngồi chờ một lát, chú nhờ mẹ Tĩnh Ngôn gọi nó dậy.”

“Dạ được.” Diệp Tử Hàng gật đầu vâng dạ, dù thế nào cậu cũng không thể xông vào khuê phòng của Phương Tĩnh Ngôn đưa Thanh Thanh đi được.

Diệp Tử Hàng ngồi trên sofa uống trà, một lát sau liền thấy mẹ Phương từ trong phòng bếp cầm theo cây chổi lông gà đi vào phòng Phương Tĩnh Ngôn, lại một lát sau, Phương Tĩnh Ngôn một tay nắm tay Diệp Thanh Thanh, một tay xoa hông, mặt mày ai oán từ trong phòng đi ra.

“Anh à, mới sáng sớm đã đến làm chi?” Thanh Thanh hiển nhiên là lên tiếng trách móc Diệp Tử Hàng.

“Từ hôm nay trở đi em phải chuyên tâm học hành, không được ham chơi mù quáng nữa.” Diệp Tử Hàng kéo cô bé đến bên cạnh, nghiêm túc giáo dục.

“Ừ ư, không chịu đâu. . .” Thanh Thanh giãy dụa, trốn phía sau Phương Tĩnh Ngôn.

Diệp Tử Hàng nét mặt trầm xuống nghiêm nghị nói: “Em muốn học bài hay là muốn bị đưa về nhà, chọn một cái đi.”

Thanh Thanh bĩu môi, ngửa đầu nhìn Phương Tĩnh Ngôn cầu cứu.

“A, như vậy đi. Thanh Thanh, buổi sáng chúng ta học bài, buổi chiều lại vui đùa, được không nào? Thanh Thanh ngoan, nghe lời anh trai mới là đứa bé ngoan.” Nhìn ánh mắt đáng sợ của Diệp Tử Hàng, Phương Tĩnh Ngôn không thể không giảng giải những lời thông tình đạt lý.

“Được rồi . Nhưng... ” Thanh Thanh đồng ý thỏa hiệp đồng thời cũng đưa ra yêu cầu, “Em muốn chị Tĩnh Ngôn cùng đến giúp em làm bài.”

Phương Tĩnh Ngôn nghĩ bụng, bài tập nghỉ đông của mình còn nhiều bài chưa làm xong, vừa vặn có thể đi chép bài của Diệp Tử Hàng, rất là tiện lợi đó nha! Nghĩ như vậy, cô nhóc liền gật đầu đồng ý.

Đến nhà Diệp Tử Hàng, Phương Tĩnh Ngôn liền hối hận. Vốn định thoải mái chép bài tập của cậu nhưng chẳng những một câu cũng không chép được còn bị kiểm tra ra rất nhiều lỗi sai trước nữa. Sau khi tiếp nhận những góp ý sâu sắc của Diệp Tử Hàng, cô nhóc đành cúi đầu ngoan ngoãn lui qua một bên làm bài lại.

Vừa sửa lại bài vừa nghĩ đến trước kia khi ngồi cùng bàn Ngô Hồng Phi. Lúc nào cũng giúp cô nhóc tìm lời giải đáp. Ngô Hồng Phi so với Diệp Tử Hàng ôn nhu hơn. Ai da, đáng tiếc là bây giờ hai người không học cùng một lớp, tuy rằng quan hệ vẫn tốt, nhưng đã ít tiếp xúc đi rất nhiều. Nhưng với Diệp Tử Hàng, mỗi ngày cùng vào ra, ngẩng đầu không thấy nhau cúi đầu đã gặp mặt, sớm chiều ở chung, ngay cả bản thân cũng không rõ mối quan hệ với cậu là xa hay gần, là tốt hay xấu.

Phòng khách nhà Diệp Tử Hàng trưng bày một tấm thảm lông cừu rất dày, Bên trên tấm thảm đặt một chiếc lò nhỏ bằng gốm màu vàng nhạt. Bếp lò tuy nhỏ nhưng nhiệt lượng tỏa ra rất lớn giúp toàn bộ căn phòng đều ấm cúng.

Thanh Thanh cùng Tĩnh Ngôn ghé sát vào chiếc lò sưởi nhỏ trên tấm thảm làm bài tập, tay cầm bút viết qua viết lại, đầu thì cúi thấp xuống dưới. Lúc đầu Diệp Tử Hàng chăm chú xem tập của bản thân không chú ý đến, đột nhiên cậu dừng lại, muốn xem hai cô nàng làm bài như thế nào rồi, vẫn là hai cô nàng nhưng

đã nằm sấp trên thảm ngủ mất tiêu rồi. Vốn định đánh thức hai cô nàng này dậy nhưng cuối cùng lại thấy hai người ngủ say quá, khuôn mặt nhỏ nệu bị lò lửa làm cho đỏ ửng, mộng đẹp thể hiện rõ ràng qua bộ dạng ngủ say sưa. Lắc đầu bất đắc dĩ, cậu đứng dậy vào trong phòng lấy tấm thảm nhưng đắp cho hai người, bản thân thì ngồi bên cạnh tiếp tục đọc sách.

Đã ngủ liền ngủ một mạch đến giữa trưa, hai cô nhóc thức dậy chẳng những không hổ thẹn, còn cười hề hề than đói bụng, xin Diệp Tử Hàng cho họ lấy cái này cái nọ để ăn. Diệp Tử Hàng cắn chặt răng, rốt cục vẫn phải cho hai cô nhóc mỗi người một ổ bánh mì.

Đến cả lúc ăn bánh mì Thanh Thanh cũng không chịu buông tha, nhất định phải bắt Diệp Tử Hàng kể truyện thiếu nhi cho nghe. Phương Tinh Ngôn không cần biết thế nào cũng hùa theo âm ỉ bắt Diệp Tử Hàng kể truyện.

Diệp Tử Hàng nói cậu sẽ không kể, Thanh Thanh liền bĩu môi muốn khóc, không còn cách nào khác, Diệp Tử Hàng đành vất vả vào thư phòng lục ra một quyển tuyển tập các truyện thiếu nhi, Diệp Tử Hàng nói rõ, cậu sẽ không kể chỉ có thể đọc. Hai cô nhóc kia cắn bánh mì, liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Tiểu James Cùng Quả Đào Tiên.” Diệp Tử Hàng mở tập truyện thiếu nhi ra, tùy tiện chọn lấy một câu chuyện xưa nhất rồi bắt đầu đọc: “Ngày xưa ngày xưa, khi tiểu James tròn bốn tuổi, cậu đã trải qua một cuộc sống thật hạnh phúc và bình yên bên cha mẹ trong một căn nhà xinh đẹp trên bờ biển. Luôn có rất nhiều bạn bè chơi đùa cùng cậu, cậu ta hàng ngày có thể chạy tới chạy lui trên bờ cát trắng mà không chán, có thể chạy chân không dọc bờ biển nghịch nước, đây thật sự là cuộc sống tuyệt đẹp của cậu bé. Một ngày sau đó.”

Thanh âm của Diệp Tử Hàng tuy thấp nhưng đích thị vẫn là âm giọng trong trẻo đặc biệt của tuổi trẻ, chuyện cổ tích được đọc từ miệng cậu nghe như tiếng nước chảy róc rách, vừa lưu loát lại tươi vui, Thanh Thanh cùng Phương Tinh Ngôn đều lắng nghe một cách si mê.

“Khi Tiểu James chạy đến giữa khu vườn trồng cây đào già, đột nhiên trượt chân vấp ngã, đánh rơi túi giấy xuống mặt đất rạn nứt, biến thành hàng trăm ngàn thứ màu xanh lá cây nhỏ bé nằm rải rác ở khắp mọi nơi. Cậu bé nhanh tay bắt lấy những thứ màu xanh lá cây nhỏ bé này rất nhanh đã chui sâu vào trong đất, một cái cũng chưa bắt được, James quỳnh quáng khóc òa. . .”

“Chợt nghe “đình” một tiếng chói tai, cậu bé xoay người lại, chỉ thấy kết quả cây đào già thật sự đã ra một quả đào.”

Thời gian trong chuyện cổ tích lặng lẽ trôi qua, xanh tươi như năm tháng, mọi thứ trong chuyện cổ tích cũng lặng lẽ lớn lên.

Bất tri bất giác, liền thành cảnh xuân tươi đẹp.

Đối với Phương Tinh Ngôn mà nói, ba năm học cấp hai đều rất tốt đẹp và vui vẻ nên khi tốt nghiệp cô nhóc liền cảm thấy thời gian trôi qua thật quá nhanh!

Hạ tuần tháng sáu, những ngày trời trong, ánh mặt trời như lửa thiêu đốt, Phương Tinh Ngôn mang theo cuốn sổ lưu bút vào lớp học.

Kì thi trung học sớm kết thúc, nhờ liên tục nỗ lực học tập, lần này cô đạt được bằng trung học cơ sở một cách thuận lợi. Còn Diệp Tử Hàng, nằm trong danh sách những gương mặt trọng điểm của trường với thành tích xuất sắc, từ đầu đã được ưu tiên tuyển thẳng vào trường cấp ba, căn bản là chưa thi đã trúng tuyển và được đưa đến thành phố W tham gia cuộc thi học sinh giỏi môn hóa cả nước.

Diệp Tử Hàng trước khi đi đã giao cho Phương Tinh Ngôn hai bản bút ký, đã vì cô mà cố ý sắp xếp lại nội dung, bất cô nhất định trong thời gian ngắn nhất phải ghi nhớ thật thấu đáo, Phương Tinh Ngôn vì cuộc thi cũng không dám hàm hồ, chăm chỉ đem bút ký được giao, học hành nghiêm túc. Thi xong, trong lòng cô càng thêm bội phục Diệp Tử Hàng, những thứ cậu tổng hợp lại, so với thầy cô giáo còn có phần tỉ mỉ hơn.

Dòng lưu bút của các bạn học sinh tràn ngập trên khắp những trang sổ lưu bút, mọi người dùng ngôn ngữ bất đồng hoặc tương đồng để biểu đạt tình bạn dành cho nhau không bao giờ thay đổi.

Khi chụp ảnh tốt nghiệp, Phương Tĩnh Ngôn hí hắt nhìn những bông hoa tươi nở rộ xa xa, nghĩ rằng, thật sự đã kết thúc, trung học cơ sở cứ như vậy là đã kết thúc rồi. Không tránh khỏi bồi hồi tiếc nuối, nhiều bạn bè, có khi về sau lại không thể gặp mặt mỗi ngày, nhiều bạn cùng trường, có khi từ đây trời nam đất bắc, đều tự đi trên con đường của mỗi người, không còn gặp lại.

Cô nghĩ không sai, có rất nhiều người, quả thật từ đây đều có khoảng trời riêng, suốt đời này có thể cũng không gặp lại nhau.

Mùa hè dường như đã có chút vắng lặng, khu viện nhỏ bé trở nên rộng rãi vì thiếu vắng cái gì đó. Phương Tĩnh Ngôn mỗi ngày đều ngồi bên cửa sổ nhìn ra cửa viện, dường như đang chờ mong điều gì.

Cho đến một ngày, Diệp Tử Hàng lưng đeo ba lô, đẩy cửa viện đi vào, trong khoảnh khắc đó, Phương Tĩnh Ngôn đang ló mặt ra ngoài cửa sổ.

Khi đó đang là lúc hoàng hôn, mặt trời sớm đã lặn xuống phía Tây, nhưng vẫn còn đâu đấy chút ánh nắng vàng nhạt hư ảo. Diệp Tử Hàng mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, mái tóc đã dài ra một chút so với trước khi đi, dáng người tuy rằng vẫn gầy, nhưng càng ngày lại càng lộ rõ phong thái đỉnh đạc, giống như gốc cây bạch dương thẳng tắp hướng lên bầu trời. Cậu ngẩng đầu lên, ngược nhìn ô cửa sổ phòng Phương Tĩnh Ngôn, đôi đồng tử đen nhánh chiếu trên ánh nắng chiều hư vô, rọi lên một ánh dương rọi rờ.

Nhìn sau ô cửa sổ bóng dáng quen thuộc, Diệp Tử Hàng hướng về cửa sổ tươi cười với người bên trong đang dùng tay ra hiệu, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, nụ cười càng thêm rạng rỡ rồi. (Tác giả chú thích: Diệp Tử Hàng ý hỏi Phương Tĩnh Ngôn có thi đậu vào Trường cấp ba trọng điểm hay không liền nhận được câu trả lời chắc chắn của Phương Tĩnh Ngôn. Có thể thấy là việc dùng tay ra ám hiệu trước đây đã được bọn họ giao ước rất tốt)

Phương Tĩnh Ngôn cũng cười, nhưng trong nụ cười lại có chút buồn bực. Vốn dĩ tự mình chờ mong nhiều ngày, ruột cuộc Diệp Tử Hàng cũng trở về.

Diệp Tử Hàng thì có cái gì tốt chứ, cô lại trong mong cậu trở về như vậy? Không giống bản thân cô chút nào. Nhất định là ở cùng nhau thời gian dài, biến thành một loại thói quen thôi, cô tự nhủ với mình như vậy. Thói quen này cũng không tốt chút nào, muốn bỏ, nhất định phải bỏ!

Vì thế, ngày thứ hai Diệp Tử Hàng trở về, Phương Tĩnh Ngôn lấy danh nghĩa đi tránh nóng đã xách hành lý đến nhà chị họ ở thành phố H tị nạn.

Cô cảm thấy, đem Diệp Tử Hàng trở thành thói quen không thể thiếu trong cuộc sống ắt hẳn là một loại tai nạn.

Thành phố N cách thành phố H khá gần, ngồi xe chỉ ước chừng hai giờ là đến. Phương Tĩnh Ngôn mua phiếu ở trạm xe ô tô đường dài, ngồi trong phòng đợi xe đến. Tiếng ve kêu trên cây hòe già ngoài phòng đợi rất gay gắt, như một giàn âm hưởng, tiếng kêu âm ỉ khiến cho người ta cảm thấy rất đau đầu.

Nhấn nại chờ thêm 15 phút, cuối cùng cũng bắt đầu kiểm phiếu. Xách túi du lịch lên, Phương Tĩnh Ngôn đến xếp hàng kiểm phiếu.

“Ai da! Cậu có mất hay không đây? Không nhìn thấy một người to như vậy đứng bên cạnh hay sao, cứ như vậy dẫm vào chân người khác mà đi về phía trước à?”

“À?” Phương Tĩnh Ngôn hốt hoảng nhìn sang bên cạnh, cậu thiếu niên trạc tuổi đang dùng ánh mắt tức giận chăm chăm nhìn cô.

Cúi đầu nhìn lại, trên đôi giày chơi bóng trắng muốt của cậu thiếu niên kia hẳn một dấu chân lấm lem. Phương Tĩnh Ngôn nâng chiếc giày của mình lên nhìn nhìn để chắc chắn cậu đường vân cùng dấu chân kia tương đồng, không thể cãi lại, bĩu môi, cô ỉu xìu nói: “Thực xin lỗi a.” Nói xong liền tiếp tục đi đến cửa kiểm phiếu.

“Cậu đứng lại!” Thiếu niên kia nhất định giữ chặt cánh tay của cô.

“Làm gì vậy?” Phương Tĩnh Ngôn nổi giận, cô ghét nhất là bị người khác lôi lôi kéo kéo.

“Là thái độ gì đây ?”

“Thái độ? Không phải đã xin lỗi cậu rồi sao? Cậu còn muốn thái độ thế nào nữa?”

“Tôi muốn thái độ thế nào sao? Cậu hẳn là phải xin lỗi tôi cho có thành ý một chút”

“Con mắt nào của cậu thấy tôi không có thành ý hả ?”

“Cả hai mắt tôi đều nhìn thấy cả!”

”Cậu nói vậy! Cậu cho rằng mình là Tôn Ngộ Không a?”

.

Hai người đứng ở cửa kiểm phiếu chỉ chút la hét ầm ĩ, nhân viên kiểm phiếu rút cục nhìn không được quát: “Mấy đứa nhất định không chịu lên xe sao? Không lên xe có thể đi rồi!”

Phương Tĩnh Ngôn thấy động cơ chiếc xe khách kia đã phát ra thanh âm ù ù, cảm thấy vô cùng sốt ruột liền đẩy thiếu niên kia ra, đi đến bên trong cửa kiểm phiếu.

“Cậu không được chạy!” Thiếu niên nhất quyết không tha theo sau lưng cô, thấy cô lên xe, vậy mà cũng theo lên xe.

“Này! Tôi nói cho hai đứa biết, mau mau đem phiếu giao ra đây cho tôi!” Nhân viên kiểm phiếu tức điên lên rồi.

Hai người quay đầu ngoan ngoãn giao phiếu, đồng thời lên xe.

Đợi đến khi xe đã chuyển động rồi khỏi trạm nhân viên kiểm phiếu mới phát hiện ra, chiếc vé thiếu niên kia đưa vốn không phải vé xe này a! Ông ta liều mạng đuổi theo nhưng xe buýt sớm đã ra cửa chính, quẹo trái một đường theo lộ trình rồi.

Xe thật trống, 42 chỗ ngồi, bên trong chỉ thừa thớt mười mấy người ngồi. Ở phía sau Phương Tĩnh Ngôn tìm chiếc ghế trống ngồi xuống, vừa định đem túi du lịch để ở chỗ trống bên cạnh, thiếu niên kia lại đặt mông ngồi ngay bên cạnh cô.

“Bên kia còn nhiều chỗ trống mà, cậu ngồi bên kia đi!”

“Tôi thích ngồi ở đây, cậu có thể quản sao!” Thiếu niên hầm hừ dựa lưng vào ghế, ôm ba lô trong tay.

“Cậu!” Phương Tĩnh Ngôn rất muốn đem chiếc túi du lịch vứt vào người tên thiếu niên khiến cho người ta chướng mắt kia. Miễn cưỡng nhét túi du lịch vào dưới chỗ ngồi, chân đặt thế nào cũng không thoải mái. Thôi, dù sao thời gian cũng không dài, nhẫn nhịn đi.

Ngồi như vậy quả thật là vất vả mà , Phương Tĩnh Ngôn đeo tai nghe chuẩn bị ngủ.

“Nè, làm thế nào để cậu tỉnh ngủ đây? Cậu còn chưa xin lỗi tôi cho đảng hoàng đó!” Thiếu niên đẩy đẩy bờ vai cô, lên xe lại tiếp tục đề tài trọng tâm trước đó.

Phương Tĩnh Ngôn cắn răng lặng im một lát, sau đó chậm chậm nhìn cậu thiếu niên nghiêm cẩn nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi là tớ không cẩn thận dẫm vào chân cậu, thật sự rất xin lỗi. Cậu tha lỗi cho tớ nhé?”

Thiếu niên vốn đã chuẩn bị xong tinh thần tiếp tục cuộc đấu khẩu, liền bị thái độ đó của Phương Tĩnh Ngôn làm cho áy náy, ngăn người không biết nói sao cho phải.

“Tớ. cậu làm sao nhanh như vậy liền.”

“Cái gì nữa? Xin thứ lỗi? Tiên sinh, không phải cậu luôn yêu cầu như vậy a?” Phương Tĩnh Ngôn lấy cái chụp mắt từ trong ba lô ra, định bụng không thèm để ý trả lời cậu nữa.

“Được. Tớ, tớ bỏ qua cho cậu rồi.”

“Vậy thì cảm ơn. Tớ muốn nghỉ ngơi, cậu cứ tự nhiên.” Phương Tĩnh Ngôn quay đầu đi, không thèm để ý đến cậu.

Xe lái rất đầm, ở giữa lay động chút ít, Phương Tĩnh Ngôn ngủ một giấc ngon lành.

“Này . . . ”

Dường như có người chọc chọc cánh tay Phương Tĩnh Ngôn. Cô nửa tỉnh nửa mê kéo chup mắt xuống, lại là cái tên thiếu niên kia.

“Chuyện gì?”

“Đến trạm rồi.”

“ A, cảm ơn.”

Nhà chị họ cách ga không xa, đi bộ cũng mất khoảng hai mươi phút. Phương Tĩnh Ngôn đến căn tin nhà ga mua một chai nước, vừa uống nước vừa đi về hướng nhà chị họ.

Đi được một đoạn, Tĩnh Ngôn bắt đầu cảm thấy có chút kỳ lạ, cảm thấy dường như có người đang theo sau mình. Quay phắt người lại, lại không phải tên thiếu niên kia thì là ai!

“Này, cậu còn đi theo tớ sao?”

Cậu thiếu niên thấy cô xoay người lại vốn đã cúi thấp mặt xuống, không ngờ bị cô nói như vậy nhất thời tức giận, ngẩng đầu trừng mắt nói: “Ai đi theo cậu hả ? Đường này chẳng lẽ chỉ ột mình cậu đi sao?”

Phương Tĩnh Ngôn không nói được câu nào phản bác, chỉ phải hừ một tiếng, xoay người tiếp tục đường mình mình đi.

Qua bên kia cầu, có thể thấy được nhà của chị họ rồi. Phương Tĩnh Ngôn hưng phấn ngân nga, dọc theo bờ sông đi về phía trước. Một lát nữa nhất định phải uống liền một chén chè đậu xanh lớn ướp lạnh.

Nhìn bóng của mình dưới dòng nước trong vắt, Phương Tĩnh Ngôn đang nghĩ thương xót cho thân mình, thỉnh thoảng lại phát hiện trong nước còn in thêm một bóng dáng khác gầy gầy tong teo.

“Cậu còn nói cậu không đi theo tớ sao?” Phương Tĩnh Ngôn chỉ vào người thiếu niên kia, trong giọng nói thậm chí có chút đắc ý khi nắm thóp cậu ta.

“Tớ” Thiếu niên đỏ mặt lúng túng, “Tớ tản bộ dọc bờ sông, cậu quản được sao?”

“Còn nói sáo!” Phương Tĩnh Ngôn dậm chân nói, “Không được đi theo tớ nữa ! Cậu đi đường cậu! Tớ đi đường tớ!”

“Tớ. . . tớ không đi theo cậu!” Thiếu niên kia vẫn còn mạnh miệng chống chế!

Đến khi Phương Tĩnh Ngôn tới trước nhà chị họ, ấn chuông cửa, thiếu niên kia vẫn là đi theo cô tới trước cửa.

“Tớ nói cậu đó!” Phương Tĩnh Ngôn đã bắt đầu cảm thấy không thể không bực mình , “Vì sao cậu cứ bám theo tớ vậy hả?”

Thiếu niên kia dựa vào tường, trưng ra khuôn mặt nhỏ nặc, không nói năng gì.

“Cậu đừng đi theo tớ nữa , tớ về đến nhà rồi, cậu cũng nên đến chỗ mình cần đến đi chứ. Dậm phải chân cậu là tớ không đúng, cậu cũng không phải cần tức giận đến nỗi theo người ta về nhà chứ?”

Đang nói, Dì Tĩnh Ngôn đi ra mở cửa cho cô.

“Ngôn Ngôn! Cháu đến nhanh thật đấy, dì còn đang định ra nhà ga đón cháu đây!” Dì vui vẻ ôm Tĩnh Ngôn vào lòng.

“Hắc hắc, là do xe đi nhanh thôi! Dì à, cháu muốn uống chè đậu xanh, dì có nấu không vậy?”

“Có nấu! Sáng sớm đã chuẩn bị, còn thêm cả bách hợp cùng đường phèn, nấu xong đặt ở trong tủ lạnh chờ cháu tới ăn thôi!”

“Ha ha, thật vui quá! Chị Viên Viên đâu ạ? Không có ở nhà sao?”

“Con bé sáng sớm đã đi đến lớp phụ đạo mỹ thuật tạo hình rồi, buổi tối mới về. A, Ngôn Ngôn, người kia.” Dì nhìn Phương Tinh Ngôn rồi chỉ vào cậu thiếu niên đứng lặng lẽ trong góc như bóng ma kia: “Cháu tời cùng bạn kia sao?”

Phương Tinh Ngôn quay đầu nhìn lại, thiếu niên kia cúi đầu, mái tóc dài che khuất gương mặt, đột nhiên cảm thấy có chút đáng thương.

“Uhm. . . Đúng vậy. Dì, cậu ấy là bà con thân thích của ba cháu, cùng cháu đến nghỉ ngơi, có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể ! Đều là người trong nhà thôi! Mau vào, mau vào!”

Thiếu niên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phương Tinh Ngôn, dường như không tin nổi vào lỗ tai của mình.

“Còn đứng đó thất thần làm chi! Mau vào đi!” Phương Tinh Ngôn bắt đắ dĩ vẫy vẫy tay với cậu, cô còn không biết hóa ra bản thân có lòng nhân ái như vậy, lại còn muốn cứu mạng động vật nhỏ bị ruồng bỏ.

Vào phòng, dì múc cho bọn họ mỗi người một chén chè đậu xanh ướp lạnh. Cậu thiếu niên dường như rất khát, bưng bát chè đưa lên miệng uống liền vài ngụm lớn.

“Cứ từ từ mà uống, còn nhiều lắm!” Dì âu yếm đưa cho cậu ta tờ khăn giấy, “Xem đi, đã làm cho cháu bé chết khát đến nơi, hôm nay thật sự là quá nóng rồi.”

“Tinh Ngôn, cháu. . .Cậu bé này tên là gì vậy? Là anh con nhà chú bác sao?”

“Ặc. . . Là họ hàng xa thôi. Xem như là em họ đi. Còn về tên họ, này, ềm à, em cũng nên tự giới thiệu với Dì một chút đi chứ!”

“Trang Viễn.” Thiếu niên ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt to đen lúng liếng nói: “Trang trong từ thôn trang, Viễn trong phương xa.”

7. Chương 7: Cảnh Xuân Tươi Đẹp 2

Để đón tiếp cháu gái, buổi tối Dì Tinh Ngôn chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn.

Phương Tinh Ngôn bưng bát, định bưng phen này phải tự mình đối đãi thật tốt với cái bao tử của mình, vừa gở chiếc đĩa nhắm đến miếng sườn non trơn bóng, không ngờ Dì liền gấp miếng sườn đó bỏ vào chén cơm của Trang Viễn.

“Tiểu Viễn a, ném thử miếng sườn này đi! Món sở trường của dì đó!”

“Cám ơn dì ạ!” Trang Viễn thật lễ phép cảm ơn, cẩn thận gấp miếng sườn đưa lên miệng, ngẩng đầu nhìn dì cười nói: “Thật sự rất ngon ạ!”

Gương mặt như búp bê của Trang Viễn rất dễ khiến cho người khác cảm thấy yêu thích, đôi mắt to tròn mỗi khi cười lại nhắm tít lại, rất là đáng yêu. Dì thấy người thiếu niên đáng yêu kia tươi cười, nhất thời cảm thấy vô cùng vui vẻ và hào phóng, không ngừng gấp thức ăn cho cậu ta, thêm cơm, hoàn toàn đã quên đứa cháu gái Phương Tinh Ngôn kia.

Phương Tinh Ngôn tuy rằng biểu tình trong lòng nhưng khó có thể nói ra điều gì, dì vốn luôn hy vọng có con trai, rất yêu thích con trai!

Trước đó ở nhà ga, tuy rằng Trang Viễn đã cùng Phương Tinh Ngôn tranh cãi ầm ĩ, lí lẽ không chịu buông tha người khác, bộ dạng thật làm cho người ta không muốn gặp lại, nhưng đến nhà dì Tinh Ngôn lại hầu như thay đổi hoàn toàn, trở nên nhã nhặn, lễ phép.

Phương Tinh Ngôn cẩn thận quan sát cử chỉ của cậu ta khi ăn cơm, vô cùng chuẩn mực và có giáo dục, tuyệt đối vừa nhìn qua không thể nghĩ rằng đây là đứa trẻ gia cảnh khó khăn, lưu lạc khắp nơi. Lại nhìn quần áo của cậu, tuy rằng không có gì quá nổi bật, nhưng đều là đồ hàng hiệu mà những học sinh bình thường không dám mơ tới. Như vậy, xem ra gia cảnh của cậu thiếu niên kia cũng không tầm thường, vì sao lại một mực theo cô đến tận đây một cách quái lạ như vậy?

Cơm nước xong, lấy có đi đón chị họ tiện thể đi dạo mát, Phương Tinh Ngôn kéo Trang Viễn ra cửa.

“Nè, nói thật đi, cậu theo tớ đến đây làm gì?” Phương Tinh Ngôn không chút khách khí, đi thẳng vào vấn đề.

Trang Viễn nhìn cô một cái, cúi đầu đá viên sỏi dưới chân, do dự một lát rồi nói: “Tớ . . .Tớ muốn trốn nhà đi.”

“Cái gì? trốn nhà đi sao??” Phương Tinh Ngôn nhất thời nhảy dựng lên, “Trời ạ! Có người muốn trốn nhà đi thật hả trời! Xem như tớ được mở mang kiến thức rồi.”

Trang Viễn liền đỏ mặt, đôi mắt to đen lúng liếng trừng Phương Tinh Ngôn, nói: “Trốn nhà đi thì có gì mà xấu hổ chứ! Đối lại là cậu, chưa chắc đã có dũng khí đó đâu!”

“Tớ vốn không có dũng khí đó, không đủ can đảm bám theo người không quen biết rồi chạy đến nhà người ta ăn uống thả cửa!” Phương Tinh Ngôn không chút do dự phản kích.

Trang Viễn ban đầu mặt đỏ bừng liền chuyển sang trắng bệch, há miệng thở dốc, không nói câu nào liền quay bước hướng về nhà dì Tinh Ngôn.

Phương Tinh Ngôn biết cậu ta sẽ quay về nhà dì lấy ba lô rồi đi, ngấm lại mới cảm thấy bản thân vừa rồi đã nặng lời, liền theo sau túm chặt tay áo của cậu ta, nói: “Này. . . Tớ không cố ý.”

Trang Viễn không thay đổi thái độ, thở ra hơi, không nói năng gì.

“Khụ - Tớ không hề muốn đuổi cậu đi” Phương Tinh Ngôn cảm thấy bản thân dường như đã làm tổn thương lòng tự trọng của Trang Viễn, “Cậu nói vừa rồi, tớ thu hồi!”

Trang Viễn vẫn im lặng không nói chuyện, Phương Tinh Ngôn kéo tay cậu ta, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì cho đúng. Trong lòng thầm nghĩ, hay ho rồi, vốn là đi nghỉ hè tránh tai họa, thế nào lại gặp phải một đứa khó chịu như vậy a.

Lại một lát sau, sắc mặt Trang viễn dường như đã bình tĩnh lại, cậu ta quay đầu nhỏ giọng nói: “Kỳ thực tớ rất muốn cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu, tớ còn không biết đang đói khát ở đâu”

“Không cần Không cần khách khí! Chuyện kia, có thể hỏi cậu một vấn đề nhỏ không?”

“Cậu cứ hỏi”

” Sao cậu lại muốn bỏ trốn khỏi nhà a?”

Trang Viễn ngẩng đầu, chớp nhẹ đôi mắt đen như muốn che giấu dòng lệ, “Ba mẹ tớ ly hôn. . .”

Phương Tinh Ngôn chợt cảm thấy lạnh sống lưng, trong lòng đâm ra có chút cảm giác bi thương.

“Thực xin lỗi, tớ...tớ không cố ý hỏi . . .”

“Không liên quan gì,” Trang Viễn nheo đôi mắt ngấn lệ cười nói: “Chuyện này vốn là sự thật, tớ cũng không có cách nào thay đổi”

Phương Tinh Ngôn không nói nữa, chỉ cùng Trang Viễn sóng vai đi chậm rãi trên con đê.

“Cậu định về sau sẽ như thế nào? Thật sự muốn lưu lạc bên ngoài mãi sao?”

“. Thật không nghĩ tới.”

“Đồ ngốc, trốn nhà đi không phải là cách hay. Cậu cho rằng, cậu trốn đi như vậy thì bọn họ sẽ không ly hôn nữa sao?”

“Ít nhất sẽ lo lắng. . . .Lo lắng cho tớ.”

“Cứ cho là như vậy đi, nhưng tớ cảm thấy nếu bọn họ ở cùng nhau căn bản là không hạnh phúc, chỉ vì đứa con mà tự ép bản thân mình phải ở cùng người kia, bất luận đối với cậu ra sao, cái chính vẫn là bọn họ, đối với cả hai mà nói đều không phải là lựa chọn tốt nhất. Mỗi người đều quyền lựa chọn cuộc sống riêng mình, cậu có, cha mẹ cậu cũng có.”

“Chẳng lẽ là tớ gây trở ngại cho bọn họ? Người chịu tổn thương rõ ràng là tớ à!” Trang Viễn hoang mang nhìn Phương Tĩnh Ngôn.

“Đúng vậy. . . Chịu tổn thương chính là cậu,” Phương Tĩnh Ngôn thần sắc dần dần ảm đạm, “Cậu là vật hi sinh bọn họ lựa chọn, có lẽ, đây là vận mệnh như trong sách đã nói.”

Lần đầu tiên, Phương Tĩnh Ngôn phát hiện, vốn dĩ chẳng phải tất cả mọi thứ đều tốt đẹp mãi mãi. Mặc dù vị trí thế giới xung quanh cô nhóc là yên tĩnh tốt đẹp như thế nhưng trên thế giới này còn bao nhiêu nơi cô nhóc không nhìn thấy sự bi thương.

“Trang Viễn, hãy dừng cảm lên! Đừng quên, cậu năm nay đã. Uhm, cậu hẳn là mới có mười sáu tuổi thôi? Thêm hai năm nữa, không cần ý lại bất cứ người nào, cậu hoàn toàn có thể có cuộc sống tự do rồi”

Trang Viễn lẳng lặng nhìn cô, cảm thấy hận không thể đem tất cả dũng khí và niềm hi vọng của mình ra cho cô xem, trước đó thật lâu, đúng vào ngày u ám nhất trong cuộc đời, cô xuất hiện trước mặt cậu. Cô dẫm dơ đôi giày của cậu, hung dữ cãi nhau với cậu, rồi sau đó, cậu tựa như trúng tà đi theo cô đến nơi đây, bên bờ sông không biết tên này, một lần nữa lại giúp cậu đánh giá tầm quan trọng của bản thân.

Chị họ Tô Viên Viên của Phương Tĩnh Ngôn hết kỳ nghỉ hè sẽ lên năm cuối cấp ba. Vốn không có thiên phú gì về mỹ thuật tạo hình, lớp 11 học kỳ hai lại có ý tưởng đột phát nói muốn thi học viện mỹ thuật. Người trong nhà trải qua một phen tìm hiểu, phát hiện học viện mỹ thuật so với các đại học khác thì dễ thi hơn nhiều, liền nhất trí đồng ý với cái ý tưởng đột phát của cô ấy.

Tô Viên Viên người cũng như tên, bộ dáng châu tròn ngọc sáng. Đôi mắt to tròn, khuôn mặt mịn màng tròn căng, ngay đến cánh tay và ngón tay cũng đều tròn tròn. Vốn cô có thể được coi là người có đôi mắt tròn nhất Tô gia, từ sau khi thấy Trang Viễn, cô liền vui vẻ cười lớn: “Ha ha, rốt cục cũng tìm được một người có đôi mắt còn to tròn hơn mình rồi!”

Trang Viễn lúc đầu còn ngại ngần không so đo với cô, nhưng năm lần bảy lượt bị bà chị đó chê cười, còn bị gán cái ngoại hiệu Trang Đại Viên, rốt cục không thể nhịn được nữa bạo phát.

“Trang Đại Viên, đưa chị lọ tương dưa chuột!”

“Em không gọi là Trang Đại Viên, em gọi là Trang Viễn.”

“Ai nha, giống nhau cả thôi! Không phải chỉ nhiều hơn một chữ Đại thôi sao! Lại nói, con mắt em tròn như cái bánh xe ấy, kêu Trang Đại Viên so Trang Viễn có tính hình tượng hơn! Ha ha.” Tô Viên Viên miệng ngậm nửa khúc bánh quẩy cười nghiêng ngả.

“Có thêm tính hình tượng nữa cũng không bằng tên của chị.”

“Ách? Có ý gì?” Tô Viên Viên đem bánh quẩy nhét vào trong miệng, lại uống một hớp lớn sữa đậu nành.

Trang Viễn xoay con người, lên lên xuống xuống nhìn chị cười nói: “Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không chỗ nào không “viên”. Quả nhiên là người cũng như tên.”

Tô Viên Viên phụt —— phun sữa đậu nành văng đầy một mặt lên người đối diện với cô là Phương Tĩnh Ngôn, cười ha ha nói: “Tên nhóc này rất biết quan sát người đó nha!”

Trang Viễn thấy bà chị đó giận quá hóa cười, vốn đang mím môi có chút ngượng ngập nét mặt không biết phải biểu lộ thế nào đây. Lại nhìn vào gương mặt bị phun đầy toàn là sữa đậu nành của Phương Tĩnh Ngôn kia, cậu cũng nhịn không được mà phá lên cười.

Một nhà Tô Viên Viên ai cũng đều hài hước lại thú vị. Mỗi ngày ăn xong cơm chiều, toàn gia đình ngồi quây quần bên nhau hóng mát ăn dưa hấu. Vừa ăn dưa hấu vừa trò chuyện đủ thú trời Nam biển Bắc, thẳng đến

khi cả bầu trời đầy sao lấp lánh, đêm khuya xuống mới tự trở về phòng ngủ. Khi thời tiết nóng bức nhất, Tô gia dứt khoát khiêng mấy cái giường trúc mát ra ngoài sân vườn rồi đốt nhang muỗi ở dưới gầm giường, cả nhà ai nấy đều nằm trên giường riêng, vừa ngắm sao vừa bàn luận về vũ trụ bao la rộng lớn và dải ngân hà mỹ lệ rực rỡ.

Mấy ngày nay đúng là trời hè nóng bức, mặc dù mặt trời đã rơi xuống núi nhưng vẫn khô nóng vô cùng. Lúc chạng vạng Phương Tĩnh Ngôn và Trang Viễn phụng mệnh nổi vôi nước vào chỗ đầu ống nước, dùng nước lạnh dội lên nền đất. Để làm bốc hơi hết khí nóng bám trên nền đất, sau đó đem cái bàn ăn thiết lớn khiêng ra đặt chỗ dưới tàng cây hương thung. Dì Tĩnh Ngôn bưng lên bát cháo vừa mới nấu xong bày trên bàn, Tô Viên Viên phụ bưng lên những món ăn khác bày hết ra bàn ăn. Lại lấy năm hột trứng vịt muối mà đầu hạ đã muối, cắt thành những hình mặt trăng khuyết đều nhau bày lên đĩa sứ có hoa văn màu lam nhạt, cả gia đình bắt đầu ăn bữa tối với sự bầu bạn của hoa Dạ Lai Hương đầu mùa thơm ngát.

Gió đêm còn mang theo nhiệt khí lúc ban ngày, thổi vào người cũng không mát mẻ là mấy. Tô Viên Viên ăn được một nửa bữa cơm bỗng nhiên chạy đến cạnh vôi nước dùng nước lạnh xả lên chân, vừa xả nước vừa ồn ào: “Thật là nóng chết mất! Cơm cũng ăn không vô nữa!”

Phương Tĩnh Ngôn vươn đầu nhìn vào bát cơm của bà chị họ, căn bản là đã thấy đáy, còn nói nuốt không trôi!

“Viên Viên, con lại trực tiếp dùng nước lạnh dội lên chân! Nhắc con không biết mấy trăm lần rồi, sẽ bị viêm khớp! Về sau già đi người chịu tội sẽ là con đó!” Dì mặc dù không ngăn cô con gái rệu rai, nhưng vẫn nhìn không được muốn lải nhải vài ba câu.

Ba Tô Viên Viên nhìn chăm chăm vào chân cô con gái một lúc lâu, rồi hệt như phát hiện ra mảnh đất mới kêu lên: “Ai nha! Viên Viên! Chân của con như móng heo mới dội nước sôi ấy! Vừa mập vừa trắng!”

Trang Viễn bị lòng đỏ trứng vịt mềm mịn làm cho chết sặc, nghĩ thâm, lần này Tô Viên Viên khẳng định sẽ tức giận mất thôi! Không ngờ Tô Viên Viên đứng ở bờ hồ cười hắc hắc, lớn tiếng nói: “Mẹ! Ngày mai con muốn ăn đậu tương hầm móng heo!”

Phương Tĩnh Ngôn cũng họa theo: “Cháu cũng muốn ăn! Dì bỏ nhiều đường và nước tương chút nha!”

Gia đình như vậy khiến Trang Viễn bị hồ đồ, giữa cha mẹ và con cái có thể ở cùng nhau như vậy sao?

Ăn xong dưa hấu, tắm rửa xong, dì của Tĩnh Ngôn dùng nước nóng đem từ trong nhà ra cẩn thận lau chùi bốn cái giường trúc một lần, rồi ở trên mỗi đầu giường để một chai tinh dầu, trình trọng tuyên bố: đại hội quan sát tinh tú chính thức bắt đầu.

Bởi vì có thêm một Trang Viễn, Phương Tĩnh Ngôn đành phải cùng Tô Viên Viên chen chúc trên một cái giường. Hai người chen lách chen lách nhón nháo đẩy qua đẩy lại, tiếng cười nhẹ khanh khách không dứt bên tai. Ba mẹ Tô Viên Viên đang thảo luận tuổi thọ của Bạch Oải Tinh, một lát lại chuyển tới thuyết tương đối của Einstein. Trang Viễn ngắm nhìn bầu trời đầy sao, nghe bên tai tiếng thân thiết khoan khoái nói chuyện cùng tiếng cười, bỗng cảm nhận được sự yên tĩnh chưa từng có trước đây. Loại yên tĩnh này là một loại cảm động vừa sâu sắc vừa rộng lớn, khiến tâm tình của cậu, nỗi niềm bi ai của cậu, sự thống khổ của cậu, toàn bộ đều bị lắng đọng lại ở trong vũ trụ sâu hút, lòng đại dương bao la.

Sáng sớm hôm sau, Trang Viễn nói với dì của Tĩnh Ngôn, “Dì ạ, cháu có thể gọi một cú điện thoại được không?”

“Đương nhiên rồi ! Tiểu Viễn, cháu cứ gọi thoải mái đi, điện thoại ở trong phòng khách.”

“Cám ơn dì ạ.”

Phương Tĩnh Ngôn nhìn biểu cảm của Trang Viễn, đoán rằng, cậu có thể là muốn gọi điện thoại về nhà. Lặng lẽ đi theo phía sau cậu, tránh ở trong góc tường nghe lén.

Quả nhiên, Trang Viễn sau khi bấm một chuỗi chữ số, đối diện với ống nghe nhẹ nhàng nói hai chữ: “Ba ba.”

Trang Viễn được một chiếc xe hơi màu đen cao cấp đón đi rồi. Trước khi đi, cậu ôm từng ngời một trong nhà, bao gồm cả Tô Viên Viên người đã đặt ngoại hiệu Trang Đại Viên cho cậu, đồng thời cũng gọi một tiếng “chị Viên” Tô Viên Viên vui mừng khôn xiết, đuổi theo cậu nói: “Trang Đại Viên! Có rảnh thì nhớ đến chơi nha!”

Cuối cùng là Phương Tĩnh Ngôn, Trang Viễn từ trong túi lấy ra một cái cuốn tập tinh xảo, cẩn thận viết xuống một chuỗi dãy số, rồi sau đó, cậu đem tập giao cho Phương Tĩnh Ngôn nói: “Chờ cậu về thành phố N, nhớ phải gọi điện thoại cho tớ.”

Phương Tĩnh Ngôn nhận lấy cuốn tập, gật đầu.

Trang Viễn sau khi lên xe, còn quay cửa kính xe xuống hô lớn tiếng: “Phương Tĩnh Ngôn, tớ chờ điện thoại của cậu!”

Lúc đó Phương Tĩnh Ngôn là thật tâm thật ý nghĩ đến sau khi trở về sẽ gọi điện thoại cho cậu, đáng tiếc, lúc trở về nhà cô nhóc đã để quên cuốn tập ở nhà Tô Viên Viên rồi. Đợi khi phục hồi tinh thần lại gọi điện thoại đến hỏi Tô Viên Viên thì chị ấy nói sớm đã bị coi thành quyển nháp dùng xong vứt đi rồi!

Phương Tĩnh Ngôn mặc dù không có thực hiện lời hứa mà cảm thấy thật hổ thẹn, lại cảm thấy có lẽ đây là duyên phận giữa mọi người với nhau. Gặp nhau là duyên, hết duyên thì cũng hết rồi, hết thủy đều có định số. Hiện tại dãy số điện thoại bị làm mất, chỉ có thể nói tình bạn giữa cô nhóc và Trang Viễn trong lúc đó, cũng giống như một chòm sao trong làn gió trong đêm mùa hạ ấy, từng đã vui vẻ, từng đã dẫn cậu đi ra khỏi sự mê man và tăm tối, cũng rất tốt.

Trước khi trở về thành phố N liền gọi điện cho ba mẹ, bọn họ nghe nói cô nhóc muốn trở về đều rất vui vẻ, ba nói muốn đi nhà ga đón cô nhóc. Trong điện thoại, Phương Tĩnh Ngôn liền nhịn không được bắt đầu làm nũng với ba, muốn ông đích thân đi mua ô mai về nấu nước ô mai nhúng uống. Ba Phương lập tức đồng ý với yêu cầu của cô con gái rượu, sau khi gác máy liền lập tức đi mua luôn.

Ngồi ở trên xe khách đường dài, nhìn đến chỗ ngồi bên người trống trơn, Phương Tĩnh Ngôn đột nhiên nhớ tới một đoạn kí ức ngày đó gặp gỡ với Trang Viễn. Không khỏi cảm thán, nhân sinh có hợp có tan, như lục bình trôi. Bao nhiêu năm sau, cô nhóc có lẽ sẽ quên đi cậu thiếu niên có đôi mắt to tròn lúng liếng ấy, người thiếu niên đó cũng sẽ không thể nhớ được có một cô gái đã từng lưu lại dấu chân trên mu bàn chân cậu.

Xuống xe, trên lưng đeo ba lô thần sắc có chút mệt mỏi đi ra khỏi nhà ga, cô nhóc tìm kiếm khắp nơi bóng dáng của ba. Không tìm được ba, lại nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười quen thuộc khác, Diệp Tử Hàng.

“Phương Tĩnh Ngôn!” Diệp Tử Hàng đẩy dòng người đi về phía cô nhóc, trên trán đổ mồ hôi dày đặc, mặt cũng bị phơi nắng hơi đỏ lên.

“Diệp. Tử Hàng?” Phương Tĩnh Ngôn có chút giật mình, không nghĩ tới người đến đón cô nhóc dĩ nhiên lại là Diệp Tử Hàng. Mấy ngày nay, cô nhóc nỗ lực không thêm nghĩ đến cậu nữa, liệu mạng muốn xem nhẹ cậu, khi gặp lại cậu mới phát hiện ra, tất cả hành động trước đây đều là vô dụng. Thứ đã đã thấm sâu vào xương tủy rồi, không phải ai cũng có thể tùy tiện xóa mờ đi được.

Diệp Tử Hàng không phải là Trang Viễn, cậu không phải là khách qua đường.

“Hành lý đưa tớ.” Diệp Tử Hàng thấy biểu cảm Tĩnh Ngôn ngơ ngác, liền chủ động tiếp nhận hành lý trong tay cô nhóc, “Mới hai tuần lễ không gặp, cậu sao lại biến thành ngố thể này? Đường về nhà cũng không nhận ra được à?”

“Không. Không có.”

“Vậy vì sao cậu chỉ nhìn tớ mà không bước đi?”

“A? ——Tớ. Tớ không có a.” Phương Tĩnh Ngôn đỏ mặt cúi đầu bước tới.

“Đồ ngốc, chẳng lẽ bị cảm nắng ở thành phố H rồi hả?” Diệp Tử Hàng cười kéo tay cô nhóc đi về hướng ngược lại, nói: “Lối ra ở bên kia, hướng cậu đi là toilet.”

Phương Tĩnh Ngôn lung túng vô cùng, hận không thể đất nứt ra để chui xuống. Trong lòng lại dấy lên một cảm giác thật kỳ lạ, Diệp Tử Hàng cứ tự nhiên như vậy mà nắm tay mình đi xuyên qua đám đông, cô nhóc

chỉ cảm thấy bản thân giống một áng mây nhỏ vừa nhẹ vừa mỏng, bay nhẹ nhẹ ở giữa bầu trời, tất cả ánh sáng và cảnh vật bên cạnh, đều là tốt đẹp như thế. Bóng lưng Diệp Tử Hàng, giống như nắng ấm trên bầu trời, chiếu vào trên người cô nhóc, như chờ đến cho cô nhóc nguồn ánh sáng hạnh phúc vô tận.

8. Chương 8: Cảnh Xuân Tươi Đẹp (3)

Mỗi người con gái đều sẽ có ít nhất một cô bạn tri kỷ, Phương Tĩnh Ngôn cũng không ngoại lệ. Bạn thân hồi tiểu học, bạn thân hồi sơ trung, lại đến trung học, bên người luôn có hai ba người bạn cực kì thân thiết.

Đan Đan khác với những người bạn thân khác, cô cùng Phương Tĩnh Ngôn từ tiểu học đã quen biết nhau, kết thành bạn thân với nhau khi tham gia trại hè, lúc học sơ trung mặc dù lớn hơn một lớp so với Tĩnh Ngôn nhưng thường xuyên tán gẫu, dạo phố với nhau, mối quan hệ thân thiết không kể xiết. Ở trong lòng Phương Tĩnh Ngôn, Đan Đan so với những người bạn khác thân thiết hơn bất kì ai.

Từ nhỏ trái tim Đan Đan không tốt lắm, năm nhất trung học (lớp 10) vì lí do cố chạy bộ mà dẫn đến phát bệnh, phải nằm trong bệnh viện một thời gian rất lâu. Chờ bệnh tình trở lại bình thường, bài vở của cô cũng bị thiếu rất nhiều, người trong nhà suy nghĩ trước sau, dứt khoát cho cô tạm nghỉ học, đợi sang năm thì học lại.

Khi Đan Đan vừa nghỉ học liền nói với Phương Tĩnh Ngôn, Tĩnh Ngôn à, nói không chừng hai chúng ta về sau có thể học trung học với nhau! Kết quả, thật sự bị cô nói trúng rồi. Cô và Phương Tĩnh Ngôn, hai người bạn tốt tương giao, thật sự được phân vào học cùng một lớp.

Khai giảng năm nhất trung học ngày đó, Phương Tĩnh Ngôn có được rất nhiều sự kinh hỉ. Trên bảng danh sách phân lớp, tên Đan Đan đã cho cô sự kinh hỉ thứ nhất, tên Diệp Tử Hàng là niềm kinh hỉ thứ hai. Xem đồng hồ, cô búi môi đẩy Diệp Tử Hàng người đang đứng bên cạnh kia một cái, dùng khẩu khí rất mỏng nói mát: “Sao lại được phân học chung lớp với cậu a! Thật đáng buồn!”

Diệp Tử Hàng chỉ mỉm cười nói: “Phải không? Tổ cho rằng người nên buồn bực phải là tớ mới đúng.”

“Vì sao?” Phương Tĩnh Ngôn trừng mắt lạnh lùng.

“Ngày ngày tháng tháng đều phải lo cho cậu, thời thời khắc khắc phải giám sát cậu, chẳng lẽ tớ không nên buồn bực sao?”

“Tổ khi nào thì muốn cậu lo lắng rồi hả?” Phương Tĩnh Ngôn nhăn cái mũi nhỏ réo lên: “Tổ tự mình ăn cơm, tự ngủ, tự học hành, tự ngồi thư thẩn, từ trước đến nay đều không cần ai lo lắng! Hừ!”

Diệp Tử Hàng cũng không tranh cãi với cô làm gì, chỉ cầm nước khoáng trong tay đưa tới bên miệng cô, nói: “Hôm nay quên mang nước hả? Khát không?”

“Ách ——” Phương Tĩnh Ngôn nhận lấy chai nước khoáng trước mắt, liếm lấy đôi môi khô ráo, tu ừng ực hai ngụm lớn rồi nói: “Cảm ơn.”

Diệp Tử Hàng không nói chuyện, Phương Tĩnh Ngôn cũng không nói nữa. Cô còn có thể nói cái gì chứ? Lời nói hùng hồn đều bị một chai nước khoáng nho nhỏ đánh tan tác rồi.

Ước chừng bản thân cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, Phương Tĩnh Ngôn làm bộ thật nghiêm túc nhìn lên bảng danh sách lớp. Một lát sau, cô bỗng nhiên kêu sợ hãi: “Ai nha! Ngô Hồng Phi! Ngô Hồng Phi cũng học cùng lớp với chúng ta!”

Ngô Hồng Phi là sự kinh hỉ thứ ba của cô.

Diệp Tử Hàng hí con mắt nhìn bảng danh sách phân lớp, chăm chú nhìn chỗ có ghi tên Ngô Hồng Phi mất hơn một phút đồng hồ.

Phương Tĩnh Ngôn lại lục vài cái tên quen thuộc, đều là bạn học bình thường, quan hệ không tính là thân, cho nên không cảm thấy rất hưng phấn.

“Có khoảng tám người bạn học cũ.” Phương Tinh Ngôn đếm trên đầu ngón tay nói: “Có ba người bạn tốt! Coi như không tệ! Xem xong rồi, chúng ta về nhà đi!”

Diệp Tử Hàng gạt đầu, xoay người hướng đi hướng về phái đường hành lang.

Phương Tinh Ngôn xoay người trước, cuối cùng lại đi đến trước bảng danh sách phân lớp liếc mắt một cái. Cái tên cuối cùng ở dưới danh sách rất quen thuộc, như đã nghe thấy ở nơi nào đó. Cô ngừng bước, đem cái tên đó đọc ra khỏi miệng, “Trang —— Viên ——!”

“Trời ạ! Chẳng lẽ sẽ là cậu ta sao??” Phương Tinh Ngôn dùng sức day hai mắt mình, sợ là bản thân đã nhìn lầm rồi. Sau khi xác định là tên Trang Viên này, cô đã nghĩ, nhất định là trùng tên trùng họ thôi, trên đời này làm sao có thể có chuyện sao mà trùng hợp thế được!

Có một câu châm ngôn nói rất hay, vô xảo bất thành thư (so sánh sự việc quá ngẫu nhiên trùng hợp). Trên đời này sao mà có chuyện trùng hợp thế không biết, Trang Viên này tức là Trang Viên đó.

Trang Viên và Phương Tinh Ngôn đụng mặt nhau ở cửa phòng học, Phương Tinh Ngôn há hốc miệng, Trang Viên trừng mắt.

“..... Ý! Còn..... Thật đúng là quá trùng hợp đi!” Phương Tinh Ngôn ê a nửa ngày, nói ra lời nói vô ý nghĩa như vậy.

Trang Viên thì tiếp tục dùng cặp mắt to đen lúng liếng kia trừng mắt với cô, trừng đến nỗi mà Tinh Ngôn đỏ mặt hơi lạnh, mới nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: “Cậu vì sao không gọi điện thoại cho tớ?”

“Gọi điện thoại?” Phương Tinh Ngôn có chút nghe không hiểu sờ lỗ tai, “Gọi điện thoại gì?”

Trong cặp mắt to của Trang Viên tựa hồ như muốn phun ra lửa, cậu nắm chặt tay thành nắm đấm, hừ một tiếng, ngửa đầu đi lướt qua người Phương Tinh Ngôn.

Phương Tinh Ngôn người mà sớm đã quên đi lời hứa hẹn lúc này mới nhớ tới Trang Viên có viết dãy số điện thoại để lại, lại bị Tô Viên Viên dùng làm giấy nháp dùng xong là quăng luôn.

“Nè! Trang Viên! Cậu đợi chút!” Phương Tinh Ngôn sau khi nghĩ lại, xoay người muốn đuổi theo, bóng dáng Trang Viên đã sớm biến mất ở góc rẽ cuối cầu thang rồi.

Diệp Tử Hàng đang đi lên cầu thang lại đây, thấy Tinh Ngôn buồn rầu đứng tại chỗ dậm chân, liền hỏi: “Sao thế? Lại bị người ta đụng phải?”

“Không..... Không có chuyện gì.” Phương Tinh Ngôn nặn ra một nụ cười khó coi, chuyển hướng đề tài, “Thời khoá biểu đã có rồi à?”

“Uhm, có rồi. Phần này cho cậu.”

Phương Tinh Ngôn không có đem chuyện của Trang Viên nói cho Diệp Tử Hàng biết, trong kì nghỉ hè là cảm thấy không cần thiết, hiện tại thì không biết là vì sao. Chỉ là mơ mơ hồ hồ thấy, nếu Diệp Tử Hàng biết có lẽ sẽ mất hứng.

Trung học Y đối bộ phận trung học phổ thông yêu cầu cực kì nghiêm khắc, vì để học sinh có nhiều thời gian hơn để học tập, trường học quy định năm cuối trung học phổ thông phải đi học tự học buổi tối.

Tự học buổi tối đối với Phương Tinh Ngôn mà nói chính là nỗi thống khổ, cô vô cùng chán ghét đồ ăn ở nhà ăn. Diệp Tử Hàng thì không có phản ứng gì, bởi vì mẹ Diệp vốn là không biết nấu ăn, mấy đồ chiên xào nấu ra còn không ngon bằng mấy món nhà ăn nấu. Hơn nữa cậu không có kén chọn về khoản ăn uống, cho nên không giống Phương Tinh Ngôn cảm thấy bởi vì chuyện ăn ở nhà ăn mà chất lượng cuộc sống bị tụt dốc.

Giữa thời gian ăn xong bữa chiều và giờ tự học tối có khoảng một tiếng là thời gian tự do, hơn phân nửa nhóm nam sinh sẽ đi chơi một hồi bóng rổ hoặc sút vài trái bóng đá, nhóm con gái thì tập năm tập ba tụ họp lại ở thảm cỏ trước tòa nhà lớp học nghỉ ngơi tán gẫu.

Câu chuyện giữa đám con gái với nhau, trọng tâm đề tài thường thảo luận chính là những nam sinh trong lớp.

Phương Tinh Ngôn bởi vì bữa tối ăn không ngon, không có gì tinh thần chỉ tham gia cho có thôi, thường đều là cầm một quyển sách ngồi ở một bên với Đan Đan, hai cái lưng tựa vào nhau cùng đọc sách thư giãn.

Đầu thu lúc chạng vạng, gió vẫn có chút ẩm, không khí đã có cảm giác lành lạnh nhẹ nhàng khoan khoái. Phương Tinh Ngôn trong tay cầm cuốn sổ tay từ vụng, ánh mắt lại thất thần nhìn về phía màu đỏ rực ở phía chân trời rất xa.

“Tinh Ngôn, Tinh Ngôn!” Đan Đan đẩy cô bạn một phen, nói: “Chung Vân sao lại khóc?”

Phương Tinh Ngôn a lên một tiếng phục hồi tinh thần lại, hướng phía sau thì thấy, Chung Vân ngồi ở trên cỏ khóc như kiểu rất ủy khuất, vài người bạn học đều đang an ủi cô.

Chung Vân là bạn học cùng lớp với Phương Tinh Ngôn ở sơ trung, quan hệ coi như không tệ, thấy cô bạn khóc thành như vậy, Phương Tinh Ngôn đương nhiên phải đi qua hỏi thăm tình hình một chút.

Tức thì cùng với Đan Đan dời đi trận địa, bước qua chỗ Chung Vân.

“Chung Vân, cậu sao vậy ?” Phương Tinh Ngôn khẽ vuốt tóc Chung Vân, thấp giọng hỏi.

Chung Vân thút tha thút thít chỉ có khóc thôi chứ không nói câu nào. Vương Huyền người bạn luôn luôn ngồi ở bên cạnh cô tức giận nói: “Cậu ấy bị người ngồi cùng bàn bắt nạt đó ! Hừ, cái tên Trang Viễn kia có gì đặc biệt hơn người, vừa kiêu ngạo lại tự đại, không hề để người khác ở trong mắt.”

“Trang Viễn?” Phương Tinh Ngôn hít một hơi khí lạnh, “Chung Vân, Trang Viễn sao lại khi dễ cậu rồi hả ?”

“Cậu ấy. Cậu ấy, ” Chung Vân rốt cục đã nâng ánh mắt khóc sưng húp lên nói, “Tớ chỉ mượn cậu ấy có cuốn sổ ghi chép coi chút thôi, cậu ấy đã mắng tớ ngay, còn nói không cho phép tớ chạm vào đồ đạc của cậu ấy Cậu ta thật quá đáng!”

“Cái gì? Cậu ta dám mắng người?” Trong lòng Phương Tinh Ngôn như đốt lên một ngọn lửa âm ỉ, Trang Viễn cái thằng nhóc này, cô trước kia sao lại không nhận ra cậu lại là một tên nam sinh xấu xa đến vậy?

Trước giờ tự học buổi tối, Phương Tinh Ngôn đi đến phòng nước sôi để rót nước. Trong đầu cô còn đang bận nghĩ đến chuyện Chung Vân, trong lòng căm giận, cảm thấy nam sinh khi dễ nữ sinh là chuyện trên đời này không thể tha thứ nhất. Xếp hàng rót đầy nước vào cốc rồi từ phòng nước nóng đi ra, liền đụng phải Trang Viễn.

Trang Viễn vừa chơi xong bóng rổ, tóc ướt sũng, bởi vì mới vận động xong hay sao đó, ánh mắt đen bóng càng lộ ra rõ ràng trong bóng tối.

Trang Viễn nhìn thoáng Phương Tinh Ngôn một cái, quay đầu đi qua luôn.

Phương Tinh Ngôn đứng lặng tại chỗ mất một giây, xoay người hô: “Trang Viễn!”

Trang Viễn dừng bước, ngoảnh đầu, tròn tròn mắt nói: “Làm chi? Bây giờ mới nhớ tới phải xin lỗi bồi thường cho tớ sao?”

Bồi thường xin lỗi cho cậu? Phương Tinh Ngôn thiếu chút liền tức hộc máu, “Tớ phải xin lỗi cậu? Cậu nên đi nói lời ấy với Chung Vân á!”

Trong nháy mắt, ánh mắt Trang Viễn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền dâng lên tức tối, “Dựa vào cái gì mà kêu tớ đi xin lỗi? Là cậu ấy. ! Hừ, lười nói với cậu.” Nói xong, Trang Viễn liền rời đi.

“Cậu ấy chỉ mượn cậu có cuốn sổ ghi chép xem thôi mà, cậu liền mắng chửi người ta, đây cũng quá quá đáng lắm rồi !” Phương Tinh Ngôn ở phía sau cậu lớn tiếng nói, “Tớ biết con người cậu lòng dạ hẹp hòi, lần trước tớ không cẩn thận dẫm lên chân cậu còn không buông tha không khoan dung ăm ỉ với tớ hết nửa ngày, nhưng lần này cậu đối với Chung Vân thật là quá đáng, còn không cho cậu ấy chạm vào đồ của cậu, cuốn sổ đó của cậu có gì đặc biệt hơn người, chẳng lẽ là làm bằng vàng hay sao hả?”

Trang Viễn xoay phắt người lại, ánh mắt vốn đang trừng lớn thế nhưng lại híp lại, “Phương —— Tình —— Ngôn!” Cậu một chữ một rít ra.

Trong phòng lộ ra ánh sáng nhạt soi lên khuôn mặt Trang Viễn, Phương Tình Ngôn nhìn ra sắc mặt kia của cậu không chỉ là tẻ bình thường, trong sự trắng bạch còn lộ ra sự xám xịt.

“Người khác nghĩ tớ thế nào đều không quan trọng, nhưng là cậu! Cậu vậy mà ——” Trang Viễn nghiêng rằng ken két, trong sự buồn bực lại mang theo nỗi thương tâm, “Tớ coi như là đã phí tâm quen cậu rồi ! Cậu muốn nghĩ thế nào thì tùy cậu, cứ việc nghĩ đi! Muốn tớ đi xin lỗi, không có cửa đâu!”

Phương Tình Ngôn ngây ngốc nhìn bóng lưng Trang Viễn xa dần, có chút thất thố. Chẳng lẽ là cô đã vô đoán? Sau lưng chuyện này có ẩn tình khác?

Đang khi thất thần, trên tay trượt xuống, cốc nước rơi trên đất, nước sôi hắt vào trên mu bàn tay, nóng quá bị phỏng.

“Oa!” Phương Tình Ngôn bị đau nhất thời chảy nước mắt.

“Tình Ngôn!” Diệp Tử Hàng không biết khi nào thì đã đi đến sau lưng cô, thấy cô bị nước nóng làm bị phỏng, lập tức cầm lấy tay cô chạy đến vòi nước lạnh bên cạnh rồi ấn tay cô xuống xả nước lạnh lên.

Dòng nước lạnh leo từ hệ thống nước máy chảy trên mu bàn tay, cảm giác đau đớn lập tức hoãn lại, nhưng lúc này trên mu bàn tay chỗ bên dưới lớp da bị phỏng và lớp da bên ngoài bị nước lạnh làm cho lạnh lẽo bị xung đột lẫn nhau, khiến cho lòng cô có loại cảm giác dày vò.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Diệp Tử Hàng còn đang ấn tay cô, sợ cô lộn xộn sẽ làm da bị chà sát.

“Tay quá trơn.” Phương Tình Ngôn kiểm soát ỳnh.

Diệp Tử Hàng cúi đầu nhìn mu bàn tay cô ở trong nước bị phỏng thành màu đỏ nhạt, nhàn nhạt nói: “Cậu và Trang Viễn trước kia có quen nhau à!”

“Hả?” Phương Tình Ngôn mở to hai mắt, sau một lúc lâu, hít vào một hơi mới nói: “Uhm.”

“Quen khi nào?” Diệp Tử Hàng ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, cười ôn hòa, “Cũng chưa nghe cậu nhắc tới.”

“Nghỉ hè, lúc tớ đi đến nhà dì ở thành phố H, ở nhà ga không cẩn thận dẫm một cái lên chân cậu ấy, cậu ấy đuổi theo cãi nhau với tớ, đuổi đến tận thành phố H, ” Phương Tình Ngôn nhìn nụ cười ôn hòa của Diệp Tử Hàng mà cảm thấy toàn thân đều dựng tóc gáy, “Cứ. cứ như vậy quen biết.”

“Hôm nay giờ tự học tối đừng học nữa, tay cậu phải về nhà bôi thuốc.”

“Không phải chứ, thầy chủ nhiệm lớp sẽ cho nghỉ sao?”

“Tớ đi nói, đừng lo lắng.”

“Nhưng tay như vậy sao đạp xe được? Gọi điện thoại kêu ba tới đón?”

“Tớ đưa cậu về.”

Phương Tình Ngôn không phải là lần đầu tiên ngồi sau xe Diệp Tử Hàng. Lúc học sơ trung năm hai, chiếc xe đạp màu đỏ của cô bị đình chọc thủng xăm, Diệp Tử Hàng đã chở cô đi học vùn vùn một tuần. Còn có lúc học năm ba sơ trung, có hôm cậu lại chở cô đi đến nhà bà ngoại đưa đồ. Cô ôm một giỏ trúc đựng đầy đồ ăn ngồi ở trên chiếc yên xe bọc đệm, Diệp Tử Hàng cố sức đạp chiếc xe mà bánh xe sau đã gần như không đủ hơi. Sau khi về nhà, trán cậu đầm mồ hôi, thở phì phò nói với cô: “Phương Tình Ngôn, cậu phải giảm béo rồi.” Cô hung hăng cắn một phát trên cánh tay cậu.

Làn gió đêm mang theo mùi hương hoa cúc quét ngang mặt, ấm áp, ngọt ngào.

Phương Tình Ngôn ngồi ở trên yên bọc đệm phía sau, nhìn bóng lưng màu lam nhạt của chiếc áo đồng phục trường mà Diệp Tử Hàng đang mặc, chợt phát hiện ra, tấm lưng của cậu tuy rằng vẫn gầy, nhưng so với lúc sơ trung thì cảm giác cao hơn rất nhiều, cảm giác gầy mà rắn chắc, là hương vị thời thanh xuân.

Diệp Tử Hàng trưởng thành rồi. Cô ở trong gió đêm thở dài suy nghĩ, bọn họ đều trưởng thành rồi.

Thời tiểu học xa xưa ấy hình ảnh cậu bé trai vẫn còn đọng lại trong trí nhớ của cô vẫn như mới ngày hôm qua, sao chỉ chớp mắt một cái, cậu bé trai ngày ấy bỗng trở thành một chàng thiếu niên tuấn tú cao hơn cô một cái đầu vậy?

Phương Tĩnh Ngôn đã quên mất vết bỏng trên tay, ngồi ở sau xe ngựa ngốc mỉm cười.

Giữa cô và Diệp Tử Hàng, thật sự rất có duyên.

Trước khi ngủ, Phương Tĩnh Ngôn xoa thuốc lên tay xong vết thương lại có chút đau nhức. Liền nghĩ tới ngay người khiến cô bị đau, Trang Viễn.

Trong bóng đêm bình tĩnh suy nghĩ lại, cô quả thật không nên chỉ bằng lời nói của Chung Vân mà trực tiếp nổi giận bùng bùng lên với Trang Viễn, đây là huyết điểm cô phạm phải hoài, gặp chuyện không bình tĩnh, dễ dàng tin tưởng lời nói một phía rồi hành động cảm tính. Trang Viễn mặc dù có khi thật chảnh, nhưng cũng không phải là kiểu người không nói đạo lý. Lúc ở thành phố H, thời gian bọn họ ở chung cũng không ngắn, cô biết, Trang Viễn dưới tình huống người ta không phạm mình, tuyệt đối sẽ không đi tìm người ta gây phiền toái. Ngoài ra, đã nhận lời liên lạc với người ta rồi, lại đánh mất số điện thoại, chuyện này, cô đúng là phải xin lỗi Trang Viễn. Nghĩ như vậy, trong lòng Phương Tĩnh Ngôn đã hạ quyết tâm là phải đi tìm Trang Viễn giải thích, đem những chuyện hiểu lầm giải thích cho rõ ràng. Dù sao cũng là hữu duyên mới có được người bạn ấy, cứ như vậy trở mặt, rất không đáng.

Ngày hôm sau, từ tiết học thứ 4 bắt đầu, Phương Tĩnh Ngôn liền nhìn chăm chăm vào Trang Viễn. Chuông tan học vừa vang lên, Trang Viễn đi ra khỏi phòng học, lại không đi về hướng căn tin, mà đi về hướng tòa lầu dạy học số 4: Phương Tĩnh Ngôn đã quyết định phải tìm cậu giải thích hiểu lầm, liền nói với Đan Đan rằng bản thân buổi trưa có chút việc, kêu cô ấy tự đi căn tin ăn cơm một mình.

Tòa lầu số 4 là lầu thí nghiệm, lúc bình thường rất ít người, phòng thí nghiệm hơn phân nửa cũng là đã bị khóa lại, nhưng trên mái nhà vẫn có cái ban công rất lớn, có thể nhìn thấy bao quát Yển viên sát bên sau trường. Yển viên là vương phủ ở thời nhà Thanh, kết cấu của lâm viên hoàng gia rất mạnh mẽ nhưng lại không mất đi sự tinh xảo, phong cảnh tú lệ vui tươi.

Phương Tĩnh Ngôn đi vào tòa lầu số 4, suy nghĩ Trang Viễn cũng không khả năng đi chỗ nào khác, liền lập tức đi thẳng lên đỉnh tòa nhà.

Đi lên thì nhìn thấy, cậu ta đang đứng trên đỉnh nóc nhà tựa nghiêng người nhìn hồ nước xanh biếc ở Yển viên, ánh mắt trống rỗng mờ mịt, không biết là suy nghĩ cái gì.

“Trang Viễn!” Phương Tĩnh Ngôn dừng lại chỗ khoảng cách hai mét với cậu rồi gọi.

Trang Viễn quay đầu lại nhìn thấy cô, lập tức từ trên nóc nhà nhảy xuống, xách áo khoác lên rồi bỏ đi.

“Nè, Trang Viễn, tớ là đến nói xin lỗi với cậu!” Phương Tĩnh Ngôn sải chân thật dài vội túm lấy cái áo khoác trong tay cậu.

Trang Viễn lạnh mặt, rướn cổ nói: “Cậu không có làm gì sai, cần gì phải xin lỗi với tôi?”

“Tớ. Tớ có sai!” Phương Tĩnh Ngôn như đã hạ quyết tâm muốn xin lỗi, sẽ không như kiểu vừa lâm trận gặp khó đã muốn rút lui, “Lúc nghĩ hè đã đồng ý gọi điện thoại cho cậu, lại không gọi, là tớ không đúng, tớ xin lỗi cậu! Tớ thật lòng xin lỗi!”

“Hừ ——” Trang Viễn vẫn gằn cổ lên, nhưng sắc mặt đã hoãn một chút, “Vậy vì sao cậu không gọi điện thoại cho tôi?”

“Ách. Bởi vì tớ đã để quên cuốn sổ ở nhà dì, chị Viên Viên đem cuốn sổ ấy đi làm cuốn nháp dùng xong rồi thì vứt đi luôn. Tớ thật sự là không có cách nào gọi điện thoại cho cậu mà. Xin, rất xin lỗi a!” Phương Tĩnh Ngôn dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhất để nhìn Trang Viễn, xin lỗi cậu. Nghĩ rằng, tớ cũng không tin ở trước mặt một ánh mắt lương thiện trong sáng như tớ đây, cậu còn có thể nóng giận.

Quả nhiên, sắc mặt Trang Viễn càng hòa hoãn xuống, cậu quay đầu nhìn Phương Tĩnh Ngôn nói: “Tô Viên Viên nhất định là cố ý ! Chị ấy thích nhất là đối nghịch với tớ!”

“Ha ha. Hẳn không phải đâu.chị ấy không có tính xấu vậy đâu.”

“Hừ, Đúng vậy a, chị ta không xấu, vậy tớ mới là người lòng dạ hẹp hòi ——” Trang Viễn cố ý đem mấy âm cuối kia kéo dài, ngày hôm qua Phương Tĩnh Ngôn nói cậu lòng dạ hẹp hòi, cậu thiếu chút tức điên lên rồi.

“Được rồi, cậu cứ nhận lời xin lỗi của tớ trước đi, tớ còn có chính sự muốn nói cùng cậu đó!”

“Chuyện gì?”

“Cái đó. Ngày hôm qua là tớ không đúng, cũng không có hỏi xem tình huống ra sao, liền một mực chắc cậu là lỗi của cậu. Trang Viễn, cậu cùng Chung Vân rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Cái cậu tên là Chung Vân đó ——” nhắc tới chuyện này trên mặt Trang Viễn lập tức hiện ra sự bồn bực, “Cậu ta căn bản không phải chỉ muốn mượn cuốn sổ của tớ nhìn xem đơn giản như vậy!”

“Hả ? Vậy cậu ấy muốn làm gì?”

“Tớ vốn thật sự không muốn nói, ” sắc mặt Trang Viễn đỏ bừng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, “Cậu biết không, cậu ta luôn thích viết mấy câu kì quái trên cuốn sổ của tớ, còn thích lấy mấy thứ đồ của tớ mang về nhà. Bởi vì cậu ấy là con gái, tớ cũng không muốn nói với cậu ấy, nhưng gần đây cậu ấy càng ngày càng kì cục, ngày hôm qua cậu ấy lại cứ nhiên dán hình của cậu ấy lên sổ ghi chép của tớ! Tớ bực quá liền mắng cậu ấy, kêu cậu ta về sau đừng chạm vào đồ của tớ nữa. Chẳng lẽ còn muốn tớ phải đi xin lỗi? Nói rằng, thật ngại quá a, tớ không nên chỉ trích cậu, còn phải nói về sau xin bạn cứ tùy tiện thoải mái viết lên, dán lên sổ của tớ!”

“A? Đây. Tại sao có thể như vậy?” Phương Tĩnh Ngôn kinh ngạc há hốc miệng, hoàn toàn bị lời nói của Trang Viễn đánh bại rồi.

Chuyện này thật sự khó xử đây. Chung Vân là con gái, sự tình nếu nói ra ngoài, sẽ tổn hại đến thanh danh của cậu ấy. Nếu không nói, Trang Viễn phải chịu oan ức gánh cái tội làm ác bá bắt nạt người ta.

Phương Tĩnh Ngôn thống khổ đứng dưới mặt trời suy đi nghĩ lại, hơn nửa ngày, cô rốt cục cũng nói cùng Trang Viễn: “Trang Viễn, chuyện này là tớ hiểu lầm cậu, cậu đừng tức giận. Nhưng tớ hi vọng cậu đừng nói với người khác, Chung Vân chuyện này. Dù sao cậu ấy cũng là con gái, nếu như bị người khác dùng loại chuyện này để cười nhạo cậu ấy, thật sự sẽ rất đáng thương.”

Trang Viễn cười lạnh một tiếng nói: “Bởi vì là cậu tớ mới nói, người khác nghĩ như thế nào, tớ mới không cần quan tâm. Chính là cậu oan uổng tớ, tớ không chịu nổi!”

Phương Tĩnh Ngôn nghe xong lời này của cậu, trong lòng không khỏi có chút cảm động nho nhỏ, vội gạt đầu nói: “Yên tâm, tớ sẽ không hiểu lầm cậu nữa đâu ! Chúng ta là bạn mà!”

Trang Viễn chớp đôi mắt to tròn nhìn cô, dần dần khoe miệng lộ ra một nét cười, chỉ là nét cười kia có chút nhìn không ra buồn vui, chậm rãi nói: “Đúng, chúng ta là bạn.”

9. Chương 9: Yên Ba (một)

Diệp Tử Hàng và Ngô Hồng Phi sẽ trở thành bạn tốt, Phương Tĩnh Ngôn có chút suy nghĩ không thông. Rõ ràng hai người đó đều là kiểu người ít nói sống nội tâm, lại trở thành tri kỷ, hận không gặp được nhau sớm hơn nữa.

Cô đương nhiên sẽ không biết, lúc ban đầu hai người kia có duyên gặp gỡ, nguyên do là vì cô.

Ngày đó, buổi sáng trời đổ mưa nhỏ, còn chưa đến giữa trưa trời đã quang đãng trở lại. Buổi tối sau khi đi tự học về, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, Phương Tĩnh Ngôn tự nhiên lại mất chuyện buổi sáng có mặc

áo mưa. Cùng đi song song xe đạp với Diệp Tử Hàng đến ngã tư đường, Diệp Tử Hàng dừng lại nhìn trước nhìn sau ngấm ngấm cô một lần, hỏi: "Áo mưa của cậu đâu?"

"Chết cha, tớ để quên ở phòng học rồi!" Phương Tĩnh Ngôn vỗ mạnh đầu kêu lên.

"Dự báo thời tiết nói buổi sáng ngày mai vẫn còn mưa, nhà cậu còn có cái áo mưa khác nào không?"

"Không. Không có. Haiz, thế nào mẹ cũng sẽ mắng tớ cho coi!" Phương Tĩnh Ngôn chu môi tự oán trách tự bi thương.

"Cậu đạp xe về nhà trước đi, tớ quay lại giúp cậu lấy áo mưa. Trên đường tự mình cẩn thận một chút." Diệp Tử Hàng nói xong liền quay đầu xe, chuẩn bị về trường.

"Tớ đi với cậu!"

"Không cần, cậu về sớm một chút đi, bằng không trong nhà sẽ lo lắng."

"Uh." Phương Tĩnh Ngôn ngoan ngoãn khi thấy đèn xanh sáng lên thì đạp xe theo hướng về nhà.

Đã sắp mười giờ, trong trường học đa số phòng học đều đã tắt đèn. Diệp Tử Hàng đến phòng bảo vệ mượn chìa khóa, rồi đi tới lớp học lấy áo mưa. Không nghĩ tới trong phòng học còn có người.

Ngô Hồng Phi cầm đèn pin đang cúi trên bàn Phương Tĩnh Ngôn viết cái gì đó, tiếng mở cửa của Diệp Tử Hàng khi bước vào dọa cậu ta nhảy dựng lên.

"Cậu đang làm cái gì thế?" Giọng Diệp Tử Hàng hơi lạnh lùng.

Ngô Hồng Phi lấy lại bình tĩnh cực kỳ mau, cậu cười về phía Diệp Tử Hàng giơ lên bài kiểm tra môn toán trong tay, nói: "Giúp cái tên khiêm khuyết tế bào toán học kia sửa câu hỏi kiểm tra bị sai."

Diệp Tử Hàng đi qua nhận lấy bài kiểm tra, vừa nhìn thì đã thấy tất cả những câu sai mà Phương Tĩnh Ngôn đã làm, ở chỗ trống bên cạnh Ngô Hồng Phi đều đã viết đáp án chính xác cùng với chú thích, vô cùng tường tận dễ hiểu. Diệp Tử Hàng nghĩ, nếu đổi lại mình cũng không nhất định có thể dụng tâm làm tốt hơn.

"Cậu. Vì sao phải làm như vậy?" Diệp Tử Hàng do dự một chút, nhưng vẫn thốt ra câu hỏi.

Ngô Hồng Phi nhú mi tâm, cười khổ nói: "Vì sao? Tớ cũng thường thường hỏi mình vấn đề này. Ước chừng là do thói quen đi, từ hồi tiểu học bắt đầu, giúp cậu ấy giảng giải đề toán đã trở thành một thói quen của tớ."

Diệp Tử Hàng nhìn cậu không nói gì. Cậu biết, Ngô Hồng Phi là bạn ngồi cùng bàn của Phương Tĩnh Ngôn hồi tiểu học, Phương Tĩnh Ngôn luôn nhớ mãi không quên việc cậu đã giúp cô ấy về mặt học tập. Động một tí là cầm cuốn sách toán lên cảm thán, nếu như không có Ngô Hồng Phi, cô ấy căn bản không thể đậu trường trọng điểm bậc nhất. Nhưng đó là lúc ở tiểu học, hiện tại, Ngô Hồng Phi còn nhất định phải làm như vậy sao? Diệp Tử Hàng không tin đây là một loại thói quen. Thói quen cũng có thể làm cho người ta làm ra được loại mức độ này sao?

"Kỳ thực, mặc dù ở trong trường cậu và Phương Tĩnh Ngôn không hay nói chuyện cùng nhau, nhưng tôi biết các cậu có quan hệ rất thân." Ngô Hồng Phi quay chiếc bút máy trong tay, "Lúc học Sơ trung thì tớ đã nhìn ra được. Hai cậu ở chung cùng một tòa viện, tự nhiên sẽ trở nên rất gần gũi."

"Uhm." Diệp Tử Hàng từ chối cho ý kiến chỉ gật đầu.

"Ha ha, tớ đang nói cái gì thế không biết!" Ngô Hồng Phi xoa đầu, cười nói: "Còn chưa có hỏi cậu nữa, trễ như vậy quay lại lớp học làm gì?"

Diệp Tử Hàng cũng cười, đưa tay vào chỗ ngăn bàn của Phương Tĩnh Ngôn lấy ra chiếc áo mưa, "Cậu ấy luôn quảng đồ tứ lung tung, thường thường quên này quên nọ."

"Đúng đó, tớ luôn lo lắng cậu ấy ngày nào đó sẽ tự đem bản thân mình cũng quên luôn!" Ngô Hồng Phi cẩn thận gấp lại bài thi rồi bỏ vào bàn học, đứng lên nói: "Cùng nhau đi thôi! Một lát thầy giáo trực ban đi tuần tới đây, sẽ rất phiền toái."

“Uh.” Diệp Tử Hàng quay người đi đến cạnh cửa phòng học tắt đèn, hai người đi theo luồng ánh sáng màu đỏ phát ra từ chiếc đèn pin trong tay Ngô Hồng Phi cùng nhau đi về bãi để xe.

Ngô Hồng Phi cũng không cao hơn Diệp Tử Hàng là mấy, do đeo mắt kính, thoát nhìn có vẻ gầy hơn cậu. Dắt xe, hai người yên lặng đi cùng nhau, khi sắp đến cổng trường, cậu đột nhiên nói với Diệp Tử Hàng: “Thực ra, tớ luôn rất hâm mộ cậu, từ bắt đầu lúc sơ trung cơ. Đi trước nhé ! Bye!” Không đợi Diệp Tử Hàng đáp lời, Ngô Hồng Phi nhảy lên yên xe đạp đi mất.

Diệp Tử Hàng đơn độc đạp xe giữa làn gió đêm, nghĩ đến bài kiểm tra toán có ghi chi chút sự chú giải kia của Ngô Hồng Phi đã làm, cậu bỗng có chút tiếc nuối vì bản thân thời tiểu học không được học chung lớp cùng Phương Tĩnh Ngôn.

Từ đó về sau, Diệp Tử Hàng cùng Ngô Hồng Phi hai người này cùng có một niềm đam mê mạnh mẽ đối với môn toán.

Ngô Hồng Phi rất có thiên phú về mặt toán học, khi còn học sơ trung đã có tiếng ở trong trường. Lên trung học phổ thông, lại càng không nói làm gì, càng thể hiện ra sự thiên phú trác tuyệt của cậu.

Diệp Tử Hàng thì lại là toàn tài. Cậu không có môn học nào là không ưu tú, cho dù là môn thể dục đi nữa. Sự nổi tiếng của cậu so với Ngô Hồng Phi còn vang danh hơn nữa, là nhân vật mà tất cả thầy giáo ai cũng muốn bồi dưỡng đào tạo.

Hai người đầu tiên là có chung niềm đam mê như thế, sau đó dần dà sáp lại gần nhau, lại phát hiện hai người bọn họ rất hợp ý nhau. Liên thường thường thảo luận vấn đề, tán gẫu cùng nhau. Lại cùng nhau chơi bóng rổ đá banh, rất nhanh liền trở thành bạn tốt.

Phương Tĩnh Ngôn tuy cảm thấy hai người vốn không hề quen biết gì có thể dính vào nhau như thế thì rất kỳ quái, nhưng cũng lại cảm thấy thật vui, Diệp Tử Hàng và Ngô Hồng Phi trở thành bạn tốt, từ trong đáy lòng cô cảm thấy rất vui

Tuy rằng không hiểu rõ hai vị Diệp Ngô ấy đã trở thành bạn tốt với nhau như thế nào, nhưng Phương Tĩnh Ngôn càng không hiểu rõ hơn vì sao mối quan hệ giữa Diệp Tử Hàng cùng Trang Viễn lại hồng bét như vậy.

Trang Viễn và Diệp Tử Hàng là người của hai thế giới.

Trang Viễn có địch ý với Diệp Tử Hàng, Diệp Tử Hàng cũng không thưởng thức cái loại tính khí cuồng ngạo theo kiểu con nhà có tiền như cậu.

Khi chơi bóng rổ Trang Viễn chưa từng bao giờ ở cùng đội với Diệp Tử Hàng phân, ngược lại luôn lấy cậu làm đối thủ. Có lần Trang Viễn làm tiền đạo, Diệp Tử Hàng phòng thủ ở dưới rổ, cậu biết rõ phạm quy còn cố dụng về phía trước, kết quả đầu hung hăng va đập vào cằm Diệp Tử Hàng, miệng Diệp Tử Hàng nhất thời toàn là máu tươi. Trang Viễn trợn mắt làm ra tư thế chuẩn bị liều mạng đánh đấm, nào biết Diệp Tử Hàng chỉ đem máu tươi trong miệng phun ra ngoài, dùng nước mát dội lên mặt, đập bóng tấn công về hướng đội của cậu.

Trang Viễn không hiểu Diệp Tử Hàng, cảm thấy cậu thật cao ngạo, đó là một loại cao ngạo được phát ra từ trong xương cốt, bị che dấu bởi mặt ngoài bình dị gần gũi của cậu.

Trang Viễn cũng không kém phần cao ngạo. Đây là sự công nhận của toàn thể lớp.

Có lần ở trên hành lang, trong lúc vô ý cậu nghe thấy hai nữ sinh cười nói với nhau. Trong đó một bạn tóc ngắn nói: “ Trang Viễn học ở lớp 3 đó, tuy rằng đẹp trai, nhưng ánh mắt luôn để trên đỉnh đầu, có thể thấy được ai chứ!”

Một người khác lập tức gật đầu đáp: “Đúng vậy a! Vẫn là Diệp Tử Hàng tốt hơn, cư xử với người ta ôn hòa hữu lễ.”

Cô bạn tóc ngắn liếc mắt một cái nói: “Đồ ngốc, người có bề ngoài ôn hòa hữu lễ mới là càng khó tiếp cận, ánh mắt của cậu ấy, căn bản không mọc trên người!”

Trang Viễn sờ vào hai mắt của mình, rõ ràng được mọc ngay tại trên mũi, khi nào thì ở trên đỉnh đầu rồi hả ? Xời, mấy nữ sinh này chỉ biết nói huyền thuyên. Nhưng các cô ấy nói cũng không sai, đối với nữ sinh,

cậu nhìn không thấy ai khác nữa, trong mắt cậu chỉ có Phương Tĩnh Ngôn. Điểm này, cậu đã hiểu lòng mình từ rất sớm rồi. Nhưng Phương Tĩnh Ngôn thì sao? Trang Viễn không khỏi cười khổ, cô ấy đối với cậu rất tốt, tựa như đối với tất cả các bạn học, gần gũi mà thân thiết, nhưng chỉ có dừng ở đó. Nhưng cậu lại phát hiện, cô đối với Diệp Tử Hàng có sự khác biệt. Nếu như không quan sát cẩn thận, ở mặt ngoài căn bản nhìn không ra giữa hai người bọn họ có bao nhiêu thân mật, nhưng thực chất trong ánh mắt của hai người bọn họ đều có sự ẩn ý khó có thể hình dung bằng lời được.

Hàng xóm thì ghê gớm lắm sao? Bởi vì là hàng xóm là có thể gần bó, gần gũi với nhau như vậy sao? Trang Viễn không tự giác nảy sinh thái độ thù địch với Diệp Tử Hàng. Vừa vặn Diệp Tử Hàng đối với cậu cũng không có hảo cảm gì, thường xuyên phải giáp mặt nhau, học chung một lớp học ra vô dụng chạm, quan hệ của hai người họ dần dần xấu đi tới cực hạn.

Tình bạn giữa đám con trai với nhau, Phương Tĩnh Ngôn nghĩ không thông, tình bạn của đám con gái cũng vậy thôi, con trai cũng không thể lý giải.

Phương Tĩnh Ngôn và Đan Đan chẳng những lên lớp cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, đến ngay cả đi toilet cũng đều phải tay dắt tay nhau cùng đi. Chủ nhật được nghỉ, Đan Đan cũng thường đem bài tập đến nhà Phương Tĩnh Ngôn cùng làm. Có khi Diệp Tử Hàng giảng bài cho Phương Tĩnh Ngôn nghe, Đan Đan cũng ngồi xuống nghe chung. Cô thường thường cười nói mình kiếm được món hời lớn, có Diệp Tử Hàng làm thầy dạy kèm, vì đó là giấc mộng của hơn phân nửa nữ sinh trong lớp a! Phương Tĩnh Ngôn thì lộ ra vẻ mặt đau khổ nói, ai muốn tới nghe thì cứ tới a, cô tình nguyện dùng chiếc bút máy ngòi vàng mới mua để trao đổi.

Đối với mấy câu chuyện vui của các cô, Diệp Tử Hàng chỉ mỉm cười, giảng bài xong thì về nhà, cũng không lưu lại.

Có hôm, Diệp Tử Hàng hỏi Phương Tĩnh Ngôn, vì sao có thể cùng Đan Đan trở thành bạn tốt như vậy, ngay đến cả củ lạc cũng đều phải chia cho nhau mỗi người một người nữa. Phương Tĩnh Ngôn cười đáp, đó chính là bạn tốt a! Tổ và Đan Đan là bạn chân chính của nhau, đối xử với nhau bằng tấm lòng chân thật.

Diệp Tử Hàng lắc đầu nói, “Quân tử chi giao nhạt như nước.”

Cậu cùng với Ngô Hồng Phi cũng là bạn tốt, nhưng cũng không quá lộ ra sự thân mật ngoài mặt. Cậu cho rằng, đã là bạn thì không nhất định cái gì cũng thể hiện ra bên ngoài.

Đối với cách nói của cậu, Phương Tĩnh Ngôn không cho là đúng.

Xuân đi thu đến, thời gian thấm thoát thoi đưa.

Đây là lời nói người xưa để lại, nhưng cũng là lời thật.

Ai chưa từng ở trong thời tiết gió lạnh lá rụng cảm thán thời thanh xuân đã mất, năm tháng khiến con người ta già đi, ai lại chưa từng đứng dưới khung cảnh xuân phơi phới với những bông hoa cành lá xanh tươi hồi tưởng lại kí ức của một thời thanh xuân tươi đẹp.

Nhưng nếu đó là do người trẻ tuổi cảm thán, thì không tránh khỏi sẽ tức cảnh sinh tình học đòi làm thơ.

Phương Tĩnh Ngôn đứng ở trên sân thượng của tòa lầu số 4, nhìn làn xuân thủy trong hồ ở Yển viên, than ngắn thở dài. Cô thật sự không phải vì ngâm bài phú mới miễn cưỡng nói sáo, trên sân thượng này, hồ nước này, đều sẽ là kí ức tốt đẹp nhất trong trí nhớ của cô ở trường trung học Y, bây giờ lại sắp phải từ biệt.

Đêm qua cô mới biết được, học kỳ cuối trong năm cuối cấp, cô phải rời khỏi trường học này, rời đi khỏi thành phố này.

Bởi vì nguyên nhân công việc, Phương ba bị điều đến thành phố H nhậm chức, trong mấy năm đều sẽ không quay về thành phố N. Đêm qua cả nhà mở cuộc họp gia đình quyết định khẩn cấp, cùng nhau đi theo Phương ba đi tới thành phố H, bao gồm cả Phương Tĩnh Ngôn em học sinh sắp phải tham gia thi tốt nghiệp trung học, thi đại học kia.

Tin tức này cô còn chưa có nói cho bất kì ai, cho dù là Diệp Tử Hàng và Đan Đan.

Đan Đan gần đây nhất bệnh tim lại tái phát, bác sĩ nói lần này nhất định phải làm giải phẫu. Phương Tĩnh Ngôn đồng ý sẽ ở bên cạnh cổ vũ cho cô bạn thân, tươi cười tiễn cô ấy vào phòng mổ. Như hiện tại nếu nói cho cô ấy nghe mình sẽ rời đi, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của cô ấy. Cho nên, cô kiên trì đợi đến khi Đan Đan làm xong phẫu thuật tim mới nói.

Diệp Tử Hàng, nghĩ tới cậu ấy, tâm Phương Tĩnh Ngôn không hiểu tại sao lại thấy đau. Buổi sáng khi cùng nhau đi ra ngoài, từng có suy nghĩ muốn nói cho cậu ấy nghe, nhưng lời nói dạo trên môi vài vòng, thế nhưng lại không biết thế nào để cho nó thoát ra. Diệp Tử Hàng nếu biết sẽ có phản ứng thế nào, cô hoàn toàn không thể nào đoán được. Có lẽ sẽ nhàn nhạt nói từ biệt với cô, cũng chỉ vẫy tay, tiêu sái xoay người, thông dong như thói quen của ngày thường. Trong lòng chua xót, cảm thấy có chút bất bình, vì sao người như Diệp Tử Hàng vậy đối mặt với sự ly biệt mà có thể thật bình tĩnh, còn cô thì sao, cô lại phải chịu sự hành hạ của một đêm không ngủ chứ?

Cả một ngày đều mất hồn mất vía, Phương Tĩnh Ngôn nhìn mỗi một gương mặt quen thuộc trong lớp, sắp phải ly biệt cũng không có thể nói ra, trong lòng chua xót biết bao. Ngày mốt Đan Đan sẽ phải làm phẫu thuật, hôm nay vẫn còn kiên trì lên lớp. Nhìn sắc mặt cô ấy tái nhợt không có chút máu nào, Phương Tĩnh Ngôn hận không thể ôm lấy thân hình đơn bạc của cô ấy khóc lớn một hồi.

Hôm nay là thứ bảy, buổi tối không cần lên lớp tự học. Thật vất vả kiên trì đến lúc tan học, nhìn bảng đen mới nhớ tới hôm nay đến phiên cô trực nhật.

Yên lặng cầm lấy cây chổi dọn dẹp quét sàn nhà phòng học, Phương Tĩnh Ngôn nghiêm túc đến nỗi trong lòng bàn tay và trên chóp mũi đều toát mồ hôi. Cho tới bây giờ cô chưa từng quét sạch đến vậy, ngay cả hạt bụi nhỏ cũng không để sót lại.

“Phương Tĩnh Ngôn!”

Có người kêu cô, Phương Tĩnh Ngôn duỗi thẳng cái eo nhúc nhích, quay đầu nhìn lại, là Ngô Hồng Phi.

Ngô Hồng Phi đi đến bên người cô, đặt bài thi vào trong tay cô, nói: “Lần trước đề thi thử tứ đã xem giúp cậu, có tiến bộ a! Mạch suy nghĩ của mấy câu sai ấy, tớ đều viết ở bên cạnh bài kiểm tra, cậu về nhà cần thận xem lại, thật sự không rõ thì ngày mai đến hỏi tớ, hoặc là hỏi Diệp Tử Hàng cũng được. Ách ~ vẫn là ngày mai hỏi tớ thì tốt hơn, buổi tối khuya khoắt cậu chạy đi tìm cậu ta không tốt.”

Ngô Hồng Phi vẫn là như vậy thích lải nhải tỉ mỉ.

Phương Tĩnh Ngôn cầm bài thi vành mắt liền đỏ lên, “Ngô Hồng Phi.”

Ngô Hồng Phi thế này mới phát hiện ra dáng vẻ của Phương Tĩnh Ngôn khác lúc bình thường, “Cậu làm sao vậy? Thi lần này không phải là vô cùng tốt sao? Có phải Diệp Tử Hàng lại nói cậu rồi hả?”

Phương Tĩnh Ngôn lắc đầu, cố nén cảm xúc đang chỗi lên trong lòng, cười nói: “Tớ chỉ là. Chỉ là cảm thấy cảm động.”

Mặt Ngô Hồng Phi hơi hơi đỏ, “Có cái gì rất cảm động Cậu không phải nói đây đều là điều tớ nên làm cho cậu sao.”

“Không, đó không phải là lời thật lòng của tớ. Tớ thật sự rất cảm kích cậu, từ lúc tiểu học bắt đầu, cứ luôn luôn như vậy giúp đỡ tớ.” Phương Tĩnh Ngôn nhìn Ngô Hồng Phi với ánh mắt chân thành tha thiết nói: “Ngô Hồng Phi, cậu là người bạn ngồi cùng bàn tốt nhất của tớ. Cả đời tớ đều sẽ không quên được cậu!”

Mặt Ngô Hồng Phi càng đỏ hơn, ấp a ấp úng nói: “Phương. Tĩnh Ngôn, cậu. hôm nay bị sao thế?”

Phương Tĩnh Ngôn dụi dụi mắt, cười nói: “Không thể nào, chỉ là đột nhiên lương tâm cắn rứt, muốn nói với cậu lời thật lòng! Đúng rồi, nghe nói cậu đã được tuyển thẳng vào khoa toán của đại học Q a, chúc mừng nhé!”

“Cũng không có gì vui vẻ cả. Nhưng, vẫn là cảm ơn!” Ngô Hồng Phi chỉ cảm thấy hôm nay Phương Tĩnh Ngôn rất kỳ quái, nói rất nhiều lời nói kì lạ, cũng không giống cô lúc bình thường.

Phương Tinh Ngôn một mình đạp xe phiêu đảng trên đường về nhà, bên người không có Diệp Tử Hàng làm bạn, nỗi đau của sự cô đơn và trống vắng đến trước thời hạn. Về sau đều sẽ không có người kia ở bên cạnh, cô phải làm sao bây giờ?

Chiếc xe cũng đối nghịch cùng cô, càng đạp càng vất vả. Phương Tinh Ngôn thật sự đạp không nổi nữa, lò đầu xuống nhìn, thì ra là bị xì bánh xe. đành phải ử rữ cúi đầu dắt bộ, vừa vận gặp phải một cái dốc, bánh xe không có hơi cực kì khó đẩy. Thật vất vả mới đẩy được lên dốc, trên người đều thấm đẫm mồ hôi hết cả rồi.

Dọc theo rìa đường dưới ánh sáng hơi mờ mịt lúc chạng vạng, thông thả đi về phía trước, Phương Tinh Ngôn cảm thấy bản thân giống như một con rùa vác trên mình một cái mai nặng trĩu. Nếu Diệp Tử Hàng tới đón cô thì tốt rồi, trước kia mỗi lần cô trực nhật trễ, nếu trời tối đen hoàn toàn, Diệp Tử Hàng sẽ chờ cô ở chỗ đường giao lộ, hôm nay cậu ấy liệu có đến hay không?

Chỗ đường giao lộ đã có thể trông thấy, hình như có bóng người lơ mơ ở chỗ cửa ngõ du đưa. Trong lòng Phương Tinh Ngôn vui vẻ, dùng sức đẩy xe chạy lên phía trước, đang muốn mở miệng kêu tên Diệp Tử Hàng, thì đèn đường sáng lên.

Đứng dưới ánh đèn có hai người, hai người mà cô không thể quen thuộc hơn được nữa, Diệp Tử Hàng và Đan Đan.

Bỗng im bật lại, Phương Tinh Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng run lên bần bật, theo bản năng đẩy xe trốn ở phía sau cây ngô đồng ven đường.

Diệp Tử Hàng cùng Đan Đan đứng mặt đối mặt với nhau, dưới ánh đèn màu vàng nhàn nhạt, như bức họa được vẽ với những đường nét thanh tú.

10. Chương 10: Yên Ba (Hai)

Phương Tinh Ngôn nín thở, trái tim đập như nước rút. Cô không biết mình tại sao lại muốn trốn vào phía sau thân cây, cũng không biết vì sao lại khẩn trương như vậy, càng không hiểu tại sao ánh mắt mình cứ dán chặt vào bóng dáng hai người đang đứng nói chuyện dưới ánh đèn kia.

Vì lí do ngược gió, cô không nghe được Diệp Tử Hàng và Đan Đan đang nói cái gì. Biểu cảm Diệp Tử Hàng thật nghiêm túc, hàng lông mày dài rất không bình thản như xoắn chặt lại với nhau. Đan Đan luôn luôn cúi thấp đầu, như không dám nhìn vào mắt của Diệp Tử Hàng, cánh môi mỏng manh chậm rãi khép mở, nói những gì mà Phương Tinh Ngôn không cách nào hiểu nổi.

Qua một hồi lâu, tay Phương Tinh Ngôn nắm ghi đông xe đã muốn chuột rút, Đan Đan rốt cục đã ngừng đầu lên.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, khuôn mặt cô ấy tái nhợt không có một tia huyết sắc, chỉ có ánh sáng lấp lánh của những giọt lệ còn vương lại phát ra. Rồi sau đó, Diệp Tử Hàng giơ tay lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gạt đi những hạt châu đó.

Trong nháy mắt, Phương Tinh Ngôn cảm thấy tất cả những mạch máu đều đổ dồn về hướng trái tim, phía trước mắt đen sẫm lại, đầu óc trống rỗng, mọi ý thức đều không khống chế được. Cản môi thật chặt để mình được thanh tỉnh lạ, trong lúc đang hoảng hốt vì lại có thể nhìn được cảnh vật trước mắt, dưới luồng ánh sáng màu vàng dịu mắt kia, đã không còn có bóng dáng của bất cứ ai nữa. Chẳng lẽ là ảo giác sao? Cô liều mạng lắc đầu, nhìn lại bốn hướng xung quanh.

Không phải là ảo giác, phía xa xa trên đường hướng trạm xe bus tới, có hai bóng lưng không thể quen thuộc hơn nữa kia.

Trong miệng có vị mặn, mới phát hiện, chẳng biết lúc nào, cánh môi dưới đã bị cắn nát.

Không biết mình làm thế nào đẩy được xe đạp trở về nhà, thế giới bỗng biến thành làn sương khói nhẹ bẫng, Phương Tĩnh Ngôn như lướt đi trên làn sương khói ấy, không thấy rõ phương hướng, cũng không biết bản thân mình đang ở đâu.

Khóa trái mình ở trong phòng, ai cũng không muốn gặp, không muốn nói chuyện với ai. Phương mẹ kêu cô đi ra ăn cơm chiều, cô nói rằng đã ăn ở căn tin trường học rồi, bây giờ buồn ngủ quá, chỉ muốn ngủ thôi. Phương mẹ cho rằng là cô quá mệt, liền không ép cô.

Cuộn mình lại trong chăn, Phương Tĩnh Ngôn ôm cái gối, cảm thấy trong lòng có chỗ nào đó tựa hồ như vừa bị chọc thủng. Đó cũng chính là nơi yếu ớt nhất trong cô, cũng là nơi cô luôn cẩn thận bảo vệ giữ gìn, nhưng vẫn bị phá vỡ. Nơi đó, trở thành một cái động, một cái động cơ hồ như muốn đem cô nuốt chửng xuống.

Lúc tám giờ, có người gõ cửa phòng cô, cô không quan tâm.

Chín giờ, cửa phòng lại bị gõ nữa, cô không quan tâm.

Mười giờ, tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, cô vẫn như cũ không quan tâm. Ngoài cửa, Phương ba dùng ngữ khí ngại ngùng nói: “Tử Hàng, Ngôn Ngôn có khả năng thật sự đã ngủ say, cháu đi về trước đi, đừng chờ nữa.”

“Dạ. Chú Phương, quá nhiều chú lâu như vậy, cháu thật ngại quá.” thanh âm Diệp Tử Hàng nghe qua có chút mệt mỏi.

“Đứa nhỏ này, khách khí với chú cái gì chứ, có cháu cùng chơi cờ, chú cao hứng còn không kịp nữa!”

Bên ngoài cửa dần dần không còn thanh âm, ba mẹ cũng tắt đèn nghỉ ngơi, trong nhà chợt tối om như mực.

Phương Tĩnh Ngôn ráng chống người từ trên giường ngồi dậy, vớ lấy chú gấu bông òa lên khóc nức nở.

Chú gấu bông làm như bị gặp phải một trận mưa to, thật vô tội bị ướt từ đầu đến chân.

Khóc một trận, Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy buồn bực khó chịu, hít thở không nổi, liền đấu tranh đi đến bên cửa sổ, mở toang cửa sổ ra để thông khí.

Không khí ban đêm mùa xuân ẩm áp, tâm Phương Tĩnh Ngôn lại lạnh lẽo. Cô đứng cạnh cửa sổ một lát, rốt cục nhìn không được ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đèn của căn phòng bên trái còn sáng, Diệp Tử Hàng còn chưa ngủ.

Có lẽ là nghe thấy động tĩnh mở cửa sổ của hàng xóm, Diệp Tử Hàng cũng đi tới hướng bên cửa sổ. Phương Tĩnh Ngôn cuống quýt lui về bên trong cửa sổ, ngồi bịch xuống bàn luyện chữ, nín thở, ngẩng ngốc nhìn chằm chằm vào chậu Quy Bối Trúc đang được ánh trăng rọi lên lấp lánh màu trắng bạc.

Đó cũng chính là chậu Quy Bối Trúc mà cô đã cướp từ phòng của Diệp Tử Hàng, đã trồng được bốn năm. Những phiến lá Quy Bối mượt mà xanh mướt, từng phiến từng phiến được sửa ngay ngắn cân xứng để mọc lên, giống như quỹ đạo trưởng thành của cô cùng Diệp Tử Hàng từ thơ ấu đến thiếu niên rất rõ ràng mạch lạc.

Phương Tĩnh Ngôn, cậu phải bình tĩnh! Bình tĩnh! Cảm xúc dần dần bình ổn lại, cô rốt cục đã có thể khống chế được tư tưởng, bắt đầu ép bản thân mình phải bình tĩnh suy nghĩ vấn đề.

Đan Đan rốt cuộc đã nói gì với Diệp Tử Hàng ở dưới ánh đèn đường kia, đã không còn quan trọng. Cho dù nghe không được, Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy tự mình cũng đã hiểu rõ.

Trình Đan Đan, cô bạn tốt nhất của cô, một người bạn mà cô đã moi hết cả tim gan ra để đối đãi, thích Diệp Tử Hàng.

Cô cho tới bây giờ đều không biết.

Đan Đan không có sai, thích ai là quyền tự do của cô ấy, hướng hồ Diệp Tử Hàng cũng không thuộc về ai, không thuộc về Phương Tĩnh Ngôn cô đây. Cô chỉ trùng hợp là hàng xóm cùng nhau lớn lên với cậu ấy, trùng hợp học chung một lớp. Có lẽ, Diệp Tử Hàng cũng thích Đan Đan, bằng không, dựa vào tính cách từ trước đến giờ của cậu, tuyệt đối không có khả năng đưa tay ra lau nước mắt cho nữ sinh nào đó.

Suy nghĩ như vậy, khiến tâm Phương Tĩnh Ngôn co rút đau đớn cơ hồ đến độ không khống chế được. Hít vào một hơi thật sâu, cô lại lần nữa chộp lại suy nghĩ đã bị đứt vừa nãy.

Đan Đan ngày một sẽ mỗ, đêm trước một ca phẫu thuật trọng đại như vậy bạn ấy đi thổ lộ cảm với người mình thích, là chuyện bình thường. Là người bạn tốt nhất của Đan Đan, Phương Tĩnh Ngôn đứng từ góc độ khách quan nhất để suy nghĩ, cô ủng hộ bạn ấy! Ủng hộ việc bạn ấy đi thổ lộ với người trong lòng!

Nghĩ đến tình bạn giữa cô và Đan Đan, Phương Tĩnh Ngôn thấy mềm lòng. Các cô là thân với nhau như thế, ngay cả củ lạc cũng chia đôi mỗi người một nửa!

Mùa đông, tay cô luôn lạnh, Đan Đan sẽ đem bàn tay lạnh như que kem của cô ủ ấm ở trong lòng, ủ không ấm lên thì sẽ dùng miệng hà hơi, thường xuyên đem bàn tay vốn ấm áp của mình hành hạ biến thành lạnh lẽo.

Mùa xuân, Đan Đan nói đặc biệt muốn nhìn ngắm hoa mai ở Nam Sơn. Cô liền dùng chiếc chiến xa màu mặn đỏ của mình chở Đan Đan một người không được đạp xe đi Nam Sơn ngắm hoa mai. Đường đến Nam Sơn không dễ đi, đoạn đường trước khi đến hoa mai cốc tất cả đều là những con dốc cao, cô cắn răng dùng sức đạp xe, không để Đan Đan phải xuống dưới đi bộ bước nào hết.

Mùa hè, cô sợ nóng. Có một lần khi đi học bị cảm nắng hôn mê bất tỉnh. Đan Đan liền nấu trà giải nhiệt, mỗi ngày đều mang một bình lớn đem cho cô uống. Lại cố ý vì cô mà đi học cạo gió, chuẩn bị mấy thứ dụng cụ cạo gió để trong hộp bút, chỉ cần cô nói có gì không thoải mái, bạn ấy liền dùng sừng trâu giúp cô cào vài cái ở trên lưng, rất nhanh liền giải cảm.

Mùa thu, Đan Đan phát bệnh. Nằm ở trên giường bệnh, phải đeo ống khí oxi, cô nhìn thân hình gầy yếu Đan Đan mà đau lòng rơi nước mắt như mưa. Mỗi ngày tan học đều đến chăm Đan Đan, ở bên cạnh cô ấy nói chuyện tán gẫu, mãi cho đến khi cô ấy xuất viện. Sau đó là cuộc thi giữa kỳ, thành tích của cô xuống dốc không phanh, bị phê bình cực kỳ thảm, trong lòng lại tuyệt không hối hận.

Tình bạn chân chính là gì, Phương Tĩnh Ngôn thường tự hào nghĩ, phải là giống cô và Đan Đan vậy.

Đúng vậy, vì Đan Đan, cho dù là làm gì cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nhìn ngoài cửa sổ những ánh sao lấp lờ, Phương Tĩnh Ngôn lau khô nước mắt bên quai hàm, nhìn lên bầu trời đêm cầu nguyện, thần a, nếu có thể cho Đan Đan ngày một phẫu thuật thành công, khiến bạn ấy trở thành một người khỏe mạnh bình thường, tôi Phương Tĩnh Ngôn tình nguyện bỏ đi điều mà trái tim mình mong muốn nhất.

Ngày hôm sau Phương Tĩnh Ngôn dậy thật sớm, trên thực tế đêm hôm đó cô cơ hồ không ngủ được. Vội trộm đến phòng ông bà nội lấy vài củ nhân sâm mà ông nội coi như bảo bối giấu kỹ trong tủ bọc lại trong chiếc khăn tay, lại còn lấy ít chút đông trùng hạ thảo của bà nội nữa, lúc trời còn tờ mờ sáng đã đạp xe đến nhà Đan Đan.

Đan Đan đã nhập viện, sáng sớm mẹ Đan Đan mang theo bữa sáng đã chuẩn bị tốt định đi tới bệnh viện. Phương Tĩnh Ngôn giúp bà xách hộp đồ ăn, móc ra túi thuốc bắc quý báu giấu ở trong người giao ẹ Đan Đan nói: “Dì ơi, hôm nay dì hỏi bác sĩ một chút mấy thứ này đem đi hầm canh Đan Đan có ăn được không, cháu nghe nói trước khi lên bàn mổ miệng ngâm một miếng sâm lâu năm có thể bảo vệ nguyên khí.”

Đôi mắt mẹ Đan Đan lập tức liền đã ươn ướt, bà nắm tay Tĩnh Ngôn nói: “Đứa bé ngoan, cháu đối xử tốt với Đan Đan như vậy, khó trách con bé cũng thành tâm đối với cháu.”

“Dì. Đừng nói như vậy. cháu và Đan Đan.” Nói xong, ngực Phương Tĩnh Ngôn liền không kiềm chế nổi, phập phồng lên, trong hốc mắt đều nước mắt, nhẹ nhàng nháy mắt một cái liền rơi xuống: “Dì, hôm nay Đan Đan không đến trường đúng không ạ?”

“Đúng vậy a, đứa nhỏ này mấy ngày hôm trước cũng không quan tâm đến lời khuyên của bác sĩ, cứ phải đi đến trường mới chịu, hôm nay là chủ nhật, con bé muốn đi cũng không đi được.”

“. Hôm nay đúng là chủ nhật sao! !” Phương Tĩnh Ngôn mới phát hiện bản thân hoảng hốt đến nỗi không biết ngày tháng.

“Tình Ngôn, chúng ta cùng đi bệnh viện đi. Đan Đan thích nhất chính là được cháu ở bên cạnh.”

“Dạ!” Phương Tình Ngôn cương quyết vực dậy tinh thần, trên mặt nở ra một nụ cười rục rịch.

Đan Đan tựa vào cạnh giường bệnh ngăn người, nhìn thấy Tình Ngôn đi phía sau mẹ bước vào phòng bệnh, trên mặt không thể che hết sự vui sướng. Lôi kéo Tình Ngôn ngồi xuống bên cạnh mình, muốn hai đứa cùng nhau ăn điểm tâm.

Tình Ngôn liền ăn cùng cô bạn. Thấy ngón tay nhỏ gầy của cô bạn cầm chiếc muỗng cũng cơ hồ khẽ run, Tình Ngôn lấy chiếc muỗng trong tay cô bạn, múc một muỗng cháo còn nóng đưa tới bên miệng Đan Đan, ôn nhu nói: “Tớ dứt cho cậu ăn nhé.”

Đan Đan cười gật đầu, ngoan ngoãn há miệng nuốt vào.

Phương Tình Ngôn dứt một muỗng rồi lại một muỗng, Đan Đan liền một muỗng lại một muỗng ăn, đến khi chén cháo nhìn thấy đáy.

Mẹ Đan Đan ở một bên cười nói: “Vẫn là Tình Ngôn giỏi, bình thường chỉ ăn được hơn một nửa, Đan Đan sẽ la hét ăn không vô, hôm nay thể nhưng lại ngoan ngoãn ăn hết sạch!”

Tình Ngôn và Đan Đan đều cười, trong phòng bệnh sắc xuân ngập tràn.

Chạng vạng, Tình Ngôn chải đầu cho Đan Đan dưới ánh nắng chiều.

Tóc Đan Đan rất đen, lại dày, một bàn tay Tình Ngôn hầu như cầm không hết.

“Tình Ngôn, chúng ta vĩnh viễn đều là bạn tốt đúng không?” Đan Đan đang nghịch chiếc dây thun trên tay làm thành hình ngôi sao năm cánh.

“Đương nhiên.”

“Mặc kệ ở bất cứ nơi nào sao?”

“Mặc kệ ở bất cứ nơi nào.”

“Mặc kệ bao nhiêu lâu sao?”

“Mặc kệ bao nhiêu lâu.”

“Nếu không ở trong một thế giới thì sao?”

“Đồ ngốc, chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau.”

“Cậu cứ trả lời tớ trước đi!” Đan Đan làm nũng kéo lấy góc áo Tình Ngôn.

“Cách chân trời góc biển cũng vậy, một đời một kiếp là bạn tốt của nhau.”

“Đời đời kiếp kiếp cũng muốn.”

“Được, đời đời kiếp kiếp cũng muốn.”

“Tình Ngôn, cậu thật tốt!” Đan Đan kéo tay Tình Ngôn để tại bên mặt nhẹ nhàng chạm vào, “Tình Ngôn, tớ thật không nỡ xa cậu a!”

“Chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau a, có cái gì luyến tiếc, đồ ngốc!” Tình Ngôn ôm cổ Đan Đan, tâm lại nặng nề.

“Tình Ngôn, cậu cái gì cũng tốt, chỉ có một chút không tốt.”

“Cái gì?” Phương Tình Ngôn ngăn người.

“Cậu luôn suy nghĩ cho người khác, thường để bản thân chịu thiệt thòi.” Đan Đan thở dài nâng mặt cô lên, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, “Cho nên, tớ sợ cậu về sau sẽ phải chịu thiệt thòi. Trước kia, còn có tớ ở bên cạnh cậu. Nếu như tớ mất.”

“Nói bừa! Nói bừa!” Tình Ngôn giận dữ che miệng của cô bạn lại, “Qua ngày mai, cậu sẽ khỏe lại hoàn toàn, còn khỏe mạnh hơn tớ ấy chứ! Chúng ta đã hứa với nhau rồi mà, cùng nhau đi Nam Sơn ngắm hoa mai, cậu đã nhận lời rồi!”

“Được được!” Đan Đan cười ha ha, “Chúng ta cùng nhau đạp xe đi. Tớ đùa mà thôi, cậu đừng tức giận mà!”
Đêm đó, Tình Ngôn không về nhà, ở bệnh viện với Đan Đan.

Sáng ngày hôm sau lúc bảy giờ, cô mang theo nụ cười đưa Tống Đan Đan lên bàn mổ. Sau đó cô đi học, tâm thần không yên suốt một buổi sáng, người khác nói chuyện với cô, tất cả cô đều mất điếc tai ngơ.

Buổi chiều tiết học thứ nhất, Diệp Tử Hàng chặn cô tại đầu bậc thang.

“Tình Ngôn, sắc mặt cậu rất kém, đang lo lắng cho Đan Đan sao?”

Phương Tình Ngôn nghiêng mặt đi, gạt đầu, ánh mắt dán xuống mặt đất.

“Đừng lo lắng, sẽ tốt thôi.”

Phương Tình Ngôn hàm hồ ứng một tiếng, xoay người lướt qua người cậu đi xuống lầu. Diệp Tử Hàng nhú mày nhìn bóng lưng luống cuống của cô, tâm tình rất phức tạp.

Cậu đã biết đến chuyện nhà họ Phương phải dọn nhà đi, cũng biết Phương Tình Ngôn sẽ chuyển trường. Nhưng vì sao Phương Tình Ngôn không tự mình nói cùng cậu, ngược lại tránh cậu khắp nơi?

Phương Tình Ngôn vọt tới văn phòng thầy giáo xin phép nghỉ, lòng như lửa đốt đạp xe muốn đi tới bệnh viện xem sao. Đến cổng trường cũng không cẩn thận đụng vào người ta, vừa định xin lỗi, ngẩng đầu lên nhìn thấy, thì ra là Trang Viễn. Ngay cả một câu cũng không nói, phóng lên xe đạp đi luôn.

“Phương —— Tình —— Ngôn!” Trang Viễn nghiêng răng nghiêng lợi rống to hướng về bóng lưng cô, lập tức chạy đuổi theo. Cậu ghì chặt giữ lấy cái yên xe sau của Phương Tình Ngôn, để cô không thể động dậy.

“Trang Viễn! Buông tay!” Phương Tình Ngôn bực tức quay đầu đạp xuống tay cậu.

“Cậu dám bắt nạt tớ đúng chứ hả? Đụng phải tớ ngay cả một lời cũng không nói! Đoán chắc là tớ sẽ không làm gì cậu hả? Còn nữa a, cậu hiện tại đang làm gì hả? Muốn trốn học sao?”

“Trang Viễn! Tớ hiện tại không rảnh đôi co cùng cậu! Cậu mau buông tay cho tớ, tớ phải đi bệnh viện!”

Trang Viễn thấy những hạt châu long lanh trong khoang mắt của Tình Ngôn như sắp tràn ra ngoài, biết cô là thật sự có việc, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là ngày giải phẫu của Đan Đan người bạn tốt của cô ấy, mới sự tỉnh.

“Tớ chở cậu đi!” Trang Viễn kéo Phương Tình Ngôn từ trên xe xuống, “Tớ đạp xe nhanh!”

Phương Tình Ngôn không rảnh cùng cậu đôi co, nhìn đồng hồ, đành phải ngồi sau yên xe có bọc đệm để cậu ấy chở.

“Tình Ngôn!”

Phương Tình Ngôn cùng Trang Viễn vừa đạp xe đi ra ngoài không đến mười thước, chợt nghe thấy phía sau có người gọi. Đồng thời quay đầu nhìn lại, đứng là Diệp Tử Hàng.

Diệp Tử Hàng thấy Trang Viễn chở Phương Tình Ngôn, ánh mắt rõ ràng tối sầm lại, thấp giọng nói: “Tớ cùng đi với cậu đến bệnh viện.”

Phương Tình Ngôn gạt đầu, lại không nhìn cậu.

Trang Viễn đạp xe đúng là rất mau. Cậu và Diệp Tử Hàng, hai người tựa hồ như muốn bay lên cùng xe mới cam tâm, liều mạng đạp như bay về phía trước.

Phương Tình Ngôn ngồi ở sau xe, có khoảnh khắc, ánh mặt trời chiếu vào trong mắt cô, một làn ánh sáng màu trắng lướt qua trước mắt cô, khiến cô choáng váng thiếu chút nữa từ trên xe rơi xuống. Sau đó, sắc mặt cô trắng bệch cô gất gao ôm ngực, miệng không ngừng thì thào niệm tên Đan Đan.

“Đan Đan. Đan Đan. Đan Đan. Chờ tớ.”

Ba người nghiêng ngả chao đảo chạy đến bệnh viện, còn chưa tới lầu ba, liền nghe thấy từ trong phòng bệnh lầu bốn truyền ra tiếng khóc đau đớn như xé nát tâm can.

“Đan Đan. Đan Đan.” ánh mắt Phương Tĩnh Ngôn sững sờ dán chặt mắt vào thang lầu, loạng choạng đi lên trên, dưới chân mềm nhũn, ục ịch — ngã sấp xuống bậc thang.

“Tĩnh Ngôn!” Diệp Tử Hàng cùng Trang Viễn đồng thời giơ tay đỡ cô.

Phương Tĩnh Ngôn ngẩng đầu, trên trán chảy máu thấm xuống gò má, cùng trộn lẫn với hai hàng nước mắt, đỏ tươi mà ưu thương.

“Đan Đan ——” Phương Tĩnh Ngôn phát ra tiếng gào tê tâm liệt phế.

Đan Đan chết ở trên bàn phẫu thuật.

Sinh mệnh vừa mới mở ra, điều tàn ở trong lúc cuộc đời đang tươi đẹp nhất.

Cơ hội giải phẫu thành công vốn là rất thấp, nhưng tất cả mọi người vẫn là nguyện ý đánh cược một lần. Đánh cược tạc, liền có thể khỏe mạnh sống sót, đánh cược thua, sẽ vĩnh viễn cáo biệt cùng thế giới này.

Nếu không làm giải phẫu, Đan Đan có lẽ có thể sống thêm được năm năm.

Nhưng cô ấy dứt khoát lựa chọn phẫu thuật. Cô ấy hâm mộ cỡ nào những bạn bè sở hữu một thân thể khỏe mạnh, có thể ở tiết thể dục chạy nhảy la ó, có thể được ai đó chơi trò bất thành linh đứng ở phía sau chụp mắt đoán xem là ai. Có thể ở trong làn gió xuân đi Nam Sơn ngắm hoa mai, có thể ở mùa đông cùng bạn tốt dạt tay nhau leo đến đỉnh núi ngắm tuyết.

Các cô đã hẹn với nhau rồi, cô cùng Phương Tĩnh Ngôn. Đã ước hẹn với nhau mùa xuân này đi hoa mai cốc, Tĩnh Ngôn từng nói, cho dù những con dốc kia có dốc hơn nữa cũng không sợ, bạn ấy sẽ mang theo một sợi dây thật chắc, thắt chặt lên xe của hai người. Cho dù cô không đạp nổi nữa, bạn ấy cũng sẽ từng bước một kéo cô đến chỗ biển hoa kia, tuyệt không để cô phải xuống xe đi bộ bước nào hết.

Tĩnh Ngôn nói, cô tin tưởng.

Tĩnh Ngôn, tớ luyện tiếc cậu.

11. Chương 11: Yên Ba (Ba)

Tháng năm là mùa trăm hoa đua nở, dù là Giang Nam hay là Giang Bắc, trong không khí đều tràn ngập hương thơm làm cho người ta giống như mới được đi ra từ lò xông hương, thơm ngát.

Một năm kia, Giang Nam nhiều mưa.

Trên dòng sông Giang Nam khói sóng mênh mông ấy, không khí luôn ẩm ướt.

Sau đó, một trận lại một trận mưa lá tả liên tiếp đổ xuống, quả mai đã chín vàng ươm.

Trong khi những học sinh khác vì tham gia thi mà học thâu đêm suốt sáng, thì Phương Tĩnh Ngôn ngay cả trường học cũng không thêm đi, mỗi ngày đều đạp xe dọc theo tường thành cổ đi loang quanh không hề có mục đích. Có khi, cô cũng lười mặc áo mưa, khi về nhà, toàn thân đều ướt đẫm.

Từ sau khi Đan Đan đi rồi, trạng thái tinh thần của cô luôn luôn bị vây hãm bên trong sự trầm mặc khép kín.

Danh sách cuối cùng được tuyển thẳng vào đại học của trường đã được công bố, Phương Tĩnh Ngôn được tuyển thẳng vào học viện thương nghiệp của thành phố C. Không có áp lực thi vào đại học cao đẳng, cô càng ngày càng phóng túng bản thân đắm chìm trong sự bi thương.

Tầng sáng lại là mưa phùn triền miên, sáu giờ Phương Tĩnh Ngôn liền đẩy xe đạp ra khỏi cửa.

Hôm nay là ngày cuối cùng cô ở thành phố N. Người nhà bởi vì lo lắng tới trạng thái tinh thần của cô, quyết định đưa cô đi tới thành phố H trước. Rồi đi, có lẽ sẽ không tưởng niệm như hiện tại. Rồi đi, có lẽ là có thể từ từ quên đi.

“Đan Đan, tớ sắp phải nói lời từ biệt với cậu rồi, lần này đây, là thật.” Phương Tĩnh Ngôn ngửa đầu ở trong cơn mưa phùn, hướng lên bầu trời xám mờ mịt lắm lắm.

Diệp Tử Hàng nhìn bóng lưng Phương Tĩnh Ngôn ở trong mưa run nhè nhẹ, cõi lòng phảng phất như bị lưỡi dao cùn chậm rãi cứa vào, vết dao cắt ấy không thấy máu, nhưng lại càng đau đớn giày vò hơn. Giống như kiểu nơi mềm yếu nhất trong trái tim bị giày xéo, bị kéo lê, sự đau đớn ấy theo mỗi lần động vào là lan tỏa khắp tứ chi, đến cuối cùng thấm vào sâu trong xương tủy, từng vết nhỏ ăn mòn dần hết dây thần kinh.

Từ lúc Đan Đan đi rồi, Phương Tĩnh Ngôn chưa từng nói với cậu câu nào.

Dù chỉ là một câu.

Cô trốn trốn cậu, tránh cậu, coi cậu như lũ lụt thú dữ.

Diệp Tử Hàng không hiểu, lúc này người mà Phương Tĩnh Ngôn nên ý lại vào nhất không phải là cậu sao? Vậy thì tại sao, cũng không thèm nhìn cậu một cái.

Ngày mai cô phải chuyển đi rồi, cậu không muốn cứ như vậy để cô rời đi.

Xa xa đi theo cô đến đầu ngõ, vẫn duy trì khoảng cách không dễ bị phát giác. Diệp Tử Hàng cười khổ, cứ coi như cậu đi theo sát ở sau lưng cô thì sao chứ? Cô vẫn đối với cậu như kiểu nhìn như không thấy.

Chờ Phương Tĩnh Ngôn băng qua cái ngã tư đường thứ nhất, Diệp Tử Hàng mới từ đạp xe ra từ trong hẻm sâu hút. Vừa định quẹo xe, đầu xe liền đụng phải bởi một chiếc xe khác.

“Trang Viễn?” Diệp Tử Hàng nhú mày nhìn cậu thiếu niên đang trợn tròn đôi mắt nhìn ngòai trên xe đạp kia.

“Xui thật, vừa định đạp xe đi đã đụng phải cậu ta rồi!” Trang Viễn lẩm bầm bầm từ từ gỡ đầu xe của mình mắc phải xe của Diệp Tử Hàng ra.

“Cậu ở đây làm gì?” Diệp Tử Hàng hỏi.

“Ai cần cậu quản!” Trang Viễn hằm hằm đáp lại một câu, tiếp theo ngẩng đầu mỉm cười nói: “Sớm như vậy cậu đi ra ngoài lại định làm cái gì?”

Diệp Tử Hàng không nói, xa xa thấy bóng lưng Phương Tĩnh Ngôn ở trên đường lớn dần dần mờ nhạt, bỏ lại Trang Viễn, đạp xe đuổi theo.

Vẫn là đi theo từ xa xa không dám tới gần. Diệp Tử Hàng dè dặt cẩn trọng đi theo phía sau Phương Tĩnh Ngôn, mồ hôi đã ướt đầm lưng.

“Tớ nói cậu nghe này!” Trang Viễn đuổi theo từ phía sau, đạp xe sóng vai cùng Diệp Tử Hàng, “Cần gì cứ phải lẻo đẻo đuổi theo sau thế? Cứ ở bên cạnh cậu ấy đi, không phải tốt hơn sao?”

Diệp Tử Hàng không thèm để ý đến cậu.

” Quan hệ giữa các cậu không phải là vô cùng tốt sao? Vì sao cậu không đi an ủi cô ấy? Lại để cô ấy thương tâm thành ra như vậy?” Trang Viễn có chút tức giận hỏi.

“Không liên quan đến cậu.”

Trang Viễn tức khí hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Hai người đi theo Phương Tĩnh Ngôn, đến dưới chân núi Nam Sơn mới phát hiện, thì ra cô bạn mình muốn đi vào hoa mai cốc.

Ngày mưa như vậy, đường trên Nam Sơn cực kì lầy lội khó đạp xe, Phương Tĩnh Ngôn cố sức đạp xe, tiến lên trên còn đường ngoắt ngoéo ngoằn ngoèo hướng vào trong sơn cốc.

Hoa mai đã héo rụng hết rồi, khắp núi chỉ còn lại những phiến lá thật nhỏ đỏ tươi nằm trotrơi trên thân cây.

Trong cốc đang mưa, mây mù dày đặc, sương mù ẩm ướt quét qua gò má, Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy tựa hồ như Đan Đan đang dùng bàn tay nhỏ mát lạnh sờ qua mặt cô.

“Đan Đan, cậu đã đến rồi, đúng không?” Phương Tĩnh Ngôn trong mắt tràn đầy lệ, tầm mắt mờ nhạt mơ hồ, “Tớ biết, cậu tới là để nói lời từ biệt với tớ. Cậu cũng muốn đi rồi sao?”

Không khí là lạnh, mưa là lạnh, gốc mai cũng là lạnh.

Phương Tĩnh Ngôn lại cảm thấy nóng, toàn thân đều phát ra một loại nóng như thiêu đốt. Trong não tựa hồ như bị một ngọn lửa trong cơ thể nhảy tót lên đốt cháy đến hồ đồ, choáng váng đến nỗi không biết bản thân đang ở đâu.

Chân cũng không nghe lời, mềm nhũn không dùng sức được. Rốt cục, xe đạp mất đi thăng bằng, cô ngã sấp thật mạnh xuống một gốc mai mọc đầy rêu ở trên đường..

“Tĩnh Ngôn!” Diệp Tử Hàng cùng Trang Viễn luôn luôn giữ khoảng cách một con kênh rạch nhìn Phương Tĩnh Ngôn, thấy cô ngã sấp xuống, không cố kị điều gì nữa, ném xe đi, phóng qua con kênh rạch có chiều rộng gần hai mét, lao về hướng cô.

Trang Viễn vừa muốn giơ tay kéo Phương Tĩnh Ngôn, lại bị Diệp Tử Hàng đột ngột đẩy ra.

“Đừng chạm vào cô ấy!” Diệp Tử Hàng đem Phương Tĩnh Ngôn ôm vào lòng mình.

Trang Viễn có chút hoảng hốt lại giận dữ xiết chặt nắm tay, định muốn làm khó dễ, Phương Tĩnh Ngôn lại ở trong lòng Diệp Tử Hàng níu chặt cổ áo cậu khóc to lên.

“Vì sao? Vì sao con người sẽ như vậy nói biến mất là biến mất rồi? Mới một khắc trước không phải còn đang nói chuyện với tớ, ăn cháo tớ dứt, vì sao chỉ mới chớp mắt một cái, tớ đã không thể nhìn thấy cậu ấy được nữa?” Phương Tĩnh Ngôn mở to đôi mắt, nước mắt như con suối ồ ồ chảy xuôi.“Tử Hàng, cậu nói cho tớ nghe đi. Đây là vì sao hả?”

Trang Viễn nhìn Phương Tĩnh Ngôn khóc như mưa, khóe mắt cũng dần dần đỏ lên.

“Tĩnh Ngôn.” nước mắt Diệp Tử Hàng sớm đã chảy xuống.

Cậu không bao giờ khóc, từ khi bắt đầu hiểu chuyện thì đã không còn khóc nữa. Phương Tĩnh Ngôn thường xuyên cười nhạo cậu là người không có tuyến lệ, thời gian lâu dần, cơ hồ cậu cũng bắt đầu hoài nghi bản thân có phải có vấn đề hay không.

Hiện tại, giọt lệ nóng bỏng đang từ trong mắt cậu nhỏ xuống, dừng ở trên hai gò má Phương Tĩnh Ngôn vì sốt à đổ au kia.

Phương Tĩnh Ngôn lại bị giọt lệ kia làm cho bỗng nhiên bình tĩnh, cô lắc đầu, nhìn mặt Diệp Tử Hàng, bắt đầu dùng sức giẫy dụa thoát ra.

“Cậu đi —— cậu đi.” Cô dùng sức đẩy cậu, khuỷu tay trong lúc lôi kéo vùng vẫy đụng trúng lồng ngực Diệp Tử Hàng, vừa mạnh vừa đau.

Diệp Tử Hàng cắn răng kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn không buông tay.

Trang Viễn lúc này đi đến bên cạnh hai người, một tay kéo Phương Tĩnh Ngôn qua, thấy Diệp Tử Hàng sống chết nắm tay cô không buông, liền một quyền đánh vào trên vai cậu, “Cô ấy kêu cậu đi, cậu không nghe thấy sao?”

Đầu vai Diệp Tử Hàng nổi lên một trận đau nhức, trên tay cơ hồ mất hết lực.

Nhưng cậu vẫn không chịu rời tay Phương Tĩnh Ngôn ra.

“Cứ để cô ấy cho tớ.” Cậu ngẩng đầu lên nhìn Trang Viễn, ánh mắt mang theo lệ quang vô cùng kiên định.

Trang Viễn dưới cái nhìn chăm chăm từ ánh mắt sâu hút tĩnh lặng của cậu, không khỏi rung mình một cái.

“Trang Viễn. Trang Viễn. Dẫn tớ đi!” Phương Tĩnh Ngôn dùng sức rút tay ra từ trong lòng bàn tay của Diệp Tử Hàng, hướng về bên người Trang Viễn.

“Tĩnh Ngôn!” Diệp Tử Hàng thống khổ không hiểu nhìn cô, “Cậu làm sao vậy? Vì sao lại trốn tránh tớ như vậy?”

Phương Tĩnh Ngôn xoay đầu đi, không nhìn cậu, cũng không nói thêm.

Trang Viễn sờ vào trán cô, phát hiện ra nhiệt độ nóng kinh người.

“Tĩnh Ngôn! Cậu phát sốt rồi!” Khuôn mặt Trang Viễn gấp gáp cơ hồ đổ au y hệt Phương Tĩnh Ngôn. “Tớ công cậu đi bệnh viện!”

“Ừ.” Phương Tĩnh Ngôn yên lặng tựa trên lưng Trang Viễn, cúi thấp đầu, những lọn tóc bị mưa làm ướt nhẹp dán bên lỗ tai, đen như nhung.

“Phương —— Tĩnh —— Ngôn!” Diệp Tử Hàng ở sau lưng cô từng chữ từng chữ một kêu lên tên cô.

“Trang Viễn, chúng ta đi.” Phương Tĩnh Ngôn thì thào nói ở bên tai Trang Viễn, sau đó cô nhắm lại hai mắt.

Nước mắt tràn ra theo khe mắt nhắm lại ấy, từng chuỗi, rơi xuống bên cạnh chân Trang Viễn, giống như chuỗi ngọc bị đứt xả xuống đất.

Trang Viễn nhìn những hạt ngọc biến mất tăm dưới đất bùn, bước chân không biết vì sao có chút lảo đảo.

Diệp Tử Hàng đứng ở trong mưa.

Vẫn đứng ở trong mưa.

Nước mắt sớm đã khô, trong mắt ẩm ướt hơi nước, đó chỉ là giọt mưa rơi trong mắt.

Mùa mai vàng sau khi đi qua, trời trong xanh trong tòa thành thị này có nhiều ngày hơn rất nhiều.

Diệp Tử Hàng đứng ở trên ban công tưới nước cho chậu Quy Bối Trúc.

Quy Bối sinh trưởng rất khá, cành lá mọc xanh um phát triển rộng rãi, tán lá xếp rõ nét. Diệp Tử Hàng nhíu mày nhìn về gân lá chỗ phần đuôi dần dần mờ nhạt kia, thì thào lẩm bẩm: “Rõ ràng là rõ nét như vậy, vì sao đến cuối cùng lại vẫn không nhìn thấy rõ?”

Không có người trả lời cậu.

Quy Bối cũng im lặng.

Phương Tĩnh Ngôn đã đi thành phố H được hơn một tháng, tất cả người nhà họ Phương cũng đều chuyển đi hết rồi.

Phòng lớn như vậy mà để không, có chút tịch mịch.

Nhà hàng xóm bên cạnh phòng trống ấy có chút cô quạnh.

Trước khi đi ba Phương Tĩnh Ngôn có nói, phòng này vẫn là của nhà họ Phương, bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ chuyển về ở lại.

Diệp Tử Hàng nhìn hai cái ban công nối liền nhau, hai mắt nheo lại.

Làn gió đầu hạ thổi hiu hiu, một cô gái nhỏ ngồi trên ban công trên tay cầm một quyển tiểu thuyết võ hiệp thật dày, đọc đến say mê.

Cơn gió mùa hạ lướt phe phẩy bên người cô, thổi bay hàng tóc mái cô đã chải kĩ lưỡng, lộ ra cái trán trơn bóng đầy đặn.

Cô chun cái mũi xinh xắn thở dài, vì tình tiết trong tiểu thuyết mà thở dài.

Bất thành linh ngẩng đầu lên, phát hiện ban công đối diện có cậu. Cô sẽ chu môi, có chút ai oán nói: “Diệp Tử Hàng, vì sao đàn ông đều muốn cưới nhiều bà vợ thế? Vì Tiểu Bảo đã có Song Nhi và công chúa Kiến Ninh, nhưng cậu vẫn muốn A Kha!”

Cậu mỉm cười với cô, rồi im lặng.

Không phải mỗi người đàn ông đều giống Vi Tiểu Bảo, cũng có người, cả đời chỉ muốn có một người duy nhất.

Nguyên một lòng với người, bạc đầu chẳng xa nhau.

Khi đó, cậu không hiểu.

Khi đó, cậu thật sự hiểu được quá ít.

Không biết rằng quỹ đạo sinh mệnh sẽ vì một cái nhăn mày một nụ cười của cô gái nhỏ ấy mà lặng lẽ thay đổi.

Mặc dù là hiện tại, cậu có năng lực hiểu được bao nhiêu?

Cậu không biết rốt cuộc à không đứng ở chỗ nào, tại sao lại khiến quỹ đạo sinh mệnh của cậu bị trật khỏi đường ray.

“Phương Tĩnh Ngôn. . . .” Diệp Tử Hàng nhìn ban công trống rỗng, một quyền nện xuống đồng cát trong chậu Quý Bối.

Chậu không bị vỡ, chỉ hơi nứt ra.

Máu tươi từ kia khe nứt kia chảy xuống, thấm vào bên trong, cuối cùng, đọng lại dưới gốc rễ sâu của những nhánh rễ đan xen khó gỡ kia.

“Trang Đại Viên! Đem cái kéo kia đưa cho tớ!”

“Cầm gọi tớ là Trang Đại Viên nghe chưa! Tớ tên là Trang Viễn!” Trang Viễn nổi giận quát lên với cái người đang ngồi xổm nhỏ cổ trong vườn là Tô Viên Viên kia.

“Xời ơi, biết rồi ! Biết rồi ! Chỉ là kêu quen rồi nhất thời sửa không được thôi!” Tô Viên Viên xoay người cười hề hề nói, mặt cô tròn tròn cái lúm đồng tiền tròn tròn, trên mặt còn bị dính một hạt giống cây tròn tròn màu xanh.

“Hai người còn ở nơi đó cần nhân cái gì hả? Còn không mau tới giúp tớ nhặt táo!” Phương Tĩnh Ngôn đội mũ rơm đang đứng ở dưới cây táo, dùng một cây sào trúc thật dài quơ qua quơ lại làm rụng hết những quả táo xuống.

“Đến đây đến rồi đây! Chúng tớ cũng đang bận bịu mà có chơi đâu!” Tô Viên Viên nhảy ra ngoài hoa viên, phủ bụi đất dính trên móng xuống, dắt Trang Viễn đi về hướng gốc cây táo.

“Hơ! Năm nay táo thực ngọt!” Cô vừa đến dưới tàng cây liền nhặt ngay lên một quả lớn nhất nhét vào miệng.

“Ý, cậu cũng không rửa cứ như vậy nhét vào miệng! Bẩn quá!” Trang Viễn ghét bỏ nhìn cô.

“Xời! Cậu cái tên công tử nhà giàu phá của này!” Tô Viên Viên kinh thường liếc nhìn cậu nói: “Có hiểu cái gì là ăn bẩn sống lâu không hả!”

“Cậu nói ai là tên phá của hả?” ánh mắt Trang Viễn nhất thời trừng lên đảo như bi.

“Hả? Mình nói ai vậy nhỉ ? Nhà ai có tiền thì chính là người đó đó!” Tô Viên Viên mới không sợ Trang Viễn đâu, tên nhóc này, hết ba năm trước rất thích cáu giận, nhưng cũng dễ bắt nạt. Nhiều nhất chỉ biết trợn đôi mắt tròn như bi kia lên, giậm chân làm mình làm mẩy la ó vài cái, không có sức uy hiếp thực tế gì.

“Tớ đây cũng không phải tên phá của!” Trang Viễn đứng như Tô Viên Viên đoán, bắt đầu giậm chân la hét.

“Được rồi, được rồi!” Tô Viên Viên đi qua sờ đầu cậu, giống như dỗ trẻ con nói: “Tớ không để ý cậu phá của a, nếu cậu nguyện ý đem một ít trong cái sắt nhà cậu chuyển tới nhà tớ, tớ tuyệt đối không có ý kiến!”

“Nằm mơ đi!” Trang Viễn cho cô một cái liếc mắt.

“Đừng cãi nhau nữa!” Phương Tĩnh Ngôn bó tay, đập mạnh xuống nhánh cây hai lần. Lúc trước Trang Viễn chạy đến thành phố H tìm cô, thực không nên chứa chấp cậu ta. Mà còn dẫn cậu ấy đến nhà của Tô Viên Viên, càng là sai càng thêm sai.

“Tĩnh Ngôn, cậu đừng nổi giận, tớ sẽ giúp thọc táo!” Trang Viễn nhận lấy sào trúc trong tay Phương Tĩnh Ngôn, đập loạn xạ trên thân cây táo.

Mấy cái đập này đập thật giỏi, chẳng những quả táo rớt xuống, nhánh cây lá cây, đến ngay cả mấy chú sâu đang ẩn mình nghỉ ngơi trên những khóm lá cũng bị đập rớt xuống.

“Á! Đau quá!” Trang Viễn vung tay hất bay một chú sâu róm xui xẻo vì cú đập vừa nãy rớt trên mu bàn tay cậu, chú sâu đáng thương, lúc rơi xuống đất ngay cả ruột gan phèo phổi cũng lòi ra hết.

“A, cậu bị sâu róm đốt hả? Ha ha! Thật sự là ông trời có mắt!” Tô Viên Viên cười nghiêng ngửa.

“Chị! Chị đừng cười nữa, rớt cảm xuống rồi đó!” Phương Tĩnh Ngôn thu lại những trái táo do Trang Viễn đập rụng xuống, “Phải dùng thuốc dán lấy hết mấy sợi lông độc trên mu bàn tay ra. Chị, chị mau đi vào phòng lấy một miếng thuốc dán tới đây, càng dính càng tốt!”

“Úi, cảm của tôi!” Tô Viên Viên vui quá hóa buồn, thật sự cười đến nổi rớt cả cảm xuống rồi.

Phương Tĩnh Ngôn bắt đắc dĩ tự mình đi vào nhà tìm thuốc dán, còn cầm thêm một chiếc khăn tay. Trước tiên dùng khăn tay treo cảm của Tô Viên Viên lên, ở trên đỉnh đầu cô thắt một cái nút tai thỏ.

Tô Viên Viên rên hừ hừ đi vào trong nhà tìm khăn nóng đắp, trong vườn chỉ còn lại Trang Viễn và Phương Tĩnh Ngôn.

Phương Tĩnh Ngôn kêu Trang Viễn ngồi xuống ở cạnh bồn hoa, bóc miếng thuốc dán ra, giúp cậu dán lên mu bàn tay đã bị sưng đỏ kia.

Trang Viễn nhìn hàng lông mi dài cong vút của cô, do dự nửa ngày, rốt cục cũng nói: “Tĩnh Ngôn, cậu. đỡ hơn chút chưa?”

Lông mi Phương Tĩnh Ngôn nhẹ nhàng rung động một cái, lập tức bình tĩnh đáp lại: “Tớ rất tốt.”

“Thật không?”

“Uhm.”

“Nhưng cậu gầy quá.”

“Mùa hè mọi người ai chẳng gầy đi một chút.”

Trang Viễn lặng im một lát, còn nói: “Diệp Tử Hàng thị đại học B, lúc trước cậu ấy từ bỏ việc được tuyển thẳng là đúng. Cậu ta có năng lực tự lựa chọn nguyện vọng cho chính mình.”

“Uhm.”

“Cậu. Cậu và Diệp Tử Hàng thế nào rồi?”

Phương Tĩnh Ngôn dừng một chút, dùng sức vạch trên miếng dán mu bàn tay của cậu một đường. Trang Viễn bất ngờ không phòng ngự, phát ra tiếng hét thảm thiết.

“Phương Tĩnh Ngôn! Cậu xuống tay thật độc ác!”

“Miệng của cậu cũng độc không kém a.”

“Tớ. Tớ chỉ là quan tâm cậu.”

“. Tớ biết.” Phương Tĩnh Ngôn thở dài, thay đổi miếng thuốc dán mới, tiếp tục giúp Trang Viễn dứt ra mấy sợi lông độc của sâu róm để lại.

“Tớ phải đi Anh du học rồi.” Trang Viễn nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy.

“Á? Cậu không phải là đã thi đỗ đại học N rồi sao? Vì sao còn muốn đi?”

“Ba tớ bắt đi. Tớ thật sự cũng không muốn đi lắm.” Trang Viễn có chút ảo não cúi thấp đầu.

“Còn quay về nước không?”

“Về! Tớ nhất định phải trở về!” Trang Viễn sợ Phương Tĩnh Ngôn hoài nghi, liều mạng gật đầu.

“Trở về là tốt rồi.” Phương Tĩnh Ngôn ngẩng đầu mỉm cười với cậu, Trang Viễn bị thất thần với nụ cười ấy.

“Phương Tĩnh Ngôn. Tớ thích cậu.”

“Hửm?” Tĩnh Ngôn kinh ngạc nhìn Trang Viễn.

“Tớ nói, tớ thích cậu.” Trang Viễn cực nghiêm chỉnh nhìn vào ánh mắt của cô mà nói.

“Tớ.” Phương Tĩnh Ngôn há hốc miệng, lại bị Trang Viễn vội vàng ngắt lời.

“Bây giờ cậu đừng nói cái gì hết! Tớ không muốn cậu trả lời, tớ chỉ đơn thuần muốn nói với cậu, nói với cậu. Tớ thích cậu đã ba năm rồi. Từ mùa hè ba năm trước, bắt đầu từ lúc cậu dẫn tớ tiến vào khu vườn này.”

“Trang Viễn.”

“Viết thư cho tớ được không, mỗi tuần tớ đều sẽ viết thư cho cậu. Cậu cũng viết lại cho tớ, hứa nhé?”

Phương Tĩnh Ngôn nhìn gương mặt Trang Viễn dưới bóng chiều tà đơn thuần mà sôi nổi, gật đầu.

Thiếu niên.

Nhà mới của Phương Tĩnh Ngôn ở thành phố H, ở trên một tòa nhà rất cao thuộc trung tâm thành phố. Lầu 20, ngày mưa cơ hồ có thể cảm giác được sự ẩm ướt của mây mù từ phía trước cửa sổ bay vút qua. Ngày trong xanh có thể nhìn cực kỳ xa, nhìn đến tận đường giáp ranh của thành phố này. Lại ở khi đôi mắt trông về phía xa ấy mà cảm thấy thương tâm, bởi vì, đây không phải là thành phố của mình.

Ở trong lòng Phương Tĩnh Ngôn, chỉ có một tòa thành.

Bởi vì không thích nhà mới ở thành phố H, nghỉ hè Phương Tĩnh Ngôn liền dứt khoát về ở tại nhà Tô Viên Viên. Ngôi nhà lớn của Tô Viên Viên, phía trước nhà có con sông nhỏ lẳng lặng chảy xuôi, là nơi cô quen thuộc và yêu thích. Cảm thấy bản thân chỉ là đến thành phố H nghỉ dưỡng mà thôi, mà không phải thật sự đã chuyển nhà.

Trang Viễn đã đi Anh, dưới sự áp giải mạnh mẽ của ba cậu ấy, cực không tình nguyện ra đi. Đêm trước khi đi, cậu gọi điện cho Phương Tĩnh Ngôn, nhai đi nhai lại cũng chỉ một ý nhắc Phương Tĩnh Ngôn nhớ viết thư cho cậu. Tựa hồ cảm thấy lúc chạng vạng ngày đó Phương Tĩnh Ngôn đáp ứng rất có lệ, sợ cô lại giống như lúc Sơ trung năm ba như vậy đã quên phắt cậu đi. Phương Tĩnh Ngôn bỗng nhiên cảm thấy Trang Viễn có chút đáng thương, vẻ bề ngoài thoát nhìn là một chàng trai hung dữ, kỳ thực nội tâm rất yếu ớt, cậu ấy lại sợ bị lãng quên như vậy, lãng quên là sự tổn thương lớn nhất với cậu ấy.

Sáng sớm, mặt trời còn chưa lên, Phương Tĩnh Ngôn ngồi ở dưới gốc cây táo bóc đậu tương. Nhà Tô Viên Viên mới ôm về một con chó nhỏ ngoan ngoãn ngồi ở một bên, nghiêng đầu nhìn ngón tay cô đang bóc hạt đậu, thỉnh thoảng ngẩng đầu dùng đôi mắt tròn vo ướt sượt nhìn cô. Phương Tĩnh Ngôn ngửa ra sau nên cổ có chút đau nhức, vừa vận chạm phải ánh mắt tròn như viên bi của nó. Nghĩ đến lai lịch của con chó nhỏ, không khỏi cười khanh khách.

Ngày đó, cô và Tô Viên Viên đi phố Tây dạo, lúc trở về đi ngang qua chợ bán hoa chim thì thấy một chú chó nhỏ bị buộc vào một cái cọc gỗ. Tô Viên Viên chỉ liếc chú chó nhỏ một cái liền lập tức kêu lên: “Nè! Tĩnh Ngôn mau nhìn kia, cặp mắt của chú chó này giống Trang Viễn như đúc a!” Tuy rằng biết Trang Viễn nếu biết nhất định sẽ tức đến muốn nổi khùng, Phương Tĩnh Ngôn vẫn là nhìn không được đồng ý với ý kiến trên, thật sự rất giống.

Sau đó chú chó lông vàng thuộc giống chó săn ấy đã được mua về nhà nuôi, Tô Viên Viên đặt tên cho nó là tiểu Viên.

Chú chó nhỏ đối với ân nhân cứu mạng Phương Tinh Ngôn, người đã đem nó thoát ra khỏi chiếc cọc gỗ, cho nó uống sữa nóng đặc biệt cảm kích. Cơ hồ coi cô như người thân nhất, mỗi ngày đều dính vào chân cô, một tác cũng không rời.

Ở lúc mê man và bất lực nhất với người đã giúp đỡ mình, sẽ nhớ mãi không quên. Chú chó nhỏ là như thế, con người cũng sẽ như vậy.

Cho nên, Phương Tinh Ngôn một bên bóc đậu tương một bên nghĩ, Trang Viên nói thích cô, thật ra cũng giống tiểu Viên thôi. Thời điểm cậu ấy cảm thấy bất lực sụp đổ nhất cô đã đến gần cậu ấy, thu nhận cậu ấy, mỉm cười chìa bàn tay ra kéo cậu ấy lại. Tuy rằng đối với cô mà nói chỉ là một hành động bình thường nhưng đối với Trang Viên khi đó, lại có thể là giọt nước mát giữa sa mạc khô cằn, là ánh sáng trong đêm tối.

Một loại tâm tình như vậy, thật có phải là thích không?

Vội lắc đầu, Phương Tinh Ngôn tự cười giấu cợt chính mình, nghĩ chuyện này để làm gì, rốt cuộc là loại tình cảm nào, đã không quan trọng. Đối với cô mà nói Trang Viên chính là bạn thân, là một người bạn hữu duyên.

Sẽ viết thư cho cậu ấy, giống một người bạn thân chân chính.

“Tinh Ngôn, ba con gọi điện thoại tới!” Dì ở trong nhà lớn tiếng kêu tên của cô.

“Dạ! Con đến ngay ạ!” Phương Tinh Ngôn bỏ xuống hạt đậu tương đang bóc dở, bước nhanh vào trong nhà. Tiểu Viên cũng lon ton chạy theo sau.

“Ba, sao ba còn chưa đi làm?”

“Sắp đi rồi con gái! Ngôn Ngôn, con ăn điểm tâm chưa?”

“Con ăn rồi ba, sáng sớm dưỡng đã đi mua sữa đậu nành tươi ơi là tươi đem về nấu cháo, rất thơm nha!”

“Chắc. Ba cũng muốn ăn. Ách, nói chính sự. Ngôn Ngôn, con chừng nào thì về nhà?” giọng nói của ba Phương nghiêm túc hẳn lên.

“Dạ. con tạm thời không muốn về, con không thích sống ở tầng cao.”

“Ba nhớ con gái rồi đó.”

“Ba tan ca thì qua đây thăm con.”

“. Ngôn Ngôn, Tử Hàng đã đến đây.”

“.” Phương Tinh Ngôn nắm điện thoại, khóe miệng đang mỉm cười nháy mắt đã cứng ngắc lại.

“Ngôn Ngôn, con không trở về sao? Tử Hàng đang đợi con.” Giọng nói của ba Phương nói chuyện rất thấp, cha mẹ làm sao có thể không biết chuyện của tụi nhỏ chứ. Chỉ là bọn họ cũng không hiểu, vì sao quan hệ lúc trước tốt như vậy, bỗng nhiên quay phắt đi không thèm nhìn mặt nhau.

“Ba. Con. hôm nay con phải đến nơi chị Viên Viên đang thực tập giúp chị ấy, không rảnh.”

“Vậy ngày mai thì sao? Ba giữ Tử Hàng ở chơi lâu vài ngày.”

“Ngày mai. Cũng không được, con gần đây ngày nào cũng phải đi.”

“Ngôn Ngôn!” ba Phương thở dài thật sâu, vừa định nói cái gì đó, lại bị Phương Tinh Ngôn vội vàng ngắt lời.

“Ba, chị Viên Viên đang kêu con, con phải ra ngay với chị ấy ạ ! Buổi tối nói tiếp nhé ba! Con chào ba!” Nói xong cô liền gác máy.

Gác điện thoại, Phương Tinh Ngôn nhìn không chớp vào điện thoại bàn, trong đầu một mảnh hỗn loạn, chỉ còn lại có một cái tên —— Diệp Tử Hàng.

“Tình Ngôn, em cũng sờ cái gì đó?” Tô Viên Viên đi đến sau lưng cô vỗ đầu cô.

“Không. Không có chuyện gì.”

“Vậy chúng ta dắt tiểu Viễn đi ra bờ sông chơi một lát đi.”

“Hôm nay chị không đi tới đơn vị thực tập sao?”

“Thực tập kết thúc rồi! Lại không có tiền lấy, chị chỉ muốn lấy báo cáo tới tay là được rồi, có đồ ngốc mới đi nguyên một kì nghỉ hè.”

“Chị đó nha!” Phương Tình Ngôn bắt đầu dĩ lắc đầu.

Hai người đeo xích cổ cho tiểu Viễn, tiểu Viễn trừng đôi mắt đen tròn như bi một chút cũng không giãy dụa. Tô Viên Viên vừa lòng vuốt ve đầu của nó nói: “Tiểu Viễn, mày nhu thuận hơn nhiều so với cái tên Trang Đại Viên kia!”

Tiểu Viễn không để ý cô, chỉ đem cái mũi ướt át cọ vào trong lòng bàn tay Phương Tình Ngôn, dùng đầu lưỡi màu hồng nhẹ nhàng liếm .

“Nè, mày kêu là Tô Tiểu Viễn chứ không phải là Phương Tiểu Viễn nha! Làm sao có thể thích con bé đó nhiều hơn chị hả?” Tô Viên Viên xoa bộ lông sữa màu vàng mềm mượt trên người người tiểu Viễn, khẩu khí có chút ai oán, “Phải biết rằng tuy rằng con bé này tháo mày ra khỏi cọc gỗ, nhưng người chân chính trả tiền mua cậu tự do ày là chị nghe chưa!”

“Chị, chị so đo với một chú chó nhỏ làm cái gì!” Phương Tình Ngôn trong lòng đang rối, dắt chó đi về hướng cửa.

Tô Viên Viên nhìn sắc mặt Phương Tình Ngôn, cảm thấy hôm nay cô có chút không bình thường, liền không nhiều lời nữa.

Tô Viên Viên ở mặt ngoài thoát nhìn tùy tiện, thực ra đầu óc thông minh vô cùng. Ở Tô gia, cô được xưng là thoát nhìn có vẻ khờ ngốc nhất, lại là người cực kỳ có trí tuệ. Hai cô chị họ nhìn bề ngoài rất thông minh lạnh lẽo luôn không phục cô, nhưng sau nhiều năm, cũng không thể không cúi đầu thừa nhận.

Lần này Phương Tình Ngôn đến ở, cô đã nhìn ra cô em kia có tâm sự. Nhưng Tình Ngôn không nói, cô cũng không vạch trần. Có một số việc, cho dù thân là chị em gái, cũng không thể đường đột mở miệng, thời điểm nên nói, cô cũng tuyệt sẽ không ngậm miệng không nói chuyện. Sự chùng mực ở khoảng thời gian này rất khó nắm chắc, cô đang đợi cơ hội.

Sau khi mặt trời thẳng thiên, làn gió bên bờ sông không còn mát mẻ nữa. Tô tiểu Viễn nóng thè lưỡi thở phì phò, cắn vào bên cạnh chiếc giày xăng đan của Phương Tình Ngôn đòi cô ôm.

Phương Tình Ngôn ôm lấy tiểu Viễn, nói với Tô Viên Viên: “Chị, về thôi.”

Tô Viên Viên đang dùng cành liễu bện thành mũ, cô đem cái dây thông lọng mới kết được một nửa đeo lên cổ Tiểu Viễn, cười gật đầu nói: “Tốt! Chúng ta về nhà uống trà sơn tra ướp lạnh đi! Tối hôm qua chị còn bỏ thêm hoa quế vào trong nữa đó!”

“Thật vậy chẳng? Em đây muốn uống hai chén.”

“Hi hi, biết ngay em sẽ thích.”

Ở chung với Tô Viên Viên, bạn vĩnh viễn đều sẽ bị sự vô ưu và vui vẻ của chị ấy ảnh hưởng. Phương Tình Ngôn đi sóng vai với cô chị họ, thảo luận chuyện buổi chiều muốn dẫn tiểu Viễn đi bác sỹ thú y chích ngừa. Tô Viên Viên làm bộ dùng ngón tay đâm vào chỗ móng nhỏ tròn vo của tiểu Viễn, tiểu Viễn lắc móng lẫn lộn ở trong lòng Phương Tình Ngôn, hai người trên đường về nhà tràn ngập tiếng cười, đẩy cánh cửa nhà ra.

Ánh mặt trời xuyên qua những kẽ lá trên cây táo chiếu lên trên người thanh niên, luồng ánh sáng nhàn nhạt màu hoàng kim, ở dưới làn gió nhẹ thổi qua, bị lay động biến thành điểm sáng nhỏ vụn.

Cậu thiếu niên ngồi ở dưới cây táo đang bóc vỏ hạt đậu tương màu xanh tươi mới, từng hạt một, rất nghiêm túc ngồi bóc, ngón tay thon dài đã bị nhiễm màu nhàn nhạt xanh lá mạ của đậu tương, trên chóp mũi có

lớp mồ hôi trong suốt tinh mịn. Một con mèo mập mạp cọ sát bên chân cậu, đem cái cảm mượt mà mấp míp đặt trên lưng bàn chân người thiếu niên ấy, miễn cưỡng lười nhác mở to cặp mắt màu ngọc bích đặc trưng của loài mèo ra.

Nghe được thanh âm cửa bị đẩy ra, cậu thiếu niên ngẩng đầu lên, dùng mu tay trái nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán, yên lặng nhìn Phương Tĩnh Ngôn đang đứng ở cửa, sau đó nở ra một nụ cười như hoa, lông mày và ánh mắt đều cười cong cong, giống như rất nhiều năm trước vào một ngày tuyết rơi nào đó, hình người tuyết mà Phương Tĩnh Ngôn đã làm cho cậu. Cậu từ trên chiếc ghế trúc đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Phương Tĩnh Ngôn.”

Khung cảnh như tranh như họa này, vào rất nhiều năm sau đó, đều giống như cội mộng xuất hiện trong giấc mơ của Phương Tĩnh Ngôn. Cô xa xa nhìn người thiếu niên dưới bóng cây, nước mắt từng hạt một rơi xuống, cho đến cuối cùng khóc không thành tiếng, từ trong mộng khóc tỉnh giấc.

Phản ứng đương thời của Phương Tĩnh Ngôn Tô Viên Viên nhận ra, rất có vấn đề. Cô đứng ở một bên hơi quan sát, lập tức liền kết luận, cậu thiếu niên lịch sự tuần lã trước mắt này, đó là chỗ khúc mắc của cô em họ.

“Diệp. Tử Hàng, cậu sao lại. sao lại đến đây?” Phương Tĩnh Ngôn ôm tiểu Viễn, nói năng lộn xộn.

Diệp Tử Hàng ? Trong đầu Tô Viên Viên xoẹt qua tia sáng, nhất thời quang cảnh trước mắt một mảnh trắng xóa. Cô lên lên xuống xuống đánh giá cậu thiếu niên xuất chúng ở trước mắt này, trong lòng cười nói, thì ra đây là người mà dì dưỡng thường thường nhắc tới Diệp Tử Hàng a! Không hổ là người đã được nhà họ Phương chăm làm con rể tương lai, tùy tiện ngồi bóc một hạt đậu, bốn phía đều có thể bắn ra luồng ánh sáng rực rỡ đến vậy. Tên Trang Đại Viên thật đáng thương a, vốn đang cảm thấy bất bình thay cho tên nhóc đó, cảm thấy dì dưỡng quá mức đơn phương quyết đoán rồi, lúc này, cô mới cảm thấy người thiếu niên ở trước mắt và Tĩnh Ngôn mới là tuyệt phối. Cô đứng bên này đang suy nghĩ lung cườ một mình, bên kia không khí hai người họ lại là một loại đóng băng trong ánh nắng mùa hè.

“Tú Cầu. Tú Cầu nói nó nhớ cậu rồi.” Diệp Tử Hàng bình tĩnh một lát, đem con mèo béo Tú Cầu nửa ngủ nửa tỉnh bế dậy, nói với Tĩnh Ngôn.

Vuông Tĩnh Ngôn ngây ngốc không nói chuyện, Tô Viên Viên bưng tỉnh lại, phát hiện không khí rất quái lạ, bản thân không ra mặt hoà giải là không được rồi, liền cười đi đến bên cạnh Diệp Tử Hàng nói: “Là bạn học của Tĩnh Ngôn đúng không? Mẹ chị sao có để em ngồi nơi này a, mau vào phòng khách ngồi chơi!”

Diệp Tử Hàng có thể mới phát hiện ra sự tồn tại của cô, gật đầu với cô, cười nói: “Là tự em muốn ngồi đây, dì có bảo em vào phòng khách ngồi.”

“Tĩnh Ngôn, em còn ngây ngốc đứng ở cửa làm gì hả? Còn không mau vào nhà pha trà mời khách?”

Phương Tĩnh Ngôn cúi đầu vâng dạ, đi đến bên người Diệp Tử Hàng nói: “Vào đi thôi, có trà sơn tra ướp lạnh.”

Nhà họ Phương lúc chuyển đi, đem Tú Cầu để lại trong tòa đại viện, cho nhà họ Diệp nuôi dưỡng.

Tú Cầu ở trong lòng Diệp Tử Hàng nhìn Phương Tĩnh Ngôn, kích động lắc lắc thân hình mập mạp, kêu meo meo không ngừng. Phát hiện trong lòng Phương Tĩnh Ngôn ôm tiểu Viễn, lập tức phát ra tiếng kêu không thân thiện với tiểu Viễn. Tiểu Viễn vẫn còn là chú chó nhỏ, sao có thể là đối thủ của chú mèo béo lão làng Tiểu Cầu kia, bị nó trừng đến phát run.

Phương Tĩnh Ngôn nhìn con mèo béo Tú Cầu tức giận đến vênh râu nằm ở trong lòng Diệp Tử Hàng kia, trong lòng đau xót. Cô đem tiểu Viễn giao cho Tô Viên Viên, yên lặng tiếp nhận lấy chú mèo béo Tú Cầu, thở dài lấy tay mơn trớn suốt dọc sống lưng Tú Cầu. Tú Cầu thì hoàn toàn không để ý đến thân phận đã là chú mèo già hơn mười tuổi đầu, phát ra âm thanh ư ư hư hư làm nũng ở trong lòng Phương Tĩnh Ngôn.

Ly thủy tinh trong suốt đựng trà sơn tra màu hổ phách, mấy đóa hoa quế nhỏ nhỏ chìm chìm nổi nổi ở trong nước trà.

Phòng khách rất yên tĩnh, Tô Viên Viên kiểm có kéo dì của Tĩnh Ngôn đi ra ngoài, chỉ chừa lại Phương Tĩnh Ngôn và Diệp Tử Hàng hai người ngồi ở trong phòng khách.

“Tĩnh Ngôn, ” ngón tay Diệp Tử Hàng nắm ly thủy tinh ngưng tụ nhiều hơi nước lạnh, đầu ngón tay mát lạnh. “Chúng ta nói chuyện được không?”

Phương Tĩnh Ngôn cầm lên cái cốc, uống sạch một hơi cốc trà sơn tra đã được ướp lạnh nguyên một đêm, bộ dạng thuận theo nhìn vào ly trống không nói: “Chúng ta cần nói chuyện gì? Chúng ta chỉ là những người hàng xóm đã chuyển nhà.” Nước trà thật sự rất lạnh, lạnh đến nỗi khiến phổi cô phát đau rồi.

“Phương Tĩnh Ngôn!” trên trán Diệp Tử Hàng mơ hồ có gân xanh nổi hẳn lên, “Cậu ——!” Cậu ráng giữ khẩu khí thật bình tĩnh, chậm rãi nói: “Có phải tớ có chỗ nào làm không đúng, cậu giận tớ rồi hả?”

Phương Tĩnh Ngôn như trước cúi đầu thật thấp, cô lắc đầu, nói: “Không có, tớ không tức giận. Diệp Tử Hàng, trước kia bởi vì ở gần nhà nhau, chúng ta lại học cùng một lớp, giống như quan hệ cũng tự nhiên gần gũi thêm chút. Thực ra, chúng ta cũng chỉ là hàng xóm và bạn học bình thường với nhau thôi, hiện tại nhà của tớ chuyển đi rồi, tớ cũng có bạn bè mới. Năm nhất đại học sắp bắt đầu rồi, chúng ta mỗi người đều sẽ có càng nhiều bạn học mới. Cho nên, cậu không cần xem trọng như vậy Gặp mặt, gật đầu chào hỏi, chúng ta. như vậy là được rồi.”

Phương Tĩnh Ngôn không dám ngẩng đầu lên, từ miệng cô nói ra những lời nói dối lòng khắc nghiệt như vậy, nhịp tim lại giống như chảo dầu đang sôi sùng sục trước khi chiên. Cô chỉ có thể đẩy cậu ra xa, đẩy đi rất xa. Cô sao có thể, thế nào có thể quên Đan Đan mà đang hoàng chính chính ở bên cạnh Diệp Tử Hàng chứ. Cậu ấy. cậu ấy là người trong lòng của Đan Đan a!

Bên tai là tiếng hít thở ngắn ngang của Diệp Tử Hàng, cậu nhất định là đang tận lực ức chế điều gì đó.

Qua hồi lâu, Diệp Tử Hàng trầm giọng nói: “Phương Tĩnh Ngôn, cậu nói dối! Tớ không tin trong lòng cậu thật sự nghĩ như vậy.”

Phương Tĩnh Ngôn không nghĩ tới Diệp Tử Hàng chẳng những không nổi cơn giận dữ phẩy tay áo mà bỏ đi, ngược lại còn không tin lời của cô. Trái tim không khỏi hoảng lên. Vừa vặn tiểu Viễn dùng đỉnh đầu đẩy cửa tiến vào, tránh né Tú Cầu lén lút cọt đến bên chân Phương Tĩnh Ngôn.

Phương Tĩnh Ngôn cúi đầu nhìn tiểu Viễn liếc mắt một cái, đem nó ôm vào trong ngực, nói với Diệp Tử Hàng: “Biết nó tên gọi là gì không?”

Diệp Tử Hàng chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

“Nó là tiểu Viễn. Là Trang Viễn trước lúc đi Anh tặng cho tớ.” Phương Tĩnh Ngôn gượng cười nhéo nhéo móng vuốt của tiểu Viễn, “Cậu nhìn cặp mắt của nó mà xem, có phải rất giống Trang Viễn không?”

Mặt Diệp Tử Hàng bỗng dưng tái nhợt đi.

“Trang Viễn đã tới đây?”

“Đúng vậy a. Cậu ấy đã ở chỗ này ở hơn một tuần lễ.” Phương Tĩnh Ngôn căn bản không dám nhìn vào mắt Diệp Tử Hàng, chỉ đành vui đùa vào đám lông cổ xù xì của tiểu Viễn.

Chờ đến khi cô lại ngẩng đầu lên, bên cạnh bàn chỉ còn một ly trà sơn tra chưa từng động tới. Cô nghiêng ngả chao đảo đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bóng dáng Diệp Tử Hàng đang biến mất ở chỗ cửa lớn, Tú Cầu cũng đang lắc lư cái thân ục ịch của nó đi nhanh theo chân cậu ấy.

Tốt lắm, rốt cục đã thật sự kết thúc.

Quan hệ giữa cô và Diệp Tử Hàng, từ đây sẽ thành người lạ.

Lấy tính cách của cậu ấy, sẽ không lại liếc nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Ghé vào trên gờ cửa sổ, Phương Tĩnh Ngôn khóc đến nỗi trời đất mù mịt. Thật sự nói ra những lời tuyệt tình, làm ra chuyện tuyệt tình, thể giới của cô cũng sụp đổ rồi.

Khi Tô Viên Viên thấy cô, cô tựa vào cạnh tường, trên mặt tràn đầy nước mắt, trong mắt lại không thể rơi ra được bất kì giọt lệ nào khác nữa. Người giống như đã khóc thành ngốc rồi.

Diệp Tử Hàng yên lặng đi ở ven bờ sông, thần sắc âm đạm.

Tú Cầu đi theo bên chân cậu, kêu meo meo.

“Mày về đi, đừng đi theo tao. Tao không nuôi mày nữa.” Cậu dừng lại bước chân nói với Tú Cầu.

“Meo meo.” Tú Cầu tựa hồ cảm giác được giữa hai vị chủ nhân lúc này đã xảy ra chuyện, có chút bi thương dùng lưng cọ lên chân Diệp Tử Hàng. Tựa hồ muốn nói, đừng nóng giận. Đừng nóng giận.

“Mày là mèo của cô ấy, cô ấy đã phân rõ giới tuyến với tao, tao tự nhiên là không thể nuôi mày tiếp.” Diệp Tử Hàng dứt khoát, nhẹ nhàng đá Tú Cầu đang đứng sát bên chân ra.

“Meo ~ meo.” Tú Cầu kêu càng thêm thê thảm, lăn lộn ở trên thảm cỏ vài lần, vẫn như trước nhào vào bên chân của Diệp Tử Hàng, cọ sát lấy lòng.

Diệp Tử Hàng cắn chặt răng, sải chân chạy về phía trước, nhìn cũng không thèm nhìn về phía sau nơi có chú mèo béo tội nghiệp ấy.

Qua cầu, qua bờ sông đã khá xa. Phía sau không còn tiếng kêu meo meo, Diệp Tử Hàng lại nhịn không được quay đầu nhìn lại.

Không có bóng dáng Tú Cầu. Dù sao nó cũng đã già rồi, trời nóng như vậy, nó từ trước đến nay đều lười nhác cuộn tròn ở nhà hưởng điều hòa. Vừa rồi cú đá kia cũng có chút nặng, có phải đã làm nó bị thương hay không? Nghĩ như vậy, nhưng người đã chạy về hướng ngược lại.

Còn chưa đi quá vài bước, xa xa liền thấy một con mèo béo to lớn giống chiếc gối hình dạng bánh bao, lông dựng đứng, thở phì phò, đang cố gắng đi về phía cậu.

“Tú Cầu!” Diệp Tử Hàng đau lòng đem chú mèo ôm vào trong ngực, cậu vẫn luyến tiếc.

Đem Tú Cầu đặt ở trong ba lô, cậu thiếu niên đeo theo chú mèo béo bi thương bước trên con đường trở về.

Từng cho rằng bản thân không giống người khác, cho rằng bản thân đã trưởng thành.

Từng cho rằng, hết thấy đều giống như kiểu đề đoán học, chỉ cần ở trong tay mình, sẽ biến thành đơn giản dễ dàng nắm bắt.

Mới phát hiện, bản thân tự đánh giá mình quá cao rồi.

Thiếu niên, cậu vẫn chỉ là một chàng thiếu niên.

Cậu biết, vận mệnh không đùa giỡn với mình, vận mệnh, chính không thể nghịch chuyển, giống như một con dao sắc bén đánh úp lại về phía cậu.

12. Chương 12: Giao Thoa (Một)

Diệp Tử Hàng mang theo Tú Cầu đi rồi, cảm xúc trong Phương Tinh Ngôn sa sút, tinh thần hoảng hốt.

Tô Viên Viên đương nhiên nhìn ra sự tình không đúng, cô cũng không trực tiếp hỏi thẳng Phương Tinh Ngôn chân tướng sự tình ra sao, chỉ ôn nhu lau nước mắt cho cô em gái, lại vội đem chậu nước ấm cho cô rửa mặt, đi rót cốc nước ấm cho cô uống. Đợi cho cảm xúc của Phương Tinh Ngôn tốt hơn một chút, mới ôm cô vào lòng, dùng trán mình đặt lên cái trán của cô dùng loại âm thanh êm ru nói: “Tinh Ngôn, hôm nay chú Hoa ở nhà hàng xóm có mua mấy con vịt con, chúng ta dẫn theo tiểu Viễn đi coi đi?”

Phương Tinh Ngôn chẳng nói nên lời mà gật đầu, Tô Viên Viên dắt tay cô, lại dắt tay tiểu Viễn, cùng nhau đi tới nhà chú Hoa.

Vịt con vừa mới sinh ra có lớp lông tơ vừa mềm vừa mượt, ngúng nga ngúng nguẩy đang mổ đám lá rau xanh mướt, bộ dáng rất đáng yêu. Tiểu Viễn lập tức đã bị bảy vịt con hấp dẫn, bỏ nhào vào bên người chúng nó, trợn tròn mắt nhìn, lại không dám vội vàng chạm vào chúng, nghiêng đầu nhìn thật lâu, rốt cục nhìn không được mới gơ chân trước ra vỗ nhẹ nhẹ vào một con trong đám. Tuy rằng tiểu Viễn đang dùng khí lực mà nó đĩnh ninh là nhẹ nhàng ấy, nhưng vịt con lập tức đã bị nó chụp đến nỗi nằm sấp xuống rồi.

“Tiểu Viễn! Chớ tốt động mắt không động móng!” Tô Viên Viên đang ngồi xổm một bên quát lớn với nó, tiểu Viễn nghe không hiểu nội dung, nhưng nó nghe hiểu được ngữ khí. Từ trong cổ họng phát ra một tiếng hừ hừ ừy khuất, giống như đang nói, em đâu có bắt nạt chúng nó đâu, em chỉ đang nhẹ nhàng chạm vào nó một chút thôi mà!

Phương Tĩnh Ngôn nhìn thấy biểu cảm đáng thương tội nghiệp của tiểu Viễn, thật sự là đáng yêu hơn cả so với đám vịt kia. Vươn tay vuốt ve đầu của nó, khóe miệng hơi lộ ra chút ý cười.

Tô Viên Viên luôn luôn cẩn thận quan sát đến phản ứng của Phương Tĩnh Ngôn, thấy cảm xúc của cô em gái rốt cục cũng đã ổn lại nhiều, liền kéo cô em gái ngồi xuống.

“Tĩnh Ngôn, em từ nhỏ không phải là kiểu bé gái thích che giấu tâm sự, có chuyện gì cũng kể chị nghe. Chị cũng vậy, có tâm sự gì cũng đều nói với em. Bởi vì chúng ta là chị em gái thân thiết gần gũi nhất, đúng không?”

Phương Tĩnh Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, gật đầu vài cái.

“Như vậy, em có lời nào muốn nói với chị không?”

Phương Tĩnh Ngôn dưới ánh mắt chân thành nhìn chăm chú của Tô Viên Viên, lại gật đầu.

“Tốt lắm, vậy thì em hãy bắt đầu kể từ chuyện ngày đầu tiên của kì nghỉ hè lúc em chạy ra bờ sông khóc ấy!”

Tô Viên Viên hướng dẫn từng bước, cực nhẫn nại nghe Phương Tĩnh Ngôn nói lộn xộn không chủ định, chậm rãi kể ra những chuyện bi thương mà bản thân mình đã gặp phải.

Từ khi người bạn tốt là Đan Đan qua đời, đến khi cùng Diệp Tử Hàng đoạn tuyệt quan hệ, lần đầu tiên Phương Tĩnh Ngôn đã giải bày hết với người khác về sự thống khổ và giằng co trong lòng cô. Vốn là chuyện rất khó mới có thể đem mọi chuyện nói hết ra một cách bình tĩnh, nhưng Tô Viên Viên luôn ở lúc thích hợp nhất cho cô sự an ủi đúng lúc, khiến cô có thể tiếp tục nói hết ra.

Một hơi đem hết tất cả những tâm sự đã tích tụ ở trong lòng nói ra, lại không ngừng được an ủi đúng lúc, Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy cục đá đè lên ngực mình rất lâu rồi bỗng dưng nhẹ hơn một nửa.

“Cho nên, em không thể lại cùng ở một chỗ với Diệp Tử Hàng được nữa.” Phương Tĩnh Ngôn cầm lên một lá rau, cúi thấp đầu nói: “Em thích cậu ấy, không thể chỉ đối đãi với cậu ấy như người bạn bình thường. Nhưng, như vậy em cảm thấy rất có lỗi với Đan Đan, em không muốn phản bội cô ấy.”

Tô Viên Viên cố gắng giữ nụ cười ảm áp, dần lại tính tình nghe xong một câu cuối cùng, rốt cục nhìn không được gơ tay ra gõ một cái vào sau ót của Phương Tĩnh Ngôn.

Phương Tĩnh Ngôn hãy còn đắm chìm trong nỗi niềm tâm sự, bỗng nhiên bị trúng một đòn, vuốt cái ót bầm đỏ, mở to ánh mắt vô tội, không thể tin được là Tô Viên Viên đã đánh mình.

“Chị. Chị vì sao đánh em?” Phương Tĩnh Ngôn đầy mặt khiếp sợ hỏi.

Tô Viên Viên trợn trừng mắt, gơ tay ra nhéo mặt cô nói: “Đánh em chính là đánh cái đầu óc bả đậu này đây! Bình thường nhìn bộ dáng em rất thông minh, sao lại ngốc chẳng khác gì tên Vương Nhị mặt rỗ ở ngã tư kia vậy?”

“Em có chỗ nào bả đậu chứ. A á, chị đau chết mất!” Phương Tĩnh Ngôn chưa kịp nói xong, lại bị Tô Viên Viên ác độc cốc cho cái nữa.

“Con heo ngu ngốc chị cũng nhìn thấy rồi nhưng chưa thấy qua có người ngốc như em vậy!” Tô Viên Viên nghĩ đến bóng lưng thê lương của Diệp Tử Hàng khi rời đi ấy, đưa em về tốt đến thế, lại bị đuổi đi như vậy, cơn tức trong lòng cô liền ập đến. Thấy bộ dạng đáng thương của Phương Tĩnh Ngôn bởi vì đau mà ôm

đầu, trong lòng cũng thấy thương hơn. Cô hít một hơi xuống, nói với cô em gái: “Đan Đan đi rồi em đau buồn là không sai, nhưng em cũng không thể buồn bã cả đời a? Sinh Lão Bệnh Tử là chuyện thường tình của con người, người sống một ngày là sống, sống một trăm năm cũng là sống. Chỉ cần khi còn sống em đối tốt với em ấy, em ấy nhận được tình bạn chân thành thân thiết từ em, chẳng sợ chỉ có một ngày thôi, vậy cũng đã đủ. Chị nghĩ, Đan Đan ở dưới cửu tuyền, nhất định hi vọng em có thể sống vui vẻ yêu đời, vì em ấy mà giành lấy những niềm hạnh phúc lớn lao hơn.”

“Chị.” Phương Tĩnh Ngôn chớp mắt, mở miệng muốn nói chuyện.

“Em đừng nói chuyện, trước hết nghe chị nói đã!” Tô Viên Viên chặn lời cô, nói tiếp: “Về phần Đan Đan thích Diệp Tử Hàng, đó chỉ là do em phỏng đoán, ánh mắt nhìn thấy chính là sự thật sao? Không biết trên đời này có rất nhiều chuyện cho dù là tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được cũng không chắc đó là sự thật? Ánh mắt sẽ lừa gạt em, lỗ tai sẽ dẫn em sai đường. Chúng ta lại nói ngược lại nhé, cứ cho là Đan Đan thích Diệp Tử Hàng đi, vậy em cứ nhất định phải đẩy cậu ta đi thật xa sao? Muốn một đao chém đứt tình nghĩa trên mười năm qua sao, để cả hai gánh chịu sự đau đớn như bị xẻ thịt bóc xương sao? Đan Đan sẽ không vui vẻ, em ấy sẽ đau buồn. Nếu Đan Đan đối với em như em đối với em ấy, em ấy sẽ hi vọng các em có thể ở cùng nhau, hạnh phúc bên nhau. Tử Hàng đáng thương.” Tô Viên Viên nói xong nhìn không được lại đánh mạnh một cái trên mũi Phương Tĩnh Ngôn. “Con bé xấu xa này, sao có thể làm người khác tổn thương đến thế. Có biết là trái tim con người ta là nơi mềm yếu mong manh dễ vỡ nhất. Diệp Tử Hàng đứa nhỏ kia thoát nhìn có vẻ kiêu ngạo kiên cường như vậy, không biết càng là người như vậy, tổn thương càng là sâu sao!”

Phương Tĩnh Ngôn nghe xong lời của bà chị họ, chỉ ngây ngốc ngồi ở trên ghế, nửa ngày không có phản ứng.

Lời Tô Viên Viên muốn nói cũng đã nói hết ra rồi, người cô muốn đánh ột trận cũng đã đánh xong rồi, lúc này trong lòng thoáng thoải mái, nhìn phản ứng của Phương Tĩnh Ngôn liền nghĩ, ách. Bản thân có phải có chút quá đáng rồi không.

“Tĩnh Ngôn, em. Em không có chuyện gì chứ? Chị không phải đã đánh em bị dần luôn rồi chứ?” Tô Viên Viên đem mặt để trước mặt Phương Tĩnh Ngôn, muốn nhìn một chút có phải đã thật sự đánh trúng vào một dây thần kinh trọng yếu nào hay không.

Đang muốn tới gần, Phương Tĩnh Ngôn bỗng nhiên chun mũi, oa oa khóc lớn lên. Khóc rất thương tâm, so với lần khóc trước đem Diệp Tử Hàng tức giận bỏ đi càng lợi hại hơn.

Tiểu Viễn cùng nhóm vịt con đều bị dọa ngây người, đều như bị dừng hình giữa đầu nhìn hai người ngồi ở trên ghế kia.

“Chị.” Phương Tĩnh Ngôn nức nở nói: “Chị lại đánh em mấy cái nữa đi, chị đánh em đi, trong lòng em ngược lại sẽ cảm thấy thoải mái hơn chút.”

Tô Viên Viên cắn răng gờ lên bàn tay, rốt cục không nhẫn tâm lại bỏ xuống. Chỉ ôm cô em gái vào trong ngực, thở dài nói: “Chúng ta đều quá trẻ tuổi. quá trẻ rồi.”

Mấy cú đánh của Tô Viên Viên kia, vẫn là có hiệu quả. Phương Tĩnh Ngôn ít nhất đã nghĩ được rõ ràng bản thân hẳn là phải nên sống hạnh phúc, Đan Đan sẽ không hi vọng cô cả ngày ủ rũ, Đan Đan thích nhất nhìn cô cười.

Về chuyện của Diệp Tử Hàng, Phương Tĩnh Ngôn vẫn là có chút rối ren, không biết nên làm sao bây giờ. Đảo mất một cái đã đến ngày khai giảng đại học, cô không có thời gian cũng không có đủ dũng khí suy nghĩ tiếp về cậu. Liền đem chuyện đó giao cho tương lai, nghĩ sau này mới tính tiếp. Sẽ gặp lại thôi, hai nhà thân thiết như vậy, làm sao có thể không gặp lại chứ? Tú Cầu còn đang ở tại nhà bọn họ đó!

Phương Tĩnh Ngôn được tuyển thẳng vào đại học C, ở thành phố N. Cho nên, đeo lên ba lô trên lưng, cô trở về nơi quen thuộc nhất. Chính là, lần này đây, cô ở nội trú, cha mẹ cũng sẽ không thể ở bên cạnh. Còn có, trong phòng học sẽ không còn có bóng dáng của Diệp Tử Hàng nữa. Cậu ấy đã đi thành phố B, đi học ở trường đại học ưu tú nhất trên cả nước.

Cuộc sống đại học đối với phương Tĩnh Ngôn mà nói là rất mới mẻ lại thú vị.

Học tập ở học viện Thương nghiệp áp lực cũng không được tính là lớn, bài vở so với lúc học trung học, quả thực là sự chênh lệch giữa chuyện đi trên mặt đất và nhảy trên dây thép. Phương Tình Ngôn lúc bắt đầu còn có thể đi theo nhóm bạn cùng phòng đi chơi, cũng tham gia một ít xã đoàn hoạt động trong trường học. Dần dần thời gian lâu dần, cô liền cảm thấy không thú vị. Không đi chơi theo đám bạn có sức lực dư thừa ấy nữa, cũng rút lui khỏi một ít xã đoàn mà mình không quá thấy hứng thú, chỉ tham gia xã đoàn phát thanh làm công việc MC chọn bài hát vào lúc chiều tối.

Trang Viễn vốn nói là một tuần viết một phong thư, kết quả thì sao, hai ba ngày sẽ đến một phong. Mấy bức đầu nội dung sẽ kể về chuyện lý thú khi du học ở Anh quốc và các địa phương danh lam thắng cảnh, càng về sau, liền bắt đầu nói trắng ra là rất nhớ Phương Tình Ngôn. Phương Tình Ngôn lập lời hỏi âm cho cậu, tránh đi đề tài trọng tâm miễn cảm, chỉ lựa chút tin đồn thú vị trong trường học và tin tức của nhóm bạn cũ để nói.

Những bức thư liên tiếp không ngắt như hoa tuyết rơi khiến cô khó có thể chống đỡ. Hàng ngày trước khi đi ngủ đều phải vắt tay lên trán suy nghĩ xem làm sao hồi âm, quả thực so với việc giải đề toán còn khiến cô đau đầu hơn. Cố gắng chống đỡ viết được một đoạn thời gian, thật sự chịu không nổi, liền không hồi âm kịp thời cho Trang Viễn nữa. Có khi một tuần hồi âm một phong, có khi bận bịu, liền hơn nửa tháng mới hồi âm. Trang Viễn thấy cô lười biếng trả lời thư, viết thư tới, nét chữ đều thể hiện rõ cơn tức giận.

Trước kì thi cuối kì, Phương Tình Ngôn bởi vì học bù lại bài vở, cách một tháng mới viết thư cho Trang Viễn, Trang Viễn xưa nay chưa từng thấy, thế nhưng lại không viết thư cho cô. Phương Tình Ngôn âm thầm thở nhẹ ra một hơi, nghĩ rằng cuối cùng vị thiếu gia này cũng thấy nhàm chán, sau này mình có thể thoải mái chút. Nào ngờ, sự nhẹ nhõm này còn chưa kéo dài đến hết buổi tối, Trang Viễn liền gọi điện thoại tới ký túc xá cho cô.

Phương Tình Ngôn chưa từng cho cậu số điện thoại ký túc xá thể mà cậu lại tự dưng biết đường gọi tới, coi như là có chút bản lĩnh Tôn Ngộ Không.

“A.” Phương Tình Ngôn chưa dứt tiếng alo, đầu dây điện thoại bên kia Trang Viễn đã hậm hực ngắt lời cô.

“Phương Tình Ngôn cậu nói dối !” Trang Viễn gầm gừ.

“Tớ.” Phương Tình Ngôn vừa định giải thích, lại bị ngắt lời.

“Ai lúc trước đã một mực khẳng định sẽ viết thư trả lời tôi ?” Trang Viễn chất vấn.

“Tớ. có hồi âm rồi mà!” Phương Tình Ngôn ầm ục lắc lắc dây điện thoại, nghĩ lại để viết bức thư đó cô đã hy sinh biết bao thời gian ột giấc ngủ đẹp, nội dung thư cũng đủ để làm thành một cuốn sách luôn rồi.

“Hồi âm? Cậu nói cho tôi biết thế nào là hồi âm? Người ta viết cho cậu mười mấy lá cậu hồi có một lá, vậy gọi là hồi âm sao? Hồi âm tức là tôi viết cho cậu một lá, cậu viết cho tôi một lá, hiểu chưa.

“Uhm. tớ cũng muốn hồi âm từng lá một, nhưng cậu viết siêng quá. Trang Viễn, ở nước Anh cậu học chuyên ngành nào vậy?”

“Hả?” một kẻ đang lửa giận sôi sục như Trang Viễn bỗng chốc bị đơ luôn, “Quản trị kinh doanh.sao vậy?”

“Ồ. Quản trị kinh doanh à! Tớ còn tưởng cậu học văn học Anh chứ! Khả năng viết của cậu có thể so sánh với Charles Dickens rồi !” Phương Tình Ngôn từ tốn nói.

“Xi——” Trang Viễn ở đầu kia điện thoại không kìm được, bật cười.

“Trang Viễn, tớ nói nè, cậu cứ nên học hành chăm chỉ đi!” Phương Tình Ngôn vì muốn giảm bớt áp lực hồi âm thư sau này của mình, bắt đầu ân cần khuyên nhủ một kẻ tự do bay bổng bên ngoài, cả ngày chỉ biết viết thư không lo học hành như Trang Viễn.” Cậu có biết ở Anh học một năm tốn bao nhiêu tiền không? Tớ đếm hết ngón tay mình cũng đếm không hết. Cậu không chăm chỉ học hành, chưa nói tới chuyện có lỗi với cha mẹ cậu, có lỗi với chính cậu mà đầu tiên là có lỗi với đồng tiền này!”

“Hừ ~” Trang Viễn hừ một tiếng lạnh lùng, “Tớ học giỏi chán, cậu không cần lo. Với lại, sau này tiền tớ kiếm được, nhiều gấp ngàn lần tiền xài bây giờ, loại đầu tư tắt yếu này, xem như một hình thức đầu tư tư bản của ba tớ.”

“Uhm. vậy sao.” Phương Tinh Ngôn không hiểu lắm về mối quan hệ đầu tư tư bản giữa Trang Viễn và ba cậu ấy.

“Nếu cậu ngại viết thư phiền toái, về sau mỗi ngày tớ đều gọi điện cho cậu là được rồi.” Trang Viễn không sợ gọi điện đường dài, trong thẻ của cậu, ba cậu đổ không ít vốn đầu tư ban đầu.

“Hả?” Phương Tinh Ngôn nghĩ tới mỗi ngày đều phải nghe điện thoại, đầu ê rần cả lên, “Đừng đừng đừng, gọi điện thoại tốn tiền lắm. Cậu đừng lãng phí nữa.

“Cậu không cần phải lo về vấn đề tiền, sau này tớ sẽ kiếm về gấp bội.”

“Cái này.” Phương Tinh Ngôn nheo mày tìm cách đối phó, phản lại: “Vấn đề là trường tớ nghe điện thoại cũng tính phí.”

“Cái gì?” Trang Viễn ở đâu kia điện thoại nhảy dựng lên: ” Trường cậu có phải hám tiền dữ vậy không? Nghe điện thoại cũng muốn lấy tiền?”

“Ừ ừ. Trường tớ khoái tiền lắm.” Phương Tinh Ngôn vừa nói vừa lau mồ hôi lạnh toát ra ướt hết cả trán.

“Hay là tớ chuyển khoản cho cậu?”

“. Nhà tớ chưa bàn cùng đến nỗi phải cần người bố thí.”

“Tớ không có ý này mà!”

“Nói chung là không có chuyện gì thì cậu đừng gọi điện cho tớ. Thư cũng viết ít thôi, vì hồi âm cho cậu, mà trán tôi đầy nếp nhăn rồi !”

“Thiệt hả? Vậy. tớ mua kem chống nếp nhăn cho cậu nhá, nghe nói nước Anh có nhãn hiệu này hiệu quả lắm.”

Phương Tinh Ngôn ôm đầu, chỉ muốn nhanh nhanh gác máy.

“Trang Viễn, có người đang đợi gọi điện, tớ không thể độc chiếm điện thoại được. Cúp nha, cậu nhớ giữ gìn sức khỏe! Tạm biệt!”

“Này ! Này ! Tinh Ngôn, đừng cúp! Tớ còn chuyện này muốn nói!”

“Gì nữa? Nói mau! Cho cậu ba giây!” Phương Tinh Ngôn khó chịu xoa xoa đầu.

“Tớ. Tớ nhớ cậu!”

Trang Viễn nói xong ba chữ kia, tự động cúp máy.

Phương Tinh Ngôn ôm khư khư ống nghe, mất một lúc lâu mới để nó lại chỗ cũ.

Làm sao bây giờ? Trang Viễn, cuối cùng phải làm sao bây giờ? Làm sao mới có thể để cho cậu hiểu rằng hai chúng ta chỉ có thể làm bạn?

Nếu nói mối quan hệ với Trang Viễn luôn khiến cho Phương Tinh Ngôn phải đau đầu, thì với Ngô Hồng Phi, hoàn toàn là ấm áp và vui vẻ.

Ngô Hồng Phi học ở đại học Q, ở thành phố N. Trường hai người cách nhau không xa, đi xe qua bảy, tám trạm dừng. Rảnh rỗi thì Ngô Hồng Phi tới đại học C tìm Phương Tinh Ngôn. Có khi ở trong trường học nói chuyện phiếm, tản bộ, có khi chỉ là ôm đồng sách cùng cô đọc sách trong thư viện. Chủ nhật nếu Phương Tinh Ngôn không về thành phố H, Ngô Hồng Phi sẽ hẹn cô đi leo núi, mời cô ăn một bữa ngon lành.

Vui vẻ ở cùng Ngô Hồng Phi, với Phương Tĩnh Ngôn là một thói quen. Ngô Hồng Phi tốt với cô, cũng đã là một thói quen. Cho nên, bạn cùng phòng Tiểu Hà nói: “Phương Tĩnh Ngôn, bạn trai tới tìm cậu kìa !” Trước đó, Phương Tĩnh Ngôn chưa bao giờ thấy giữa họ có mối quan hệ thân thiết.

“Ha ha, cậu nhìn nhầm rồi ! Đó không phải bạn trai, mà là bạn học cũ!” Phương Tĩnh Ngôn giải thích lơ đãng.

“Đó là cái lão ở nước Anh cứ viết thư cho cậu à?” Tiểu Hà tò mò tiếp tục truy vấn.

“Cậu ta a. Đừng nhắc nữa. Cũng là bạn học cũ.”

“Tĩnh Ngôn, ” Tiểu Hà hí mắt áp vào trước mặt cô, chỉ người đứng dưới ký túc xá Ngô Hồng Phi nói: “Giới thiệu ỉnh đi! Mình thích kiểu người này!”

“Í.” Phương Tĩnh Ngôn nhú mày ngẫm nghĩ, nói: “Cậu thích toán học sao?”

“Toán học? Không thích! ! Chán ghét!”

“Ồ. Vậy cậu không có cửa. Cậu ấy chỉ thích toán học.”

“Cái gì?” Tiểu Hà phát ra kêu thảm thiết, “Đây là lý do gì vậy trời! Chẳng lẽ cậu ta muốn sống chung với toán học suốt cả đời?”

“Ha ha, theo sự hiểu biết của mình về cậu ấy, hoàn toàn có khả năng này.”

Tiểu Hà uể oải nằm ngửa ra giường, Phương Tĩnh Ngôn lại hớn hỏ đi xuống lầu. Ngày hôm qua Ngô Hồng Phi nói Diệp Tử Hàng viết thư cho cậu ấy, Phương Tĩnh Ngôn nói hôm nay nhất định sẽ đem thư cho cô xem. Nghĩ đến có thể tận mắt chiêm ngưỡng bức thư Diệp Tử Hàng đích thân viết, trái tim Phương Tĩnh Ngôn đập bồng bồng.

Từ khi lên đại học, tưởng rằng sẽ có cơ hội gặp mặt, rốt cuộc cô cũng chưa gặp qua Diệp Tử Hàng.

Không có dũng khí, cũng không có cơ hội.

Chỉ có thể trông chờ Ngô Hồng Phi có được một ít tin tức của Diệp Tử Hàng, rốt cuộc cũng có rồi.

Ngô Hồng Phi nói, Diệp Tử Hàng thường tới căn tin trường học thưởng thức món khoai tây xắt sợi xào.

Vì thế, Phương Tĩnh Ngôn tới căn tin ăn một tuần khoai tây xắt sợi, ăn tới nỗi thấy khoai tây là muốn nôn.

Ngô Hồng Phi nói, Diệp Tử Hàng gần đây nhất đam mê thiên văn học, thường cùng bạn học ban đêm lên núi quan trắc tinh tượng.

Vì thế, Phương Tĩnh Ngôn nửa đêm khoác thảm chạy lên sân thượng ký túc xá ngắm sao, kết quả bị cảm lạnh nằm liệt giường ba ngày.

Ngô Hồng Phi nói, Diệp Tử Hàng chủ nhật về thành phố rồi.

Vậy nên, Phương Tĩnh Ngôn mặc áo khoác đen, dùng khăn quàng cổ quấn chặt hết mặt, rón rén lẩn quanh cửa nhà Diệp Tử Hàng, mãi tới khi bị bảo vệ đeo dấu đỏ trên áo chiếu đèn pin vào người cô, cô mới úp mặt chạy trốn chết.

Ngô Hồng Phi không phải là gã ngốc Goldbach chỉ biết đoán bậy về toán học, trong lòng cậu hiểu rất rõ. Phương Tĩnh Ngôn đi với cậu, nhiều khi, chỉ là muốn có nhiều thông tin hơn về Diệp Tử Hàng.

Cậu không biết giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì, vì sao bỗng nhiên từ thân thiết trở nên xa lạ. Nhưng cậu cam tâm tình nguyện vì Phương Tĩnh Ngôn mà truyền đạt tin tức.

Chỉ cần Phương Tĩnh Ngôn vui vẻ, chỉ cần Phương Tĩnh Ngôn thích thú, cậu đều cảm thấy đó là điều tốt.

13. Chương 13: Giao Thoa (Hai)

Bạn Phương Tĩnh Ngôn của chúng ta, nếu thích một quyển sách, sẽ đọc đi đọc lại. Nếu thích một bài hát nào đó, sẽ nghe đi nghe lại nhiều lần.

Cô cũng thích cái mới, nhưng càng hoài niệm cái cũ.

Trân tuyết hồi trước khi bước vào năm mới, lớp tuyết mỏng manh tinh tế bao trùm trên mặt. Khi bình minh, vừa có tia ánh sáng từ trên đường chân trời dâng lên, tia ánh sáng nhạt chiếu lên lớp tuyết mỏng ấy, nổi lên một tầng sáng bạc lấp lánh, xinh đẹp êm ả.

Phương Tĩnh Ngôn ngồi ở trên ban công lầu 20, đang cầm cuốn sách “ Paris ba mươi năm” của c. Ngón tay đã có chút lạnh như băng, giữa tháng chạp hàn khí vẫn buốt giá, thiếu chút không chú ý, càng làm cho cái lạnh xâm chiếm vào tận xương cốt

“Paris ba mươi năm”. cô không có ba mươi năm kí ức, cô chỉ có kí ức của hơn mười năm trước. Cô gỡ những trang sách dưới ánh sáng mờ nhạt, yên lặng nghĩ.

Là trận tuyết rơi của mùa đông năm mười hai tuổi ấy sao? Đó là trận tuyết rơi rất lớn, so với năm nay lớn hơn rất nhiều. Cô từng ở trong sân viện đắp một người tuyết, vì cậu thiếu niên trong kí ức mà đắp người tuyết. Nhớ mang máng, người tuyết ấy đã dùng cái nút áo đá mắt mèo khảm lên thành con mắt, đen bóng long lanh, giống hệt với ánh mắt người thiếu niên ấy.

Đặt sách ở trên đầu gối, nhẹ nhàng thổi hơi để làm ấm hơn chút những ngón tay đã bị cứng ngắc lại, từ từ nhắm lại hai mắt, hồi tưởng lại chuyện cũ.

Lông mày dần dần nhú lại, bên cạnh hàng lông mi tràn ra ngắn lẹ.

Không phải không nhớ được, mà là hiện lên quá rõ ràng.

Cặp lông mày, đôi con mắt, cái mũi và nụ cười bất chợt, thậm chí là làn hơi như sương mù từ trong miệng cậu phả ra, đều rõ ràng như vậy.

“Ngôn Ngôn, đừng ngồi trên sân thượng con, lạnh đó!” mẹ Phương từ trong nhà kêu cô.

“Dạ con vào liền.” Phương Tĩnh Ngôn mở mắt ra, lấy mu bàn tay lau khô đi hàng lông mi ẩm ướt.

“Hôm nay sữa đậu nành có muốn thêm mật ong không?”

“Không cần ạ. Hôm nay, con không muốn ăn ngọt.” Phương Tĩnh Ngôn nhắc lên chiếc chăn mỏng đang đắp ngang thân lên, ôm cuốn sách bước vào phòng. Vừa định cất bước, giống nhớ tới cái gì đó, cô đặt sách ở trên giá sách nhỏ nơi có thể phơi nắng nhiều nhất, thì thào tự nói: “Hôm nay ày phơi ánh nắng mặt trời nhé. Có lẽ sẽ làm mày nhớ tới đảo Ma Tước trên dòng sông Seine.”

Một ly sữa đậu nành nóng ấm ăn kèm với đĩa điểm tâm xốp giòn, trong hương vị đậm đà của sữa đậu nành có mùi thơm của vùng lan tỏa trong miệng. Đây là món điểm tâm mà Phương Tĩnh Ngôn sau khi chuyển đến thành phố H khiến cô yêu thích nhất.

“Ngôn Ngôn, ” Phương mẹ phết một lớp nhân thịt lên bánh bao, ngẩng đầu nhìn cô con gái một cái, nói: “Hôm nay một mình con đi đến thành phố N thăm bà ngoại đi!”

“Dạ? Mẹ không đi sao ạ?”

“Mẹ và ba con còn có việc, phải hôm sau mới đi được.”

“Con sẽ chờ đi cùng ba mẹ.”

“Chờ làm gì, có cái gì cần chờ đợi, ” Phương mẹ đem bánh bao nhét vào miệng, có chút bối rối, “Bà ngoại gọi điện thoại nói vô cùng nhớ con, mẹ đã nói với bà là hôm nay con sẽ về thăm bà, chẳng lẽ con muốn để bà ngoại thất vọng sao?”

“Con nghỉ đông mới trở về thành phố được có vài ngày a. lúc trước khi đến trường con đều thường thường đi đến nhà bà ngoại mà!”

“Con, đứa nhỏ này, bà ngoại là nhớ con thương con! Sao lại không hiểu chuyện như vậy!”

“Vâng, con thu dọn đồ chút liền đi ngay ạ.” Phương Tĩnh Ngôn không tranh cãi nữa, dù sao hai thành phố cách nhau cũng gần, tới tới lui lui cũng tiện.

Ăn xong điểm tâm, Phương mẹ cũng không cho cô nghỉ ngơi một chút, thuần thực giúp cô thu dọn xong đồ đạc, một cước đá ra khỏi cửa nhà họ Liễu.

Phương Tĩnh Ngôn bên này mới ra khỏi cửa, bên kia Phương mẹ đã bắt nhắc điện thoại gọi cho ai đó một cách thần bí.

“Alo, là tôi! Ngôn Ngôn vừa rồi đã khởi hành! Chị chú ý thời gian, ba tiếng nữa nhất định kêu Tử Hàng xuất phát. Uhm. Đúng, tôi biết. Yên tâm, Ngôn Ngôn một chút cũng không nghi ngờ! Được, được, chúng ta liên hệ sau nha! Tạm biệt!”

Gác điện thoại, Phương mẹ thở phào nhẹ nhõm. Day ấn huyết Thái Dương, suy nghĩ, bọn nhỏ này, không thể để cho người lớn ít bận lòng hơn được sao? Không có chuyện gì tự dưng giận dữ? Còn giận dữ mất hơn nửa năm.

Bước ra thang máy, Phương Tĩnh Ngôn nhìn một hàng dấu chân sâu nông ở trước tòa lầu trong lòng nghĩ, trời lạnh như vậy mà còn có người ra ngoài sớm hơn mình à! Lại nhìn cẩn thận, phương hướng dấu chân kia lại là hướng từ ngoài đi vào trong tòa nhà. Lại nghĩ, thì ra là người trở về vào lúc sáng sớm à! Đang cảm thấy bản thân thật nhàm chán, phía sau bỗng nhiên có người kêu tên của cô.

“Phương Tĩnh Ngôn!”

Da đầu Phương Tĩnh Ngôn hơi hơi tê rần, thấp thỏm quay đầu nhìn lại, kêu thăm thiết nói: “Trang Viễn? Cậu sao đã trở lại?”

Trang Viễn mặc một chiếc áo khoác mỏng màu cà phê, phía sau lưng đeo một cái túi du lịch lớn. Sắc mặt bởi vì quãng đường đi mệt nhọc mà có vẻ có chút tái nhợt, chóp mũi cũng bị hàn khí đông lạnh đỏ lên. Dưới mái tóc được cắt ngắn ngắn, trong đôi mắt to tròn đen bóng tràn đầy biểu cảm bi thương.

“Phương Tĩnh Ngôn! Tổ mới từ Anh về, nhà cũng không về. Xuống máy bay là chạy ngay tới đây thăm cậu, cậu lại dùng ngữ khí như vậy để hoan nghênh tổ hả?”

“Tổ.” Phương Tĩnh Ngôn có chút áy náy nói: “Tổ không có ý đó đâu. Không nghĩ tới cậu sẽ đột nhiên xuất hiện, tổ chỉ quá ngạc nhiên thôi mà!”

“Hừ!” Trang Viễn từ trong khoang mũi phát ra một tiếng hừ lạnh không vừa lòng, nhìn lướt qua ba lô sau lưng cô nói: “Tổ hiện tại vừa lạnh vừa đói, cậu nói đi phải làm sao bây giờ?”

“Tổ. Tổ lập tức phải đi nhà bà ngoại ở thành phố N. Cậu muốn đi cùng hay không?”

Trang Viễn giơ ngón tay lạnh cóng như que kem chọc vào gò má đỏ hồng của cô nói, “Tổ đương nhiên là muốn đi theo cậu! Nhưng, trước tiên cậu phải cho tổ chút điểm tâm lót dạ đi đã chứ. Cậu không phát hiện ra tổ đói đến nỗi ngay cả mắt cũng nhắm đi sao?”

Phương Tĩnh Ngôn đẩy ra ngón tay lạnh lẽo kia của cậu cười nói: “Nói vậy, nào có người nào ánh mắt sẽ bị nhắm đi vì đói!”

“Tổ chứ ài! Đói bụng sẽ nhắm đi, thương tâm cũng sẽ nhắm đi!” Trang Viễn ngụy biện nói.

“Được rồi, được rồi! Sẽ nhắm đi vậy được chưa?” Phương Tĩnh Ngôn lôi kéo cánh tay của cậu nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải đi tìm cách biến bọn chúng vừa to vừa tròn được không hả?”

Trang Viễn quả thật là bị bỏ đói lâu ngày rồi. Phương Tĩnh Ngôn nhìn cậu bạn ăn như thường luồng hổ gió nhét lia lịa vào miệng bánh bao nhân thịt bò, nghĩ rằng người này giống như là dân chạy nạn ba ngày chưa ăn cơm.

Trang Viễn ăn hai chén cháo đậu đỏ, hai cái bánh bao chiên, ngoảnh ra còn gọi một lồng chưng sủi cảo.

“Tĩnh Ngôn, sao cậu không ăn?” Cậu vừa cắn sủi cỏ vừa hỏi.

“Tớ đã ăn ở nhà rồi, không đói bụng.” Phương Tĩnh Ngôn lấy ra khăn giấy đưa cho cậu. Khóe miệng Trang Viễn dính một hạt cơm, cậu cũng không lấy giấy ăn lau đi lại dùng lưỡi liếm đi liếm lại đến khi nuốt được hạt cơm đó mới thôi.

Phương Tĩnh Ngôn thấy cậu bạn như vậy, nhin không được muốn cười, lại có chút đau lòng. Bạn ấy ở nước ngoài tuy rằng sẽ không phải chịu khổ, nhưng ẩm thực sẽ luôn không được ăn theo thói quen. Nhất định muốn ăn đồ ăn nhà nấu đến phát điên mất.

“Buổi trưa hôm nay đến nhà bà ngoại tớ ăn cơm đi, đồ ăn nhà bà ngoại tớ ngon cực kì.”

“Thật vậy hả?” Trang Viễn lập tức kinh hỉ mở to hai mắt nhìn, “Tớ muốn đi! Muốn đi a!”

“Bây giờ cậu ăn no chưa?”

“No rồi!” Trang Viễn cười chỉ chỗ vào hai mắt của mình nói: “Con mắt lại biến thành lớn rồi đúng không?”

Phương Tĩnh Ngôn liếc trắng mắt, cười nói: “Nói cậu béo cậu liền thở gấp! Đi mau, nếu muốn đi ăn cơm trưa, chúng ta phải đến kịp giữa trưa a!”

Ngồi ở trên xe buýt, nhìn một mảnh trắng xóa ở ngoài cửa sổ xe, ánh mắt Phương Tĩnh Ngôn dần dần lộ ra sự chua xót.

Bởi vì giấc mộng đêm qua, rạng sáng 4 giờ cô đã bị tỉnh giấc. Từ trong mộng khóc tỉnh giấc.

Cậu thiếu niên ngồi ở dưới gốc cây táo bóc quả đậu xanh, cậu mèo béo gối đầu bên chân, dưới ánh mặt trời nhỏ vun mà lại tươi đẹp.

Bức tranh đẹp như thơ ấy xuất hiện trong giấc mơ, đối với Phương Tĩnh Ngôn lại là trận đau đớn khắc khoải.

Tuyết trắng rất chói mắt, con mắt không mở ra nổi.

Thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, quên đi cảnh trong mơ, quên đi làn tuyết trắng xóa, Phương Tĩnh Ngôn chìm vào giấc ngủ hỗn độn.

Máy sưởi ở trên xe bus không đủ ấm, đang ngủ say, sẽ từ từ cảm thấy lạnh lên. Không tự giác bản thân liền ôm lấy hai vai, cảm giác rét lạnh, lại không hề muốn tỉnh lại.

Không biết lúc nào, sự lạnh lẽo tan rã, đầu vai giống bị bọc lại trong một đồng bóng ấm áp. Chỉ là đồng bóng này có chút nặng, đè nặng trên vai, làm cho người ta không thể động đậy được.

Phương Tĩnh Ngôn lại ráng mơ hồ hồ ngủ thêm chút nữa, rốt cục cũng không thể tị nạn được sức nặng bị đè xuống ở vai trái mà tỉnh dậy.

Mở mắt ra, liền phát hiện chiếc áo khoác của Trang Viễn đang khoác trên người cô, cơ thể mình thì đang co ro thành một đồng vì lạnh. Sự mệt mỏi vì đi đường xa cũng khiến Trang Viễn ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ không tự chủ được đã tựa đầu trên vai trái cô.

Phương Tĩnh Ngôn đem áo khoác đắp lại cho cậu bạn, lại muốn đẩy đầu cậu ra. Ai ngờ vừa định giơ tay ra tiếp xúc đến trán cậu thì đôi mắt to đen tròn như bi của Trang Viễn liền mở ra.

“Phương Tĩnh Ngôn! Cậu đánh lén tôi?” Trang Viễn bắt được tay Phương Tĩnh Ngôn, tròn tròn mắt cười nói.

Có người bị đánh lén còn có thể vui vẻ thế cơ à?

Phương Tĩnh Ngôn hất tay cậu bạn ra, tức giận nói: “Tớ mới lười đánh lén cậu, là do tưởng ngủ cậu không tốt, tựa vào vai tớ, nặng thối mồm khiến tớ bị tê cả người luôn.”

Trang Viễn gãi đầu, có chút thất vọng nói: “. Thì ra là như vậy a.”

“Bằng không cậu còn tưởng như thế nào?” Phương Tinh Ngôn hận không thể đấm một cú vô đầu cậu bạn, để cho cậu ta thanh tỉnh lại.

Bởi vì có tuyết rơi nên đường cao tốc chỉ mở có một đường. Phần đông xe đều bị kẹt lại trên đường lớn, như ốc sên bò lê về phía trước.

Phương Tinh Ngôn nhìn mặt trời đang lên cao, trong lòng bắt đầu sốt ruột. Bà ngoại nhất định sẽ chờ cô đến mới ăn cơm, nếu cô cứ bị kẹt lại ở trên đường cao tốc như vậy, bà ngoại chẳng phải là sẽ bị chịu đói sao?

Thật vất vả đường cao tốc mới được thông, hàng dài xe đã bắt đầu chuyển động nhanh hơn, lúc này đã là giữa trưa 12 giờ rồi.

Một giờ đến thành phố N, Phương Tinh Ngôn cùng Trang Viễn đến thẳng nhà bà ngoại. Vừa đến đầu ngõ, Phương Tinh Ngôn liền kéo căng giọng kêu lên: “Bà ngoại! Bà ngoại! Cháu về rồi nè!”

Bà ngoại Tinh Ngôn đang ôm lấy cái ủ tay bằng bông, đứng ở cửa nhà, trên cái ủ tay bằng bông ấy đã kết một tầng hơi nước mỏng. Xa xa thấy bóng dáng Tinh Ngôn lao tới phía bà, bà mừng vui đến nỗi trong hốc mắt tràn lệ.

“Tinh Ngôn, sao cháu giờ mới đến? Mẹ cháu rõ ràng gọi điện thoại nói đã đi từ sớm mà!” Bà ngoại đem Tinh Ngôn ôm vào trong ngực, vuốt ve đôi bàn tay lạnh như kem của cô, vội vàng đem tay cô cháu gái đút vào trong cái ủ tay.

“Bà ơi, đây là Trang Viễn. Là bạn học cấp 3 với cháu, cũng là bạn tốt. Cậu ấy mới từ Anh về, hôm nay đến nhà chúng ta ăn cơm nhé bà?”

“Đương nhiên là được!” Bà ngoại cười vươn tay kéo Trang Viễn sát vào bên người, nói: “Cháu à, mau vào bên trong nhà ngồi đi! Bên ngoài tuyết đang tan, lạnh lắm đó!”

“Cháu chào bà!” Trang Viễn cười híp cả mắt lại, cung kính chào bà ngoại của Tinh Ngôn. Cúi chào xong, cậu liền cùng Phương Tinh Ngôn hai người một trái một phải dìu bà vào nhà.

Trong phòng mở lò sưởi ấm áp, bên cạnh ống giải nhiệt còn nung mấy quả quýt nhỏ. Trên bàn bày một đồng quà chúc Tết được bọc gói cẩn thận, bên cạnh còn có một cốc trà nóng vẫn đang bốc hơi.

“Bà ơi, ai đem biếu bà quà Tết ạ? Một đồng lớn như vậy!” Phương Tinh Ngôn vươn tay rút ra một hộp bánh xốp nhỏ trong đồng quà đó.

“À, là Tử Hàng buổi sáng đưa tới. Thằng bé ngồi nói chuyện với bà một lúc, bà kêu nó ở lại ăn cơm, nó nói buổi chiều còn có việc, đã hẹn với người ta rồi, vừa mới đi về.” Bà ngoại nói xong liền vội vàng đi vào bếp hâm nóng lại đồ ăn sớm đã bị nguội lạnh.

Phương Tinh Ngôn đã bóc ra hộp bánh, bẻ một miếng bỏ vào trong miệng, vừa định cắn nhai, bỗng nhiên liền bị mắc kẹt ở giữa yết hầu.

Trang Viễn đang ngồi ở bên cạnh lò sưởi trên tay đang bóc một quả quýt, trong tức khắc bàn tay đang bóc quýt ấy liền dừng ở không trung. Qua một lát, cậu giương mắt nhìn về hướng Phương Tinh Ngôn, sắc mặt cô bạn xanh trắng, tay che miệng, ánh mắt mờ mịt.

“Tinh Ngôn.” Trang Viễn rót chén nước ấm đưa cho cô.

Phương Tinh Ngôn nhận lấy, miễn cưỡng nuốt xuống miếng bánh đang mắc nghẹn, cố cười nói: “Tớ không sao! Thật đó. Thật sự không có việc gì.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Trang Viễn giúp cô vỗ lưng, nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đang xoắn xuýt vào nhau kia của cô, thần sắc không dễ dàng phát giác ra sự buồn bã nhẹ tênh.

Cuối cùng, người cùng với Phương Tinh Ngôn ngồi trên bàn dùng cơm với bà ngoại, là Trang Viễn.

Kế sách của Phương mẹ và Diệp mẹ, tất cả đều xôi hỏng bỏng không.

Người tính không bằng trời tính, câu này được chứng minh một cách trọn vẹn.

Diệp Tử Hàng hai tay đút trong túi quần đi thong thả trên con đường nhỏ về nhà.

Con đường nhỏ vẫn là nhỏ hẹp yên tĩnh như vậy, người đi đường cũng chỉ có vài người qua lại.

Đi đến bên cạnh một gốc cây to lớn vững chãi, cậu dừng bước lại.

Dưới thân cây to lớn này, từng có một cô bé biết hát bài Tiểu Long Nhân bị té ngã ở đây.

Một ngày nào đó trước kì nghỉ, cậu bị một nữ sinh học hệ ngoại ngữ ngăn lại ở trên đường.

“Diệp Tử Hàng, em thích anh rất lâu rồi. Anh có thể kết giao với em được không?”

Một cô gái rất xinh đẹp, có lẽ vì xinh đẹp mà đối bản thân tràn ngập tự tin. Cô ấy tuy có chút khấn trương, nhưng cái cằm xinh xắn hất lên, hiển nhiên tin tưởng bản thân sẽ không bị cự tuyệt.

Diệp Tử Hàng nhú mày, lui về sau vài bước, lễ phép nói: “Rất xin lỗi, tôi còn có tiết học.”

Cô gái xinh đẹp ấy ngây ngẩn cả người, anh ấy đây là đang cự tuyệt cô sao?

“Anh không đồng ý?” Cô gái cắn môi hỏi, gò má bởi vì tức giận mà dần dần đỏ lên.

“Đúng.” Diệp Tử Hàng xoay người, cũng không thèm nhìn cô thêm một cái liền bỏ đi.

“Diệp Tử Hàng! !” Cô gái tức giận phát run lên khi nhìn bóng lưng của cậu rời đi.

Kiểu thô lỗ như vậy Diệp Tử Hàng gặp qua không chỉ một lần.

Lần này cũng y chang, không chút do dự cự tuyệt ngay.

Thường thường mà nói, nữ sinh bị cậu cự tuyệt qua, sẽ không tái xuất hiện nữa.

Cô gái này là ngoại lệ. Sau khi bị cự tuyệt đến ngày hôm sau, cô lại ở trên con đường kia chặn đường cậu.

“Diệp Tử Hàng, vì sao anh không chấp nhận quen em?” Cô lớn mật chất vấn cậu.

“Xin lỗi.” Diệp Tử Hàng cũng không giải thích, xoay người rời đi, cậu chỉ lưu lại cho cô một cái bóng lưng.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư. Cô gái này kiên trì không ngừng vây đuổi chặn đường Diệp Tử Hàng.

Một ngày cuối cùng trước kì nghỉ phép, cô lại chặn đường Diệp Tử Hàng.

“Diệp Tử Hàng, anh——”

Lời của cô còn chưa kịp nói hết ra, liền bị Diệp Tử Hàng ngắt lời.

“Cô biết hát bài Tiểu Long Nhân không?” Diệp Tử Hàng nhàn nhạt hỏi, trên mặt không có biểu cảm.

“Sao cơ? ——” cô gái há to miệng, dường như trong nháy mắt bị nuốt vào một cái trứng vịt thật bự.

“Người không biết hát bài Tiểu Long Nhân, tôi sẽ không suy nghĩ đến.” Diệp Tử Hàng rời đi, khóe miệng mang theo một chút cười như có như không. Làm như cười người, lại giống như tự giễu bản thân.

Nghỉ phép ngày đó, trước khi cậu bước lên tàu, người con gái ấy đuổi tới tận nhà ga.

“Diệp Tử Hàng! Em biết hát bài Tiểu Long Nhân rồi !”

Diệp Tử Hàng nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh như nước.

“Tôi là một con Tiểu Long Nhân, Tiểu Long Nhân! Tôi có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ.”

Giọng hát của cô gái ấy vô cùng êm tai, hát ra làn điệu du dương, trẻ thơ mà uyển chuyển.

Hát xong bài đó, cô nhìn chằm chằm vào Diệp Tử Hàng, tràn đầy tự tin hỏi: “Hiện tại, anh sẽ suy nghĩ đến em chứ?”

Diệp Tử Hàng lắc đầu.

“Vì sao?” Người con gái ấy không hiểu nhìn cậu: “Em tin chắc là em hát cực kỳ chuẩn xác, dù một âm cũng không sai!”

“Cô biết hát sai điệu bài Tiểu Long Nhân không? Hơn nữa, điệu sai ấy phải đúng là nhịp điệu ở trong tim tôi.” Diệp Tử Hàng đẩy cô gái ấy ra, xoay người bước lên xe lửa. “Cô hát không được. Đừng đến nữa tìm tôi nữa, tôi không muốn gây tổn thương cho bất kì ai.”

Xe lửa đã chuyển động, chạy xình xịch hướng về phía Nam.

Không ai có thể hát ra ca khúc Tiểu Long Nhân ở trong tim của Diệp Tử Hàng.

Cô bé gái năm đó từng ngồi xổm dưới gốc cây hát bài Tiểu Long Nhân sai điệu ấy, là nốt nhạc không thể xóa mờ trong tim của cậu.

14. Chương 14: Giao Thoa (Ba)

Rất nhiều khi, vận mệnh chẳng hề đi đúng lối giống như chúng ta hi vọng hay tưởng tượng.

Nói thí dụ như, chúng ta muốn đổi thầy giáo chủ nhiệm, vậy mà người thầy giáo ấy lại vẫn cứ theo chúng ta đến tận khi tốt nghiệp, còn viết cho bạn nhận xét hạnh kiểm nữa chứ.

Nói thí dụ như, chúng ta muốn đi ra ngoài đạp thanh trong ánh nắng rạng rỡ của mùa xuân, vậy mà mùa xuân ấy lại cứ khăng khăng đổ mưa, giọt mưa tí tách rơi triền miên đến tận ngày Hạ chí.

Nói thí dụ như, chúng ta muốn gặp lại người nào đó, vậy mà ông trời lại thích trêu đùa người, chính là lần nữa khiến cho bọn họ bỏ lỡ cơ hội, không được gặp gỡ.

Đối với mọi việc thiên ý như thế, Phương Tĩnh Ngôn đã hoàn toàn chấp nhận vận mệnh, lại càng chán ngán thất vọng. Khiến cô đau đầu còn không chỉ có việc thiên ý bất đắc dĩ này. Ngay tại tuần trước, Trang Viễn lại từ Anh trở về nước. Lần này, cậu bạn trực tiếp giơ ra tấm bằng đại học, đứng ở dưới ký túc xá của Tĩnh Ngôn lớn tiếng tuyên bố: “Phương Tĩnh Ngôn! Tôi muốn theo đuổi em!”

Phương Tĩnh Ngôn lúc đó đứng ở trên ban công ký túc xá, hận không thể đem ngay chậu nước đang cầm trên tay kia trực tiếp hắt xuống dưới lầu. Cổ nén tức giận, cô lao xuống lầu, nhéo chặt lỗ tai Trang Viễn rồi thẳng đến chỗ không người, Phương Tĩnh Ngôn dùng tấm bằng đại học kia đập lên mặt Trang Viễn, cả giận nói: “Trang Viễn cậu phát bệnh thần kinh gì hả! Lôi cái bằng giả từ chỗ nào tới để lừa bịp? Có tin tôi tuyệt giao với cậu không hả?”

Trang Viễn lấy xuống tấm bằng rồi cuộn lại, ủy khuất nói: “Học đại học chính quy ở Anh chỉ có 3 năm thôi. Tôi việc gì phải làm bằng giả để lừa gạt em chứ !”

“Ok. ok, chúc mừng cậu tốt nghiệp đại học, nhưng cậu vừa rồi chạy đến dưới ký túc xá của tôi la ó bậy gì chứ? Muốn cho tôi ngày mai trở thành nhân vật trung tâm để thiên hạ bàn tán hử?”

Trang Viễn trừng mắt với cô không nói chuyện, trừng đến nổi mà một người vốn đang có lí như Phương Tĩnh Ngôn cũng phải chột dạ.

“Em sợ người khác biết tôi muốn theo đuổi em?” Trang Viễn giơ tay nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của Phương Tĩnh Ngôn, kéo cô lại dưới chóp mũi cậu, “Em biết rõ ràng rành, biết tôi thích em nhiều bao nhiêu! Ba năm, tôi đã nhìn em ba năm! Vì một câu nói của em khi năm nhất đó, em nói tôi vẫn còn là một cậu bé trai ngây ngô chưa hiểu thế nào là tình yêu, ít nhất phải có bằng đại học mới có tư cách nghĩ đến chuyện tình yêu. Tôi liều mạng học tập, nhanh chóng kết thúc tín chỉ học phần, chỉ vì mục đích là có thể sớm một ngày lấy được tấm bằng này, lấy được rồi mới có tư cách nói đến chuyện yêu đương. Tôi cũng không đòi Phương Tĩnh Ngôn em phải đáp lại tình cảm của tôi, tôi chỉ muốn ọi người biết rằng Trang Viễn tôi rất thích em, muốn theo đuổi em, điều này cũng không được sao?”

Phương Tĩnh Ngôn nỗ lực muốn nhìn thẳng vào Trang Viễn nhìn, lại phát hiện ra, Trang Viễn sớm đã cao hơn cô một cái đầu, cô lại nỗ lực cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh mũi của cậu bạn mà thôi.

“Trang Viễn.” Phương Tĩnh Ngôn thở dài, tránh thoát tay cậu, “Cậu cũng biết rõ ràng rành, tôi chỉ coi cậu là bạn. Dù cho thân thiết hơn nữa, cũng chỉ là bạn.”

“Tôi lại không nghĩ như vậy, bạn cũng có thể trở thành bạn trai. Chúng ta đã thân thiết như vậy rồi, vì sao không thể lại thân thiết thêm một chút nữa?” Trang Viễn nhất quyết không buông tha, “Tĩnh Ngôn, vì sao em không cho tôi cơ hội? Chẳng lẽ em còn có thể tìm ra được người khác thật lòng thích em hơn tôi sao?”

Phương Tĩnh Ngôn choáng váng cả đầu, khóe mắt thoáng nhìn vài khuôn mặt tươi cười quỷ dị của mấy cô bạn cùng kí túc xa lấp ló tại chỗ góc rẽ, cô chỉ có thể trước tiên tìm cách đuổi khéo Trang Viễn đi.

“Tớ còn chưa có tư cách bàn đến chuyện yêu đương.” Cô lấy lại tấm bằng đại học trên tay Trang Viễn làm căn cứ để nói.

“Cái gì?” Trang Viễn ngây ngẩn cả người.

“Tớ chưa tốt nghiệp đại học.” Phương Tĩnh Ngôn nghiêm trang nói.

“Đừng nói giỡn! Thời đại nào rồi mà còn có người đợi đến tốt nghiệp đại học mới được yêu đương!” Trang Viễn không cho là đúng, “Tôi là đàn ông, vì muốn chứng minh bản thân có tư cách chăm lo cho em mới nhẫn nại chờ tới bây giờ, em cần gì phải dùng điều này để gò bó bản thân. Em có biết hay không, ba năm nay tôi có bao nhiêu vất vả, cả ngày lo lắng đề phòng, sợ ngày nào đó em bị người khác lừa mất.”

“Cái gì lừa với không lừa! Tớ cũng đâu phải kẻ khờ.” Phương Tĩnh Ngôn dậm chân nện cho Trang Viễn một quyền, “Tóm lại, trước khi tốt nghiệp đại học, tớ không muốn suy nghĩ đến chuyện yêu đương. Nếu cậu còn muốn làm bạn với tớ, thì mau mau chóng chóng quay về Anh đi. Nếu còn ở nơi này dây dưa, tớ sẽ không thêm quan tâm đến cậu nữa!”

“Tĩnh Ngôn, ” Trang Viễn gục đầu xuống, xoa nắn chỗ cánh tay trái bị trúng một cú hơi bị nặng, bắt đặc dĩ tựa vào trên tường, “Em không cần bắt nạt tôi như vậy chứ. Tôi rất đau”

Phương Tĩnh Ngôn thấy thần sắc cậu ta kỳ quái, không khỏi hoài nghi bản thân xuống tay quá nặng, có chút kích động đi đến bên người cậu, nói: “Trang Viễn, tớ. Tớ thật sự đánh cậu rất mạnh sao? Có đau lắm không?”

Trang Viễn cười khổ lắc đầu nói: “Không là cú đánh ở trên người quá đau, mà là ở trong lòng kia quá đau rồi.”

“Trang Viễn.” Phương Tĩnh Ngôn nhất thời lúng ta lúng túng nói không ra lời.

“Được rồi. Tôi lại chờ em thêm một năm.” Trang Viễn ráng giữ vững tinh thần cười nói: “Dù sao cũng phải về Anh học thạc sĩ, một năm sau tôi sẽ lại đến. Tĩnh Ngôn, đến lúc đó mặc kệ em dùng cái lý do gì, cũng đừng mơ có thể tiếp tục đuổi tôi đi. Tôi sẽ bám sát theo em, kề cận em, tuyệt không buông tha em!” Nói xong lời cuối cùng, Trang Viễn nhìn sâu vào mắt Phương Tĩnh Ngôn, thấy cả có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, như là muốn đem cô ăn vào trong bụng.

Phương Tĩnh Ngôn nhìn bóng lưng Trang Viễn rời đi, thân hình khẽ run lên. Ánh mắt của Trang Viễn lúc vừa nãy, rất nghiêm túc, nghiêm túc khiến người ta sợ hãi.

Thời gian năm tư đại học trôi qua như bay, đến nửa học kỳ cuối cùng, người học lên cao thì ôn thi, người muốn xuất ngoại thì lo làm thủ tục, người tìm việc thì lo đi tìm việc. Ai cũng bận rộn vô cùng.

Phương Tĩnh Ngôn vốn là có nghĩ tới chuyện thi học nghiên cứu sinh, nhưng nghĩ đến chuyện ở mãi nơi đây, chẳng phải là giống như miếng thịt trên thớt chờ Trang Viễn trở về chén sao? Vẫn là thôi đi, dù sao thi học lên nghiên cứu sinh cũng rất mệt, không thích hợp với kẻ lười như cô. Liền bắt đầu tìm việc. Bạn cùng phòng Tiểu Hà muốn đi đến thành phố S tham gia hội tuyển dụng cao cấp, gọi Phương Tĩnh Ngôn cùng đi. Thành phố S là thành phố cực lớn, càng nhiều cơ hội hơn so thành phố N, cô ôm theo tâm trạng đi chơi đến đó thử xem sao. Không nghĩ tới lại được Sở sự vụ chuyên viên kế toán AYHM của Hồng Kong tuyển dụng rồi.

Đối với phần công việc do Phương Tĩnh Ngôn tự tìm được này, người nhà họ Phương kiên quyết phản đối. Thái độ rất kiên định, đều khiến Phương Tĩnh Ngôn nổi lên nghi ngờ. Cho rằng bọn họ là luyện tiếc cô, muốn để mình đi thành phố H, ba mẹ lại nói không cần cô đi thành phố H, kêu cô ở lại thành phố N. Trải qua vài cuộc tranh luận, Phương Tĩnh Ngôn vẫn cảm thấy là nên đi con đường mà mình đã chọn, cô muốn đi thành phố S.

Ngô Hồng Phi từ lúc đại học năm 3 đã được tuyển thẳng lên học nghiên cứu sinh, cuộc sống năm tư đại học so với người khác thì khá thảnh thơi. Tối hôm đó khi Phương Tĩnh Ngôn quyết định đi đến thành phố S thì gọi điện thoại cho Ngô Hồng Phi, hẹn cậu ra ngoài ăn cơm.

Vốn tưởng rằng Ngô Hồng Phi sẽ vui mừng cho cô, không nghĩ tới cậu ấy thế nhưng lại nhú mày nói: “Tĩnh Ngôn, nhất định phải đi sao? Tớ cảm thấy, thành phố S là nơi hào nhoáng phù phiếm như vậy không thích hợp với cậu.”

“Giáo sư Ngô, cái gì mà hào nhoáng phù phiếm, là phồn hoa! Hơn nữa, tớ là đi làm việc, chứ đâu phải đi chơi.” Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy Ngô Hồng Phi vài năm nay càng lúc càng giống cổ giả, liền cứ mở miệng ra là sẽ kêu cậu một câu giáo sư Ngô hai câu giáo sư Ngô.

Ngô Hồng Phi có vẻ ngoài văn nhả tuấn tú, lại đeo cặp mắt kiếng trong suốt nhìn rất có phong phạm học giả, nhưng dù sao cũng mới là chàng trai hơn hai mươi tuổi, Phương Tĩnh Ngôn cứ mở miệng là một tiếng giáo sư Ngô, gọi như vậy khiến cậu thấy vừa kỳ quái vừa buồn bực.

“Tử Hàng cũng được tuyển thẳng lên học nghiên cứu sinh rồi.” Ngô Hồng Phi gấp một miếng cá đặt ở trong chén Tĩnh Ngôn, “Nhưng cậu ấy nói với tớ, cậu ấy vẫn muốn quay về.”

“À.” Nghe được tên của Diệp Tử Hàng, đầu ngón tay của Phương Tĩnh Ngôn khẽ run lên, “Các cậu đều quá ưu tú đi, không học tiến sĩ quả thực chính là quá lãng phí tài nguyên rồi.”

“Tĩnh Ngôn.” Ngô Hồng Phi muốn nói gì đó, nhưng quy vẫn không nói ra khỏi miệng.

Đã bốn năm nay vẫn chưa nói, cần gì phải nói toạc ra vào lúc này.

Đưa Phương Tĩnh Ngôn về trường học, Ngô Hồng Phi lập tức đi đến chỗ hẻm lánh lấy điện thoại cầm tay ra.

“Alo, Tử Hàng hả? Tớ là Ngô Hồng Phi.”

Phương Tĩnh Ngôn nhắm đúng thời cơ, kịp thời đi đến thành phố S làm việc trước khi Trang Viễn tốt nghiệp thạc sĩ về nước.

Vì giải quyết một cách dứt khoát, cô đã viết cho Trang Viễn một bức thư, nói rõ ràng, nói hết ra rằng cô và Trang Viễn là hoàn toàn không có khả năng. Từ nay về sau, mặc kệ Trang Viễn có gọi điện thoại, viết thư nhiều như thế nào chăng nữa, cô một mực cũng không nghe máy không hồi âm. Sau khi đi đến thành phố S, liền cắt đứt liên hệ với cậu ta. Trong lòng Phương Tĩnh Ngôn cũng là đấu tranh rất dữ dội, giữa cô và Trang Viễn, có nhiều kỉ niệm cùng nhau như thế, tình bạn nhiều năm như vậy, nói đoạn tuyệt liền đoạn tuyệt, cô cũng không muốn. Nhưng cũng không thể tiếp tục dây dưa như cũ nữa, nếu Trang Viễn về nước, cô càng không có một ngày yên ổn với cậu ta. Chỉ có cách hoàn toàn không liên hệ, bắt vô âm tín, mới có thể khiến cậu ta thôi dây dưa.

Có lẽ, không cần thời gian lâu đâu, Trang Viễn sẽ quên cô thôi, đi yêu người khác.

Nếu không vì muốn trốn Trang Viễn, Phương Tĩnh Ngôn cũng sẽ không thể kiên quyết muốn đi thành phố S như vậy.

Phương Tĩnh Ngôn mỗi ngày đều cầu nguyện, thần a, xin ngài mau ban cho cậu ấy một cô bé lọ lem khiến cậu ấy có thể yêu từ cái nhìn đầu tiên đi! Như vậy, con mới có thể trở về thành phố N.

Thành phố S sống không dễ chịu. Giá phòng, giá hàng cao là vấn đề cả nước đều biết, thành phố quá lớn, muốn đi làm thôi mà cũng phải đi mất một nửa tiếng xe điện ngầm rồi chuyển sang đi thêm một nửa tiếng xe bus nữa, tất cả điều trên đều thuộc về phạm vi bình thường. Công việc Sở Sự Vụ kế toán vô cùng bận rộn, Sở Sự Vụ AYHM chuyên kiểm toán cổ phần ở thành phố H, các công ty hải ngoại đã lên sàn và sắp lên

sàn. Thẩm tra theo quý, thẩm tra theo nửa năm, thẩm tra theo năm, từ đầu năm bận đến cuối năm, không có thời điểm nghỉ ngơi. Phương Tĩnh Ngôn loại sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học, thuộc loại người mới học việc cái gì cũng chưa biết, đi theo đuôi CPA làm việc vất vả, vừa phải phụ trách lấy tư liệu của bên được thẩm tra, giúp đỡ cùng nhau làm báo biểu, tăng ca đến một hai giờ đêm khuya khoắt là như cơm bữa.

Tổ nay, Phương Tĩnh Ngôn lại đang tăng ca ở bên công ty bị kiểm toán. Làm xong một tá báo biểu xong, lắc cái cổ mỗi nhừ, mới phát hiện đã mười một giờ khuya rồi.

Nửa năm rồi, cô không nghĩ tới thế nhưng có thể kiên trì sống chịu đựng được tới giờ. Có bao nhiêu lần, cô hạ quyết tâm sau khi mặt trời lên liền viết đơn từ chức, nhưng khi mặt trời dâng lên vào ngày hôm sau, cô lại ôm Laptop bắt đầu lách ta lách tách đánh máy làm báo biểu.

Trên bàn còn có một túi cà phê Moka, Phương Tĩnh Ngôn cầm theo chiếc ly đi lảo đảo ra phòng trà nước để pha cafe. Khi đi ngang qua phòng họp phát hiện bên trong thế nhưng còn có đèn, cô nhìn không được tò mò nhìn vào trong mấy cái.

Trong phòng hội nghị có tám người ngồi, đang họp hội nghị một cách rất nghiêm túc.

Công ty này cũng thật là kỳ quái, họp vào lúc khuya khoắt, quả nhiên là biến thái. Người ngồi thứ nhất ở vị trí bàn dài trong phòng họp cô có quen, chính là giám đốc tài vụ của công ty này, ngồi bên cạnh là thư ký hội đồng quản trị, những người còn lại đều đã được nhìn hình trong tư liệu, đều thuộc nhân vật cấp cao. Chính là ba người ngồi đối diện với bàn họp không phải là người của công ty này, chẳng lẽ là đơn vị hợp tác sát nhập tài sản được mời đến vì mục đích đưa công ty lên sàn? Phương Tĩnh Ngôn ghé sát người vào trên cửa kính ló đầu nhìn vào, rốt cục tìm được vị trí thoải mái, hí mắt quan sát, cực kì hoảng sợ.

Người trẻ tuổi ngồi ở chính giữa trong bộ tây trang phẳng phiu kia, chẳng phải là Trang Viễn thì còn là ai nữa trời!

Phương Tĩnh Ngôn choáng váng hoa mắt một trận, cốc cà phê trong tay thiếu chút rớt xuống. Run run ôm lấy cái cốc, cô dán vào tường đi nhẹ chân nhẹ tay trở về phòng kế toán. Ngồi ở trước máy tính sững sốt mất mười phút, cầm điện thoại lên quyết đoán bấm số điện thoại của người quản lý hạng mục, cô muốn đổi hạng mục, nhất định phải đổi!

“Alo. Kỷ quản lý ạ? Tôi là Phương Tĩnh Ngôn.”

“Phương Tĩnh Ngôn a, tư liệu thí nghiệm về tính xuyên hành của công ty M em đã chỉnh sửa gần xong rồi đúng chứ?” Quản lý Kỷ không đợi Phương Tĩnh Ngôn nói hết lời liền bắt đầu hỏi đến tiến độ công tác, đều là một đám điên cuồng công việc.

“Dạ.cũng ổn rồi ạ.”

“Tốt, hiện tại hạng mục ở thành phố N đang thiếu người, ngày mai em đi qua đó hỗ trợ đi.”

“Dạ? Thành phố N ạ?”

“Ừ. Đúng rồi, em hình như là người của thành phố N hả! Ha ha, vậy thì vừa khéo, em còn có thể thuận tiện về nhà thăm người thân.”

“Dạ, được ạ! Quản lý, ngày mai em sẽ đi thành phố N ngay!” Phương Tĩnh Ngôn hoan hô nhảy nhót, cảm động đến rơi nước mắt.

Tuy rằng trở lại thành phố N cũng không gặp được ba mẹ, nhưng ít ra có thể né tránh được kẻ nguy hiểm là Trang đại thiếu gia kia.

Thế giới này cũng quá nhỏ đi, vì sao muốn trốn tránh một người liền khó dữ vậy trời?

Phương Tĩnh Ngôn đến thành phố N rồi thì đối với câu nói trên càng thấu hiểu sâu sắc.

“Cái gì? Công ty đang kiểm toán thuộc tập đoàn Trang thị?” Phương Tĩnh Ngôn đứng dưới tòa nhà cao nhất trời, đầu vầng mắt hoa.

“Cô Phương! Cô Phương cô làm sao vậy?” Người tài xế phụ trách đi rước cô vội vàng đỡ thấy thân người đang mơ màng muốn ngã của cô kế toán kiểm toán mới tới.

“Cám. Cám ơn!” Phương Tinh Ngôn lộ ra một nụ cười yếu ớt tái nhợt, xách theo túi sách, hai chân như nhũn ra đi vào tòa cao ốc Trang thị.

Mặc dù làm việc trong tòa Cao ốc Trang thị, nhưng muốn đụng mặt với thái tử của tập đoàn trang thị cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hôm nay lúc giữa trưa, vì có thể kết thúc sớm một chút hạng mục, Phương Tinh Ngôn cắn bánh mì tiếp tục ngồi trước máy tính bán mạng tăng ca.

“Cô Phương, cô cũng nghỉ ngơi một lát đi! Mỗi ngày tôi đều nhìn thấy cô bận rộn trước máy tính, cứ như vậy thân thể sẽ chịu không nổi đâu.”

Phương Tinh Ngôn ngẩng đầu lên từ trong đồng báo biểu, thì ra là thư ký LIMI của giám đốc tài vụ.

“Cám ơn, tôi không sao đâu.” Phương Tinh Ngôn nhận lấy cốc café từ trên tay LIMI đưa qua, cảm kích cười.

Lúc này những nhân viên kế toán kiểm toán cũng cơm nước xong xuôi đã trở lại, mọi người hoặc cầm cốc trà, hoặc bưng cà phê tụ tập lại chung một chỗ bắt đầu nói chuyện phiếm.

“LIMI, nghe nói người tổng phụ trách hạng mục lên sàn của Trang thị là một người rất trẻ a, là người trong gia tộc họ Trang ư?”

“Ha ha, đó cũng không phải là người bình thường.”

“Oh?”

Mọi người đều bị đùa giỡn ra lòng hiếu kỳ, đồng loạt nhìn chằm chằm LIMI, chỉ có Phương Tinh Ngôn vui đầu vào đồng tư liệu của mình.

“Đó là người thừa kế duy nhất của Trang thị, Thái Tử Gia đó!”

“Chậc! cấp nhân vật Vương tử a! Có bộ dáng ra sao? Ở lâu mấy?” Mấy cô nhân viên nữ đồng loạt phát ra tiếng than thở không ngớt.

“Anh tuần cực kỳ, lại có tài hoa. Ông chủ tịch rất tự hào về cậu con trai của mình! Hơn nửa năm ở Anh đã học xong thạc sĩ, liền triệu hồi anh ta về công ty phụ trách hạng mục đưa Trang thị lên sàn chứng khoán.”

“Oa! LIMI, con gái ở công ty các cậu thật hạnh phúc!” Tại Sở Sự Vụ AYHM nhân viên kế toán kiểm toán hơn phân nửa đều là các cô gái trẻ tuổi, đối với loại hoàng tử bạch mã cổ tích kiểu này không có sức chống cự gì mấy.

“Các bạn cứ mơ đi, vương tử là không thể tùy tiện gặp được. Thường thì một nhân viên đã ở Trang thị làm ba đến năm năm, khả năng ngay cả đến góc áo của anh ta cũng khó thấy được!” LIMI uống một ngụm cà phê, lắc đầu cảm thán.

“Oa a a, nói đến nỗi trong lòng chúng ta càng ngứa ngáy.” Nhóm con gái lú lú ríu ríu cười lẫn cười lộn.

“Nè, đến giờ làm việc rồi đó! Mọi người còn không mau làm việc đi, một lát nữa quản lý hạng mục sẽ quay lại!”

“Tinh Ngôn em quả thật là một người cuồng công việc! Ha ha!”

“Đúng vậy a, người cuồng công việc! !”

Mọi người vừa nói vừa giỡn trở về vị trí bắt đầu bận bịu với công việc của mình

Phương Tinh Ngôn nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng, may mắn Trang Viễn là vương tử cao cao tại thượng ở Trang thị, tỉ lệ mà nhân vật thấp cổ bé họng như cô có thể gặp cậu ta có thể là 0 phần trăm.

Trước khi vào thu, Phương Tinh Ngôn liên luôn có chút ho khan. Bởi vì do ho khan, nhận thấy là bệnh vặt, Phương Tinh Ngôn cũng không để ở trong lòng. Chính là cơn ho khan này dần dần cũng không bớt đi, sau khi tới mùa đông càng trở nặng hơn. Phương Tinh Ngôn chỉ chăm lo đến công việc không thêm đến bệnh

viện khám. Buổi tối hôm nay tăng ca, cô gục ở trên bàn lại ho một trận dữ dội, các đồng nghiệp đều nhìn không được nữa, mạnh mẽ bắt ép cô đi khám bác sĩ.

Đến bệnh viện kiểm tra, bị viêm nhiễm ở dưới lá phổi bên phải. Nếu không kịp thời trị liệu sẽ thành viêm phổi.

Các đồng nghiệp thoả mạ cô một hồi, lúc này không cho cô quay về công ty, trực tiếp làm thủ tục nằm viện trị liệu.

Quản lý hạng mục và tổng thanh tra biết cô vì công việc không chịu đi khám bệnh, vừa giận lại vừa cảm động, đích thân đến thăm cô, rồi cho phép cô nghỉ ngơi cẩn thận, coi như là nghỉ đông trước, những công việc còn trong tay giao cho các đồng nghiệp khác làm là được rồi.

Nghĩ đến không cần phải tới Trang thị đi làm, Phương Tĩnh Ngôn nhẹ nhàng thở ra. Bận rộn hơn nửa năm, rốt cục có thể nghỉ xả hơi rồi, nhưng lại là vì dưỡng bệnh, liền cảm thấy có chút bị thương.

Phương ba Phương mẹ biết cô bị bệnh, lập tức chạy vội tới thành phố H, đau lòng hết sức, Phương ba càng muốn cô lập tức từ chức, không được ở lại thành phố S nữa.

Ba mẹ Diệp Tử Hàng đi cùng một lượt đến thăm cô. Bọn họ luôn luôn đối xử với cô thân thiết, yêu thương như con gái trong nhà. Cô học đại học vài năm nay, tuy rằng chưa gặp Diệp Tử Hàng, nhưng Diệp ba Diệp mẹ lại gặp khá thường xuyên. Chủ nhật hay ngày lễ, Diệp mẹ đều sẽ gọi cô qua nhà ăn cơm. Lại nói tiếp, cô kỳ thực thường đi tới nhà Diệp Tử Hàng, lại chưa từng gặp qua Diệp Tử Hàng dù chỉ một lần.

Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy tiếc nuối, Diệp ba Diệp mẹ càng cảm thấy tiếc nuối.

“Lão Diệp, ông xem Ngôn Ngôn gầy quá! So với vừa khi tốt nghiệp phải gầy đi mất 5 kg!” Diệp mẹ đau lòng nắm lấy tay Tĩnh Ngôn nói.

“Đúng vậy a, đứa nhỏ này không nghe lời! Cứ nặng nề đòi đi đến thành phố S, một thân một mình con nhìn lại mình đi, tự làm khổ mình!” Phương mẹ nói xong nước mắt liền rơi xuống.

“Mẹ Ngôn Ngôn à, bác sĩ nói tuần sau xuất viện phải tĩnh dưỡng, tôi thấy để Ngôn Ngôn ở chỗ của tôi đi. Anh chị ở thành phố H không tiện lợi chăm sóc con bé, ở chỗ của tôi cũng yên tâm hơn.”

“Tốt quá! Tôi đang lo lắng để con bé về thành phố H sẽ không tiện lợi cho việc tái khám! Mẹ Tử Hàng à, vậy phải làm phiền chị rồi!”

“Còn khách khí với tôi cái gì chứ! Ngôn Ngôn có khác gì con gái tôi đâu!” Diệp mẹ nói xong ôm Phương Tĩnh Ngôn vào trong ngực.

“Nhưng. Nhưng con còn phải đi làm a.” Phương Tĩnh Ngôn nhỏ giọng phát ra kháng nghị.

“Không được đi!” Bốn người lớn đồng thanh.

“Lập tức, lập tức, từ chức!” Phương ba nghiêng răng nghiêng lợi đưa điện thoại giao cho Phương Tĩnh Ngôn.

“Ba.Hợp đồng lao động còn chưa hết hạn mà!”

“Chúng ta có thể bồi thường tiền!” tất cả lại đồng thanh.

Cứ như vậy, ở dưới sự áp bức của bốn vị phụ huynh, Phương Tĩnh Ngôn gọi điện thoại từ chức.

“Alo, Giám đốc Trương ạ? Tôi. Tôi là Phương Tĩnh Ngôn.”

15. Chương 15: Nghe Mưa (một)

Đẩy cửa ra, trong căn phòng im lìm tràn ngập nắng ấm.

Phương Tĩnh Ngôn cảm cái nắm cửa, mũi có chút chua xót, lông mi có chút ẩm.

Đây là phòng Diệp Tử Hàng.

Trên chiếc bàn học màu gỗ có đặt chậu Quy Bối Trúc xanh mướt, ánh mặt trời chiếu trên những phiến lá rộng tròn, giống hệt nhiều năm trước, chúng vẫn đang lười biếng vươn ra. Khi đó, cô còn đem chậu Quy Bối Trúc vẫn còn nhỏ ấy ôm vào trong ngực nghiêng đầu nói với cậu ấy: “Cây thực vật này thật đáng yêu, Diệp Tử Hàng, cho tớ nuôi nó được không?”

Diệp Tử Hàng không nhả mặt dù chỉ một cái, mỉm cười nói: “Ừ, cho cậu.”

Cô vui tươi hôn hờ ôm chậu cây về nhà, Diệp mẹ đứng ở cửa thấy cả kinh kêu lên: “Ngôn Ngôn! Tử Hàng đành lòng cho con cây này hả?”

“Đúng vậy đó dì!” Cô giơ tay sờ miết trên phiến lá mềm mại màu xanh non.

“Có chuyện lạ nha. Đây là quà sinh nhật của ông nội tặng cho Tử Hàng đấy, tuần trước Thanh Thanh khóc ầm ĩ cho đòi bằng được, Tử Hàng nhất quyết không cho, chắc chắc. vậy mà con nói muốn là rơi vào tay luôn nha. Rõ là.” Diệp mẹ lắc đầu cảm thán, ý cười sâu tận đáy mắt khiến mặt cô đột nhiên liền nóng lên.

Sau này, cô đem chậu cây trả lại cho cậu ấy rồi.

Vào bốn năm trước.

Tú Cầu nằm ghé sát bên chậu Quy Bối Trúc nằm phơi mặt trời, nghe thấy tiếng mở cửa lỗ tai liền nhảy lên, mở híp nửa con mắt ra nhìn.

“Meo ——” phát hiện người đứng ở cửa là Phương Tĩnh Ngôn, nó lập tức cong lưng từ trên bàn học nhảy xuống, bỏ nhào tới trong lòng Tĩnh Ngôn.

“Tú Cầu!” Phương Tĩnh Ngôn vui vẻ đem chú mèo béo ôm vào trong ngực, “Tú Cầu, mày lại béo lên nữa rồi, tao sắp không bế nổi mày nữa đó nha !”

“Meo —— meo ——” Tú Cầu dùng cái đầu lông xù cọ sát vào cô, tiếng kêu mềm nhũn như đang nói: “Nhớ cô chủ lắm. Nhớ vô cùng.”

“Ngôn Ngôn, để đồ xuống rồi ra ăn cơm nhé con!” Diệp mẹ ở trong phòng khách gọi cô.

“Vâng!” Phương Tĩnh Ngôn buông Tú Cầu ra, xoa nơi khóe mắt, đem hành lý đặt xuống góc giường xoay người rời khỏi phòng.

Tay nghề nấu cơm của Diệp mẹ so với mười năm trước, không có gì tiến bộ. Cũng là đem rau bỏ vào chảo xào lên, thịt ướp với nước tương dùng nồi đất ninh đến lúc nhừ tươm ra, cơm thì cam đoan không nửa sống nửa chín là tốt lắm rồi.

Nhưng Phương Tĩnh Ngôn thích ăn cơm do bà làm cơm, cảm thấy rất mỹ vị.

Bưng lên chén cơm bằng sứ có viền lá sen, gấp một miếng đậu hũ chậm rãi ăn, đây là hương vị mà Diệp Tử Hàng từ nhỏ luôn ăn, hương vị có một chút mặn, có một chút cứng, thậm chí còn có một chút khô.

“Ngôn Ngôn, con còn nhớ chiếc chén trên tay con không?” Diệp mẹ dùng chiếc đũa chỉ vào nó rồi cười nói.

Phương Tĩnh Ngôn đem chiếc chén giơ lên trước mắt, cẩn thận nhìn ngắm. Bên cạnh viền bát sứ có vẽ lên vài phiến lá sen nhỏ màu xanh nhạt, dưới lá sen có ẩn nấp mấy chú cá con, cô nghĩ một chút, lắc đầu.

“Aiz, đó là cái chén mà Tử Hàng chuyên dùng đó. Khi nó mười hai tuổi, đi cùng ông nội đến trấn Cảnh Đức chơi, nhiều đồ sứ xinh đẹp hơn cũng không thích, chỉ liếc mắt một cái là nhìn trúng ngay chiếc chén nhỏ này. Con nói xem thằng con trai của dì đó, có đôi khi thật đúng là quái gở!”

Phương Tĩnh Ngôn mỉm cười, Diệp Tử Hàng vốn là nhiều điều khác lạ.

“Nó thích chiếc chén này như thế, nhưng mỗi lần con đến nhà ăn cơm, nó sẽ đưa chiếc chén này cho con dùng, con chắc là chưa từng chú ý đúng không?” Diệp mẹ huých Diệp ba vài cái rồi nói: “Ông xã, cũng là ông phát hiện ra, đúng không?”

Diệp ba cười gật đầu nói: “Tử Hàng đối xử với Tĩnh Ngôn có sự khác biệt.”

Phương Tĩnh Ngôn cúi thấp đầu gầy còm, trên mặt đỏ bừng.

Diệp ba và Diệp mẹ vụng trộm trao đổi vài cái ánh mắt, hai người thật ăn ý biết tới điểm dừng.

Hai đứa nhỏ giận dữ nhau, vì sao giận dữ lên một cái liền mấy năm trời như vậy? Khiến phụ huynh nóng ruột lắm biết không? Cứ cho là hai con hiện tại là hai đường thẳng song song đi nữa, chúng ta cũng có thể dùng cái kim sắt bự để vận cong các con lại với nhau!

Cơm nước xong xuôi, Diệp mẹ giúp Tĩnh Ngôn trải giường chiếu, drap giường, bao gối đều là màu xanh da trời, giống đại dương xinh đẹp.

“Đây chính là đồ Tử Hàng chuyên dùng!” Diệp mẹ quay đầu, nháy mắt cười nói với cô.

Phương Tĩnh Ngôn cắn môi, có chút hoảng loạn sửa sang lại hành lý, khuôn mặt đỏ ửng, bộ dáng đó khiến Diệp mẹ tâm tình thật tốt.

“Dì ơi, thật ra. thật ra con có thể ở nhà bên cạnh ạ. Chỉ cần quét dọn một chút là có thể ở được ạ.” Phương Tĩnh Ngôn ôm Laptop có chút do dự đứng ở phía sau Diệp mẹ nói.

“Nói vớ vẩn! Vì để con có thể dưỡng bệnh đành hoàng mới kêu con ở nhà dì, làm sao có thể an tâm để con ở một mình bên đó được! !” Diệp mẹ vội vàng đem hành lý của Phương Tĩnh Ngôn nhét vào trong ngăn tủ, sợ cô sẽ chạy trốn.

“Nhưng. sau một tuần lễ nữa Diệp Tử Hàng không phải là sẽ nghỉ phép về nhà sao. con ở phòng của cậu ấy, vậy cậu ấy sẽ ngủ ở đâu?”

“Kêu nó ở khách phòng là được!” Diệp mẹ ném qua một cái ánh mắt đương nhiên.

Rạng sáng tầm 4 giờ, toàn bộ thành phố đều ngủ say ở trong sương mù.

Diệp Tử Hàng từ trong trạm xe lửa đi ra, tầng sương mù dày đặc ở trước mắt cậu chậm chậm lay động. Một đêm không chớp mắt, người lại vô cùng thanh tỉnh.

Kéo cao lên chiếc cổ áo bành tô, giơ tay vẫy một chiếc xe taxi, ngọn đèn đỏ ở đuôi xe ở trong sương mù chiếu ra một đường cầu vồng nhạt.

Không có nói cho người nhà biết cậu về sớm hơn sự kiến, trong cuộc sống sự kinh hỉ cũng rất quan trọng.

Ngày mai mặt trời dâng lên, lúc cậu vắn vắn eo lắc lắc cổ từ trong phòng đi ra, ba mẹ đại khái là sẽ há hốc miệng ngạc nhiên thôi. Nghĩ đến đây, Diệp Tử Hàng không khỏi hơi cong lên khóe miệng.

Xe chạy đến tòa nhà đường Di Hòa số nhà 178, sương mù thêm dày đặc, chôn vùi cả người lẫn xe vào trong lớp sương mù hoàn toàn không thấy dấu vết. Tài xế xe taxi mở ra hết hai bên đèn xe, nơm nớp lo sợ lái xe đi, Diệp Tử Hàng nhắm mắt lại sờ soạng cánh cổng tòa nhà ở trong sương mù.

Cánh cổng ở tòa nhà này, cậu nhắm mắt lại cũng có thể sờ đến. Từ cánh cổng đi về phía trước 33 bước đó là bậc thêm đi lên lầu. Đi lên 10 bậc, không quá 5 bậc nữa, bên tay trái là cánh cửa nhà Phương Tĩnh Ngôn, bên tay phải là cửa nhà cậu.

Đứng tại chỗ một lát, Diệp Tử Hàng đi rẽ vào bên trái, giơ tay nắm lấy cái tay cầm cửa bằng đồng đã bị mài sần bóng đi. Bao nhiêu lần, cậu đẩy ra cánh cửa này, bao nhiêu lần, cậu chờ ở trước cánh cửa này. Vì người bên trong cánh cửa kia.

Rốt cục cũng buông tay, xoay người, Diệp Tử Hàng hướng về một khác cánh cửa đi tới. Lấy chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa ra, trong nhà vừa yên tĩnh vừa tối đen như mực, ba mẹ hẳn là đều còn đang trong giấc mộng.

“Meo ——” một cái mềm nhũn cọ trên đùi cậu.

“Xuyt —— Tú Cầu đừng kêu! Ngoan!” Diệp Tử Hàng đem hành lý đặt ở trên đất, giơ tay bế Tú Cầu dậy.

Tú Cầu như là nghe hiểu, ngoan ngoãn nằm ở trong lòng cậu không phát ra tiếng nữa.

Rón ra rón rén đi đến phòng của cậu, mở cửa, đóng cửa.

Diệp Tử Hàng thở phào một cái, hoàn hảo, không có quấy nhiễu đến ai trong nhà.

Đang muốn đi đến bên giường nằm xuống, lại phát hiện trên giường trong cái chăn bông có một đồng gì đó hơi nhô ra.

Diệp Tử Hàng nghi hoặc suy nghĩ, chẳng lẽ mẹ lại nổi trận lôi đình đuổi ba ra khỏi phòng ngủ?

Kìm nén hơi thở đi đến bên giường thì thấy, người giống như bị thuật thôi miên không thể động đậy.

Tuy rằng trong phòng thật tối đen, chỉ có một tia sương trắng mỏng manh từ trong khe cửa sổ lộ ra, nhưng cậu vẫn nhìn thấy rất rõ rệt, rất rõ nét.

Trước mắt người đang cuộn tròn ru rú thành một đồng trong tấm chăn bông kia, mái tóc đen thật dài xòa trên gối, chính là người mà cho dù nằm mơ có mơ thấy cũng khiến cậu đau lòng - Phương Tĩnh Ngôn.

Diệp Tử Hàng yên lặng nhìn một hồi lâu, giơ tay sờ trán mình, lại nhìn con mèo béo trong lòng, sau khi xác định bản thân vừa đang không phát sốt cũng không phải đang mộng du, cậu đứng ở bên giường, nhìn người đang ngủ trong chăn, trái tim mãnh liệt nhảy lên.

Thình thịch —— thình thịch —— cơ hồ muốn nhảy ra từ trong cổ họng.

Cậu vẫn không dám động, sợ thoáng động một cái, người ngủ say trước mắt sẽ biến mất. Biết rõ là người mình nhưng nhớ đang nằm ngủ ở kia, sao lại có cảm giác như là cảnh trong mơ.

Rốt cục nhin không được giơ tay day nhẹ, chạm nhẹ vào mặt Phương Tĩnh Ngôn, xúc cảm ấm áp nhẵn nhụi khiến Diệp Tử Hàng toàn thân khẽ run lên.

Là thật! Trước mặt, người đang ngủ trên giường cậu là thật !

Bốn năm, bốn năm cậu chưa từng gặp cô. Cái cảm của cô càng nhọn hơn, lông mày cũng dài hơn, cái mũi vẫn xinh xắn như cũ. Chỉ là gầy quá, lộ ra bên ngoài chăn bông là cánh tay nhỏ nõn như vậy, tựa hồ nhẹ nhàng bẻ một cái sẽ bị đứt ngay.

Bỗng nhiên, người đang đắm chìm trong giấc mộng bắt đầu thấy bất an, cánh mũi phập phồng, hàng lông mày cũng dần dần nhíu lại. Cuối cùng, từ dưới hàng lông mi dài chảy ra một chuỗi nước mắt lung linh như ngọc, lướt qua khóe mắt rơi xuống chiếc gối màu xanh lam.

Diệp Tử Hàng đau lòng cầm lấy bàn tay nhỏ nõn bóp nhẹ, “Tĩnh Ngôn. Phương Tĩnh Ngôn.”

Trong giấc mộng, Tĩnh Ngôn đang nhìn ngắm người thiếu niên ngồi dưới gốc cây táo đang bóc hạt đậu ấy, làn gió mùa hạ thổi qua, người thiếu niên ngẩng đầu, ánh mắt cười cong cong, cậu ấy đứng dậy từ trên ghế trúc, nhẹ giọng nói: “Phương Tĩnh Ngôn.”

Cô muốn mở miệng nói chuyện, nhưng miệng lại thế nào cũng mở ra được. Người thiếu niên ôm một con mèo béo cười nhẹ nói: “Tú Cầu. Tú Cầu nói nó nhớ cậu.”

“Phương Tĩnh Ngôn, tớ nhớ cậu.” Diệp Tử Hàng giơ tay ra nhẹ nhàng lau đi dấu vết của hàng nước mắt kia để lại.

Phương Tĩnh Ngôn thấy có chút hỗn loạn, không có khả năng a, đây là đang nằm mơ, vẫn là giấc mơ kia! Trong mộng Diệp Tử Hàng đâu có nói một câu như thế, cậu ấy đâu có nói, chưa từng nói qua a! Nhưng lỗ tai nghe thấy giọng nói rất là chân thực.

“Tĩnh Ngôn, tớ nhớ cậu.” Diệp Tử Hàng thở dài thật sâu nói.

Phương Tĩnh Ngôn vụt mở to mắt, đôi mắt đen mang theo hơi nước mênh mông chuyển động. Cô nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc mà xa lạ trước mặt, ngây người một khắc, lẩm bẩm: “Xong rồi, ngay cả mơ cũng càng ngày càng ly kỳ rồi. Chẳng lẽ mình thật sự phải đi khám bác sĩ tâm lý.” Nói xong liền nhắm mắt lại ngay, quyết định phóng túng bản thân tiếp tục hưởng thụ dư vị ngọt ngào trong mộng.

Diệp Tử Hàng cậu ấy cũng đã trưởng thành nhiều, so với cậu thiếu niên khi đó có sự khác biệt, nhưng vẫn rất khôi ngô tuấn tú. Không, là càng thêm khôi ngô tuấn tú. Phương Tĩnh Ngôn cảm thán suy nghĩ. Bỗng

nhiên cảm thấy không đúng, ý nghĩ của bản thân cô rõ ràng như vậy, một chút cũng không giống như còn đang trong mộng a! Vì thế hoảng sợ lại mở to mắt ra.

“A ——” cô trừng mắt nhìn người đang đứng ở bên giường, ức chế không kêu ra tiếng nổi.

Diệp Tử Hàng cũng bị phát hoảng bởi tiếng thét chói tai bất thành linh của cô, cậu vội xoay người đi tới ngưỡng cửa.

Thấy cậu phải đi, Phương Tĩnh Ngôn lại nóng nảy lên.

“Đừng! Chớ đi!” Cô cuộn tròn trong chăn nhỏ giọng mà vô lực nói với cậu.

Diệp Tử Hàng ngừng bước chân, xoay người nhìn phía cô.

Phương Tĩnh Ngôn nắm chặt bàn tay giấu trong chăn giờ đã ướt đầm mồ hôi.

Ngoài cửa sổ đám sương trắng tuy rằng còn rất dày đặc, nhưng ánh sáng đã có chút sáng ngời lên.

Qua một lúc lâu sau, Phương Tĩnh Ngôn lúng ta lúng túng mở miệng nói: “Cậu. Cậu về rồi hả. . . .”

“Uhm.” Diệp Tử Hàng gật đầu.

“Xin. Xin lỗi, đã chiếm phòng ngủ của cậu.” Phương Tĩnh Ngôn vui mặt ở trong chăn bông, có ý đồ che khuất độ ảm khả nghi trên mặt kia.

“Không sao. Cậu nghỉ ngơi đi, tớ đi ra ngoài trước.” Diệp Tử Hàng xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bữa sáng là Diệp ba cố ý đi ra đầu ngõ có tiệm trà Vương Ký để mua bánh bao hấp và mì vằn tậu.

“Tử Hàng a, con về nhà cũng không nói trước với ba mẹ một tiếng?” Diệp mẹ một bên ăn canh một bên trách cứ Diệp Tử Hàng, nhưng ngữ khí cùng biểu cảm đều không có một chút tức giận nào, ngược lại làm cho người ta cảm thấy bà rất hưng phấn.

“Muốn cho ba mẹ một sự kinh hỉ.” Diệp Tử Hàng đứng dậy rót ỳnh ly nước lọc.

“Ha ha, con thật đúng là đã cho chúng ta một sự kinh hỉ lớn, thiếu chút dọa Tĩnh Ngôn của chúng ta sợ ngây người.” Diệp mẹ liếc qua Tĩnh Ngôn người luôn cúi đầu ăn vằn tậu kia.

“Tĩnh Ngôn sao vậy?” Diệp Tử Hàng nhàn nhạt hỏi thăm, như giữa bọn họ cũng không có khoảng cách bốn năm xa cách ấy, cậu chỉ như bình thường, bình thản hỏi thăm.

“Tử Hàng là con không biết thôi, Ngôn Ngôn ở Thượng Hải làm việc cho cái Sở sự vụ gì đó rất vất vả, vất vả đến nỗi bị viêm phổi! Đáng thương con bé ở bệnh viện ngày nào cũng bị truyền dịch, cũng không có người chăm nom. Mẹ phải nói hết nước hết cái con bé mới chịu đến nhà mình ở để tiện điều dưỡng sức khỏe.” Diệp mẹ cố ý ở trước mặt Diệp Tử Hàng thêm mắm thêm muối.

“Đi, không phải là viêm phổi. chỉ là phổi phải bị viêm nhiễm.” Phương Tĩnh Ngôn cá giọng nhẹ như muỗi kêu xen vào một câu.

“Quá hơn một chút không phải biến thành viêm phổi rồi hả ? Giống nhau cả thôi!” Diệp mẹ một lòng muốn quan sát phản ứng của Diệp Tử Hàng, đương nhiên không thể đem bệnh nói nhẹ đi.

“Hiện tại ở nhà điều dưỡng không cần phải đi làm sao?” Diệp Tử Hàng như là hỏi Diệp mẹ, lại giống như đang hỏi Phương Tĩnh Ngôn.

Phương Tĩnh Ngôn cúi đầu, thấy Diệp mẹ không nói tiếp, đành phải cúi đầu đáp: “Đã đưa ra đơn từ chức, nhưng công ty còn chưa chính thức phê duyệt.”

“À. Vậy ráng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vào.” Diệp Tử Hàng đặt chén trà xuống, cầm tờ báo trên bàn vừa mua về lên đọc.

Diệp mẹ thấy Diệp Tử Hàng có bộ dáng thờ ơ, tức đến nỗi đập cho cậu một cái vào chân, lại dùng lực đá Diệp ba cái nữa. Diệp ba nửa ngày không phản ứng, Diệp Tử Hàng lại nhú mày ngắc đầu nói: “Mẹ, sao mẹ lại đá con hoài thế?”

“Hả? Mẹ. chân mẹ bị rút gân rồi.”

Rõ ràng là hai ngày nghỉ lễ, Diệp mẹ lại nói cơ quan bắt tăng ca, ăn xong điểm tâm sẽ phải đi. Thấy Diệp ba ngồi ở trên sofa đọc báo, một tay kéo ông từ trên ghế sofa kéo lên rồi nói: “Ông xã, ngày hôm qua ông không phải nói ông cũng phải tăng ca à?”

“Hả? Tôi khi nào thì nói thế?” Diệp ba ở người ra không hiểu.

“Đêm qua a! Ông rõ ràng nói với tôi thế mà! Đi mau! Cơ quan còn có một đồng chuyện chờ chúng ta đi xử lý kia!” Diệp mẹ nhẹ nhàng quần khăn quàng cổ cho Diệp ba, kéo cổ áo ông liền rời khỏi nhà.

“Chú và dì buổi trưa có về không ạ?” Phương Tinh Ngôn đuổi tới cửa hỏi.

“Chúng ta không về đâu, buổi tối mới về!” Diệp mẹ cười tủm tỉm vẫy tay với cô.

Phương Tinh Ngôn nhìn theo hai vị trưởng bối đi khỏi nhà, quay lại trong phòng thu dọn bát đĩa trên bàn. Vừa muốn cầm đồng chén bát kia đi vào nhà bếp rửa, Diệp Tử Hàng giơ tay ra lấy qua.

“Nè! Tổ rửa cho!”

Diệp Tử Hàng đem bát đĩa ngâm trong bồn rửa bát nói: “Cậu đi nghỉ đi, đừng sờ vào nước lạnh.”

Diệp Tử Hàng rửa bát ở trong bếp, Phương Tinh Ngôn đi lau bàn.

Thu dọn xong xuôi, Diệp Tử Hàng trở lại phòng khách, Phương Tinh Ngôn vắt khăn thật khô đứng ở trước bàn ăn đã lau sạch bóng một góc bàn.

Phương Tinh Ngôn bỗng nhiên nghĩ đến một bài Từ của Tô Thức.

“Nhìn nhau không nói. Chỉ có nước mắt tuôn trào.”*

*Trên đây là hai câu trong bài Từ làm theo điệu “Giang thành tử”. Ông có ghi chú nhỏ: “Năm Ất Mão (1074), tháng giêng, ngày 20, ban đêm, ghi lại giấc mộng”. Năm đó ông 40 tuổi, làm quan ở Mật Châu; vợ chánh thất của ông, Vương thị, Thông Nghĩa Quận quân, mất đã đúng 10 năm. Bà đối với ông, tình duyên và tình nợ thì có; mà tình thơ thì không. Nhưng, bà mất 10 năm, mà tình nhớ nhung của ông vẫn còn cay đắng. Rồi tình đó phát hiện thành lời thơ, thì cũng là tình thơ vậy. (Sưu tầm)

Bọn họ không có “nước mắt tuôn trào”, lại nhìn nhau không nói gì.

Diệp Tử Hàng nhìn ra hướng ngoài cửa sổ, sương mù dày đặc sớm đã tan hết, chỉ còn lại một thành phố ẩm áp đầy ánh nắng mặt trời.

Cậu chuyển ra một cái ghế nằm đặt ở trên ban công, nói với Phương Tinh Ngôn: “Cậu qua đây.”

“Oh.” Phương Tinh Ngôn ngoan ngoãn đi qua.

“Nằm xuống.”

“Hả? Nằm trên ghế hả?”

“Uhm. Người bị viêm phổi nên phơi nắng nhiều.”

“ Tổ đã gần khỏi hẳn rồi. Hơn nữa, tổ không phải bị viêm phổi. Tổ chỉ bị viêm nhiễm ở lá phổi bên phải thôi.” Phương Tinh Ngôn còn cố biện giải cho bệnh tình của mình.

“Đó gọi là viêm phổi cường độ thấp.” Diệp Tử Hàng lấy từ trên sofa trong phòng khách tấm chăn mỏng đắp lên đầu gối của Phương Tinh Ngôn. “Tổ đi ra ngoài một chút, cậu ngoan ngoãn nằm đây phơi nắng nhé.”

“Ừ.” Phương Tinh Ngôn nhìn Diệp Tử Hàng mặc vào cái áo bành tô rồi đi ra cửa, trong lòng có chút mất mát. Xem ra cậu ấy thật sự không nghĩ đến mình, không nhớ mình rồi. Mình mắc bệnh cậu ấy

cũng không ngó ngang đến, nếu là lúc trước. Không khỏi thở dài sầu não, thời gian a, thật sự là thứ đáng sợ, có thể làm thế giới này cảnh còn người mất, tình nhạt duyên phai.

Trên giá sách ở ban công có đặt một cuốn “300 bài thơ Đường”. Tâm tình Phương Tĩnh Ngôn mất mát cầm nó lên tùy tiện gỡ ra.

” Tiểu lâu nhất dạ thính xuân vũ, thâm hạnh minh triêu mai hạnh hoa.” (Mưa xuân đêm giục lá cành. Sáng rạo ngô thăm bán nhành hạnh tươi. LHK dịch)

Đang là ngày đông, hướng hồ là cảnh ánh mặt trời đang ảm áp, kêu cô đi nơi nào nghe mưa xuân vào đêm a? Rồi kêu cô đi đâu tìm một nhành hạnh hoa tươi đây?

Bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng động, Phương Tĩnh Ngôn kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đúng là Diệp Tử Hàng đã trở lại. Trong tay cậu ấy xách một túi lê lớn và một tay còn lại cầm túi giấy đựng thuốc bắc.

“Cậu! Cậu sao đã về rồi?” Đáy lòng cô dần dần nảy sinh ra một chút mưa xuân.

“Tớ chỉ đi mua chút đồ.” Diệp Tử Hàng đem đồng đồ tay xách nách mang kia đặt ở trên bàn nói: “Tớ nhớ cậu không ghét ăn lê, đúng không?”

“Uhm.” Phương Tĩnh Ngôn gật đầu, “Nhưng bây giờ là mùa đông ăn lê rất lạnh a!”

“Chưng cách thủy mới ăn. Thêm vào Bối mẫu Tứ Xuyên, Sơn trà và một chút bạc hà chưng cùng nhau, ăn đường phổi .”

“” Phương Tĩnh Ngôn cầm cuốn 300 thơ kia, há hốc miệng, cái gì cũng không nói. Chỉ dùng sách che mặt lại, cái nhũ mày mới vừa nảy cũng đã dần dần giãn ra.

16. Chương 16: Nghe Mưa (Hai)

Diệp Tử Hàng gọt vỏ lê lấy hạt ra, đặt vào trong cái nồi đất có miệng nồi khá nhỏ, lại bỏ thêm Bối mẫu Tứ Xuyên và sơn trà vào trong lòng quả lê, chỗ bị moi hạt, xung quanh rắc một ít đường phen vụn, sau đó đổ lượng nước vừa phải vào, đặt ở trên bếp lò dùng lửa nhỏ ninh từ từ.

Phương Tĩnh Ngôn nằm dưới ánh nắng ảm áp, nghe tiếng vang từ trong phòng bếp truyền ra, cảm thấy cả thế giới đều đông đưa trong trạng thái không chân thực.

“Meo ——” Tú Cầu nhảy lên đầu gối cô, cọ xát vào tay cô sau đó liền chui xuống tấm chăn mỏng cuộn thành một đồng béo ú nằm ngủ.

“Tú Cầu.” Phương Tĩnh Ngôn cúi người, cách chiếc chăn áp mặt trên lưng con bèo méo ảm áp, cảm thấy hạnh phúc lại có chút đau lòng.

Trong không khí dần dần tản mát ra mùi vị lê chưng thuốc bắc, Phương Tĩnh Ngôn đem cuốn sách che ở trên mặt suy nghĩ, Diệp Tử Hàng khi nào thì học được nấu món lê chưng thuốc bắc này? Trước khi lên đại học, cậu ấy là đại thiếu gia ngay cả cái nồi cũng chưa từng sờ qua. Bốn năm đại học, cậu ấy rốt cuộc đã sống như thế nào? Bốn năm a, một quãng thời gian thật dài, bọn họ từ thiếu niên biến thành thanh niên, từ ngây thơ trở nên thành thục. Diệp Tử Hàng, cậu ấy đã thay đổi bao nhiêu?

Mùi hương càng ngày càng nồng đậm, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, sách che ở trên mặt bị hất ra, đang trong trạng thái miên man suy nghĩ Tĩnh Ngôn cả kinh bị ngụm nước miếng chưa kịp nuốt xuống khí quản làm sặc, ôm ngực ho khò khè.

“Còn ho lợi hại như vậy! Bác sĩ kêu gì thế, vậy mà cũng cho cậu xuất viện hả ?” Diệp Tử Hàng cuống quýt để nồi lê chưng thuốc bắc trong tay xuống rồi vỗ lưng cho cô.

Phương Tĩnh Ngôn vừa ho, vừa lắc đầu, thật vất vả mới lắng được cơn ho xuống, mặt đỏ hồng thở khê nói: “Không. . . . Không liên quan đến bác sĩ, là do tớ. . . . tự tớ bị sặc nước miếng. . . .” Nói xong lại cảm thấy rất quê, gục đầu xuống không dám nhìn biểu cảm của Diệp Tử Hàng.

Diệp Tử Hàng thấy bộ dáng cô xấu hổ, chỉ cảm thấy tim đập nhảy dựng lên. Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi cậu chưa từng thấy qua cô như vậy ở trước mặt cậu thể hiện từng cử chỉ nét mặt nụ cười. Cố nén cười, cậu đem cái bàn nhỏ bưng đến trước mặt cô, mở nắp nồi đất ra.

“Ăn đi, phải ăn hết cả trái lê, rồi còn phải uống sạch nước canh trong đó nữa.”

“A.” Phương Tĩnh Ngôn ngồi thẳng người, ló đầu nhìn vào trong nồi đất nhỏ, mặt bỗng nhiên thấy đau khổ, “Trái lớn như vậy phải ăn hết sao? Còn có nhiều nước canh như vậy. . . .”

Diệp Tử Hàng đem cái muống đưa tới trước mắt cô nói: “Toàn bộ.”

“Cần thiết?”

“Cần thiết.”

“Nhất định?”

“Nhất định.”

“Có thể bớt không?”

“Không ăn thì thôi.” Diệp Tử Hàng lạnh mặt, làm bộ muốn đem nồi đất bưng đi.

“Đừng! Tớ ăn! Tớ ăn, làm gì dữ vậy!” Phương Tĩnh Ngôn vội vươn tay ra cầm lấy cái muống, xúc một miếng lê bỏ vào trong miệng.

Diệp Tử Hàng nhìn cô từng miếng từng miếng ăn quả lê, Tú Cầu nghĩ thấy mùi bèn chui từ trong tấm thảm ra, cái đầu lông xù nhìn ngó xung quanh, chỉ cảm thấy thời gian tựa hồ như đảo ngược về bốn năm trước.

Bốn năm trước, bọn họ thân mật khăng khít như vậy. Bốn năm trước, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ cùng cô chia cách.

Năm đó, Phương Tĩnh Ngôn vì sao muốn cư xử với mình như vậy?

Vì sao, đột nhiên xa lạ như vậy, so với người lạ còn lạnh lùng hơn.

Lúc đó để lại nỗi đau, đến nay còn đang giày giụa.

Cũng từng muốn quên đi, Diệp Tử Hàng mà rời xa ai đó không thể sống được sao?

Có thể sống tiếp, vẫn sống nhưng không phải là tư vị cuộc sống mà mình muốn.

Trong lòng thiếu đi một điều gì đó, một điều gì đó rất quan trọng.

Trái tim nếu không còn hoàn chỉnh, thì người làm sao có thể sống hoàn chỉnh đây?

Phương Tĩnh Ngôn hết sức chuyên chú tiêu diệt trái lê trong nồi đất, nước canh cũng uống không ít, trong bụng ấm nóng lên nhiều, trên trán bắt giác cũng đổ nhiều mồ hôi. Ngẩng đầu thở nhẹ ra một hơi, lại đụng phải đôi đồng tử đen nhu mực của Diệp Tử Hàng đang nhìn cô chăm chú.

Hai người đồng thời đỏ mặt, vội chuyển dời ánh mắt.

Không khí bắt đầu trở nên hơi hơi xấu hổ. Đều nghĩ tới chuyện cũ, nghĩ tới biến cố bốn năm trước, nghĩ tới khoảng cách thời gian bốn năm, đều có cảm thán, đều có thổn thức.

Diệp Tử Hàng xoay người rời khỏi ban công, Phương Tĩnh Ngôn lập tức cảm thấy mất mát, nghĩ lung tung rằng cậu ấy không muốn ở cùng với mình, có phải bởi vì cảm thấy mình rất phiền? Đang tự mình hành hạ bản thân, Diệp Tử Hàng lại đã quay lại. Ôm cuốn sách thật dày ngồi xuống bên cạnh cô, trước khi đọc sách vươn người về trước thử độ ấm của nồi đất, cảm thấy không còn nóng nữa, liền hỏi: “Có thấy lạnh đi không? Hâm lại cho nóng nhé?”

“Không cần, không cần! Bây giờ ăn là vừa!” Phương Tĩnh Ngôn vội vàng xúc một muống đưa vào trong miệng, “Ăn ngon! Thật sự rất ngon!”

Diệp Tử Hàng khoe miệng hơi hơi cong lên, cười nói: “Thật hả? Vị thuốc có quá nồng không?”

Phương Tĩnh Ngôn lắc đầu vài cái, “Không đâu, tớ. Tớ thích.”

Diệp Tử Hàng nhìn cô, lặng im sau một lúc lâu, có chút tối nghĩa mở miệng nói: “Cậu bây giờ. bây giờ lại chịu để ý đến tớ rồi hả?”

Phương Tĩnh Ngôn ngậm muống, thật lâu cũng không buông ra.

Bốn năm, cô đã trưởng thành hơn so với năm đó, bất luận là tư tưởng hay là tâm tính.

“Khi đó, là tớ không tốt, xin lỗi!”

Yết hầu Diệp Tử Hàng căng thẳng, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót. Khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời, mình và cô ấy cứ như vậy mà bỏ lỡ qua nhau.

“Vì sao? Khi đó vì sao đột nhiên cự tuyệt tớ, đẩy tớ ra xa ngàn dặm?” Vấn đề này khiến cậu trăn trở rất lâu, lúc đó còn tưởng rằng là vì Trang Viễn, sau này cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy nguyên nhân nhất định sẽ không đơn giản như vậy, chính là Phương Tĩnh Ngôn không nói, cậu dù thông minh cũng nghĩ không thông.

Phương Tĩnh Ngôn mím môi không nói chuyện, cô không biết phải nên nói thế nào.

Nút thắt trong lòng, chính cô còn chưa có hoàn toàn cởi bỏ được.

Đã ăn xong trái lê, Phương Tĩnh Ngôn bưng nôi đất lên uống hết canh trong nôi.

Diệp Tử Hàng lặng im thu dọn nôi mang vào bếp.

Phương Tĩnh Ngôn quay đầu nhìn bóng lưng cao ngất của cậu, hốc mắt dần dần nổi lên hơi nước, tầm mắt biến thành mờ nhạt.

Lại cúi đầu ôm con mèo béo úp mặt lên chiếc gối, để cho nơi mềm mại kia hút đi làn hơi nước ấy.

Diệp Tử Hàng vắt khăn nóng rồi đem ra, thấy cô cong lưng nằm úp mặt ở trên gối, mái tóc đen từ trên hai vai xỏa về phía trước gối, lộ ra cái gáy nhỏ nõn trắng bệch.

“Lau mặt đi.” Đưa khăn nóng đến cạnh tay cô.

Phương Tĩnh Ngôn ngẩng đầu, chỉ là mí mắt vẫn nhắm lại. Nhận lấy khăn cẩn thận lau mặt và tay, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Diệp Tử Hàng chuyển ghế ngồi ở bên cạnh cô, mở sách ra đọc. Phương Tĩnh Ngôn cũng mở cuốn thơ Đường ra đọc tiếp.

Khéo cực kỳ, giở đại một trang nào đó ra, đập vào tầm mắt vẫn là bài “Lâm An mưa xuân vừa tạnh” của Lục Du.

“Vị đời như nước ao bèo

Ai xui người ngựa đặng đeo kinh thành

Mưa xuân đêm giục lá cành

Sáng rao ngô thảm bán nhành hạnh tươi

Đời nhàn chữ thảo viết chơi

Nước lên bọt sữa, ẩm hơi chén trà

Bụi đời áo giũ khôn ra

Thanh minh mai mốt về nhà cho nhanh.”

Bao giờ mới có thể nghe tiếng mưa rơi? Phương Tĩnh Ngôn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng lại trang sách đã hơi ố vàng.

Lúc chàng vạng, Diệp ba Diệp mẹ dạo chơi ở bên ngoài suốt một ngày rồi cực đã về nhà. Diệp mẹ nhẹ chân nhẹ tay mở cửa, tránh ở mặt sau khe cửa nhìn tình huống trong nhà, lại đứng thẳng lưng tai lên nghe xong một hồi lâu, cau mày nói với Diệp ba: “Ông xã, sao không có chút động tĩnh nhỉ?”

“Có lẽ là đi ra ngoài rồi?”

“Không đâu, Ngôn Ngôn không được ra gió, Tử Hàng biết mà.”

“Vào đi thôi, bà cứ lén lút như vậy có giống là về nhà mình không hả, giống như ăn trộm ấy.” Diệp ba cười vươn tay đẩy cửa ra.

“Nè nè ông! Tôi nói ông nhẹ nhàng một chút!” Diệp mẹ ôm cánh tay ông cùng nhau đi vào.

Đứng ở trong phòng khách thì thấy, hai đứa nhỏ đang ngồi ngoài ban công trong dư quang của ánh chiều tà.

Diệp Tử Hàng đọc sách đã sớm nhập thần, lông mày hơi hơi nhăn lại, tay phải cầm bút cứ lúc lúc lại viết gì đó ở trang sách trống. Phương Tinh Ngôn cũng cầm một quyển sách, chỉ là ánh mắt kia có lúc thì dừng trên cây ngô đồng khô ở ngoài cửa sổ, có lúc thì lén lút dừng trên người Diệp Tử Hàng.

Diệp mẹ che miệng cười trộm không thôi, xem ra không mất bao lâu nữa sẽ có thể gọi điện cho Phương mẹ thông báo tin vui hai đứa đã làm hòa rồi.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Diệp Tử Hàng lại chứng cho Phương Tinh Ngôn thêm một trái lê nữa. Diệp mẹ thấy con trai mình ở trong bếp vừa gọt vỏ lê vừa canh lửa thì hưng phấn vô cùng chạy đi gọi điện cho Phương mẹ.

“Mẹ Tinh Ngôn à, nói cho chị nghe tin tức tốt nhất trong ngày nhé! Hai đứa trẻ kia rồi cuộc đã có tiến triển rồi!”

“Hả? Tử Hàng đã về rồi hả?”

“Ừ ừ! Đêm qua đã về! Đối với Ngôn Ngôn tốt vô cùng, thấy con bé bệnh đau lòng cực, còn tự mình đi nấu món lê chưng thuốc bắc cho con bé uống!”

“Thật a! Vẫn là Tử Hàng ngoan! Vậy Ngôn Ngôn thì sao? Con bé có phản ứng gì?”

“Tôi hôm nay phát hiện ra Ngôn Ngôn có lúc vụng trộm nhìn Tử Hàng, Tử Hàng thì nhìn chăm chăm vào con bé, con bé còn đỏ mặt nữa. Phỏng chừng hai đứa nó sắp thông suốt rồi.”

“Ông trời phù hộ đi! Mong tụi nhỏ đừng dầy vò nhau nữa.”

“Đúng vậy a, đều lớn tướng hai mươi mấy tuổi đầu rồi, cũng không phải là con nít nữa. Từ nhỏ đã nắm tay nhau lớn lên, là người ai cũng đều biết hai đứa nó sẽ là một đôi! Cứ khẳng khẳng giận dỗi, nhìn xem giày vò bậc phụ huynh chúng ta đến mức này!”

” Đồ cưới của Ngôn Ngôn tôi đều đã chuẩn bị tốt rồi, năm trước đã đem mấy món đồ trang sức kiểu dáng cũ mà bà nội con bé để lại đem ra tiệm vàng bạc sửa lại hết rồi, làm lại ới mẽ, đó là do bà nội con bé để lại, có tình cảm.”

“Bên tôi cũng có không ít đồ, mấy đồ của nhà họ Diệp để lại, bên ngoài tuy đã lỗi thời, nhưng do tổ tiên để lại, ầu cũng là có giá trị kỉ niệm.”

“Chờ Tử Hàng tốt nghiệp thạc sĩ thì kêu hai đứa nó kết hôn đi, tôi chỉ sợ đem dài lắm mòng, bốn năm vừa qua cũng khiến người ta thấp thỏm lo âu a, sợ bọn chúng vào ngày nào đó bỗng dưng dẫn về bạn trai hay bạn gái gì đó.”

“Tôi cũng vậy a, Tử Hàng thì tôi ngược lại không lo lắng, trong lòng thằng bé chỉ có mỗi Ngôn Ngôn thôi. Tôi chỉ sợ Ngôn Ngôn bị người khác cướp mất, Tử Hàng của chúng tôi có khi rất buồn chán, buồn khổ cũng không chịu nói ra.”

“Tử Hàng đứa nhỏ này, thông minh như vậy, vậy mà cứ cố chấp với Ngôn Ngôn, là Ngôn Ngôn của chúng tôi có phúc khí.”

“Mẹ Ngôn Ngôn à, chờ tụi nhỏ kết hôn thì cho chúng ở lại đây đi, về sau anh chị cũng phải chuyển về đây ở lại, hai nhà chúng ta thành một nhà, ở cùng trong tòa nhà này, thật tốt a!”

“Tốt, làm thông lối ban công trên lầu, không cần bước ra khỏi cửa cũng có thể lui tới với nhau. Về sau hai ta cùng chăm cháu, chắc chắn, chỉ nghĩ thôi cũng thấy vui sướng!”

“Ha ha, tôi muốn kêu tụi nó sinh hai đứa, một trai một gái mới tốt. Một đứa giống Tử Hàng, một đứa giống Tĩnh Ngôn. mẹ Ngôn Ngôn à, tôi thấy không cần chờ Tử Hàng tốt nghiệp thạc sĩ nữa, nếu thuận lợi thì sang năm kêu tụi nhỏ kết hôn đi, cứ kéo dài hoài không có ý nghĩa gì hết!”

“Cũng đúng a, Tử Hàng dù sao cũng học ở thành phố B, hai đứa tụi nó cũng không thể thường xuyên ở cùng một chỗ, sợ đêm dài lắm mộng.”

.

.

Diệp mẹ và Phương mẹ còn đang nấu cháo điện thoại, Diệp ba nghe đến nỗi phải lắc đầu.

Phụ nữ a, thật sự là loại sinh vật có sức tưởng tượng vô cùng phong phú. Bên này mới vừa có dấu hiệu tan rã đóng băng, bên kia các bà đã bắt đầu thảo luận ôm chuyện bông cháu rồi.

Tuy rằng thật nhàm chán, nhưng cũng thật đáng yêu.

Ngày hôm sau, Diệp ba cùng Diệp mẹ thật sự phải đi làm, trong nhà lại chỉ còn Diệp Tử Hàng và Phương Tĩnh Ngôn.

Không có gì khác biệt so với ngày hôm qua, Diệp Tử Hàng cẩn thận chăm sóc Phương Tĩnh Ngôn, rồi sau đó ôm sách đọc rất nhập tâm bên cạnh cô. Phương Tĩnh Ngôn thì tiếp tục chuyên sâu đọc văn học cổ đại của cô, đọc tỉ mỉ thưởng thức thơ Đường và Từ Tống. Hai người cũng không nhắc lại cái đề tài đã làm hai người lâm vào trầm mặc kia nữa.

Cứ như vậy, thời gian một ngày lại một ngày trôi qua. Vào thứ sáu, trời đổ mưa nhỏ, mất đi ánh mặt trời, ban công có chút ẩm thấp.

Diệp Tử Hàng muốn đem Phương Tĩnh Ngôn chuyển đến phòng khách, Phương Tĩnh Ngôn không chịu, cô có chút hưng phấn nói với Diệp Tử Hàng rằng, cô muốn nghe tiếng mưa rơi.

Diệp Tử Hàng im lặng, chỉ là lôi ra một cái rương lớn rồi bắt tìm kiếm ở bên trong nó.

“Tìm cái gì vậy?” Phương Tĩnh Ngôn tò mò hỏi.

“Cái lò sưởi.” Diệp Tử Hàng nhớ là Diệp mẹ đã đem cất nó trong rương. Dem hết những đồ bên trong ra để trên ghế, quả nhiên ở đáy hòm có cái lò gốm màu vàng, bên cạnh còn đặt một hộp than củi.

“Phòng khách đã mở điều hòa, tớ không lạnh.” Phương Tĩnh Ngôn nhìn bếp lò kia thì bắt đầu nhớ lại kỉ niệm đông lúc thơ ấu, cô và Thanh Thanh nằm cạnh lò sưởi, Diệp Tử Hàng đọc cho cô nghe chuyện cổ tích.

“Phòng khách quá lớn, cũng không thể tỏa nhiệt ra đồng đều được. Vẫn là nên đốt lò cho ấm.” Diệp Tử Hàng đem lò sưởi cùng than củi đi vào bếp.

Phương Tĩnh Ngôn lục từ trong rương ra một quyển album ảnh, liền lật ra xem.

Trang thứ nhất, đó là ảnh của cô và Diệp Tử Hàng.

Hai người đứng ở trong tuyết, đứng ở giữa là hình người tuyết với cái miệng đỏ chót. Những hạt tuyết bám trên người bọn họ cũng khiến bọn họ trở thành người tuyết luôn.

Diệp Tử Hàng xách cái bếp lò đã nhóm xong đến ban công, đặt ở bên chân Phương Tĩnh Ngôn.

“Diệp Tử Hàng. Khi đó, chúng ta còn nhỏ quá ha!” Phương Tinh Ngôn nhin không được cảm thán khi nhìn vào bức hình.

Diệp Tử Hàng khom lưng nhìn tập ảnh trong tay cô, nhìn một lát, biểu cảm trên mặt cũng đặc biệt dịu dàng hơn.

Kéo ghế tới ngồi xuống gần bên cạnh cô, Diệp Tử Hàng nói: “Cậu khi đó ngay cả cái xăng cũng không cầm được, còn muốn cướp lấy xăng đi đào tuyết.”

Phương Tinh Ngôn cười lật tiếp tới trang sau, trong tập ảnh đứa trẻ dần dần trưởng thành, từ lúc hai đứa đứng sần sần bằng nhau, đến khi cô đứng bên cạnh Diệp Tử Hàng chỉ có thể đứng đến bằng vai cậu.

“Cậu nhìn xem, bên trong tấm ảnh này là Tú Cầu đó!”

“Ồ, nó cuộn tròn vào trong giỏ xe đạp của cậu ngủ đó, là tớ chụp cho nó.”

“Thì ra khi đó nó cũng béo như vậy a!”

“Nó luôn luôn đều béo như vậy.”

“Meo ——” Tú Cầu bất mãn nằm ở cạnh bếp lò phát ra một tiếng kêu, đây là nhân sinh công kích a! Không đúng, là miêu sinh công kích!

“Tấm này là của tớ chụp với Thanh Thanh! Ai nha, Thanh Thanh năm nay hẳn là lên cấp ba rồi!”

“Uhm. Hiện tại học tập đã biết tự giác hơn.”

“Đã nhiều năm rồi không gặp đến con bé, chắc đã thành một cô gái xinh xắn rồi đây! Ha ha!”

Diệp Tử Hàng nhìn cô một cái, nghĩ thầm, đã nhiều năm không gặp, cậu cũng đã trở thành một cô gái lớn xinh đẹp rồi.

Phương Tinh Ngôn lại lật ra sau một tờ nữa, khuôn mặt tươi cười bỗng nhiên cứng ngắc, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào một bức ảnh.

Là cô và Đan Đan.

Năm ấy du xuân, đi bờ hồ ngắm hoa, cô kêu Diệp Tử Hàng chụp cho hai cô.

Nước trong bờ hồ khẽ lay động, trong ánh mắt hai người họ tràn đầy ý cười, làn nước trong veo dưới hồ cũng như đang mỉm cười với họ.

Sẽ không còn được gặp lại nữa rồi.

Diệp Tử Hàng thấy cô nhìn chăm chú bức ảnh kia, trong lòng cũng bắt đầu thấy đau đớn.

Phương Tinh Ngôn đối với Đan Đan, cậu sao có thể không biết.

Là đôi bạn tốt hận không thể một củ lạc bẻ đôi.

Một người con gái khiến cho Phương Tinh Ngôn trải hết lòng mình ra, đã ra đi rồi.

Tựa hồ chính là lúc cô ấy rời đi, hết thảy mọi thứ đều thay đổi, biến cố tới nhanh như vậy, khiến cậu trở tay không kịp.

“Tinh Ngôn, tớ thực sự xin lỗi Đan Đan.” Diệp Tử Hàng nhẹ nhàng nói.

Phương Tinh Ngôn giống như bị sấm đánh bên tai mạnh mẽ ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn Tử Hàng, bàn tay cầm cuốn album cũng từ từ run lên.

Diệp Tử Hàng cho rằng cô là vì tưởng niệm Đan Đan mới có phản ứng như thế, bèn thở dài, nhìn tấm ảnh chậm rãi nói: “Tớ từng đáp ứng cậu ấy phải chăm sóc tốt cho cậu. Không nghĩ tới, từ lúc cô ấy ra đi, chúng ta thế nhưng như là người lạ.”

Phương Tinh Ngôn vừa rồi chỉ là giống như gặp phải tiếng sấm, giờ phút này thì phải miêu tả như sấm đánh giữa trời quang, cơn bão cấp mười hai cộng thêm mưa đá, cơn mưa như trút nước tất cả ào ào kéo tới đổ ập xuống đầu cô.

“Cậu. Cậu nói cái gì?” Yết hầu cô khô ráp cơ hồ như chen lách không ra lời nói.

Diệp Tử Hàng thấy cô thất thổ, trong lòng thương tiếc, nhẹ giọng nói: “Tớ đã nhận lời cậu ấy phải chăm sóc cậu chu đáo, lại không làm được. Tớ thực có lỗi với Đan Đan.”

“Đan Đan. Cậu ấy khi nào thì. nói với cậu?” Những đường mạch máu trên trán Phương Tĩnh Ngôn cũng đã nổi lên gân xanh.

“Tĩnh Ngôn, cậu làm sao vậy? Đừng kích động!” Diệp Tử Hàng muốn đứng dậy lấy nước cho cô uống, lại bị cô giữ chặt lại một phen.

“Cậu ấy. Cậu ấy khi nào thì nói với cậu?”

“Ngay tại lúc một ngày trước khi giải phẫu. Có khả năng khi đó cậu ấy đã biết ca giải phẫu của mình có tính nguy hiểm rất lớn. Cố ý tìm đến tớ, nói với tớ phải chăm sóc tốt cho cậu, bởi vì cậu thoát nhìn thông minh, có khi lại đơn thuần cực kỳ, lại hay thích làm người tốt.”

Diệp Tử Hàng không nói tiếp được nữa, bởi vì Phương Tĩnh Ngôn đã ôm cuốn photo album gào khóc lên.

“Đan Đan! Đan Đan a!” Cô đem tấm hình chụp cô bạn thân nhất ôm ở trước ngực, hận không thể đem nó hòa nhập vào tim mình. Nước mắt chảy ào ào, hòa cùng tiếng mưa rơi ngoài cửa trở thành một âm thanh hỗn loạn.

“Tĩnh Ngôn.” Tim Diệp Tử Hàng bị tiếng khóc của cô làm rối loạn lên, rốt cục nhịn không được giờ tay ôm cô vào lòng.

Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ.

(Đêm trong căn phòng nghe tiếng mưa rơi)

Tĩnh Ngôn a, mùa xuân từng bên nhau, cậu từng cùng tớ nghe tiếng mưa rơi.

Hiện tại là mùa đông, mưa có chút lạnh, không giống như mưa xuân ôn nhu như thế.

Tĩnh Ngôn a, đừng nghe tiếng mưa mùa đông nhé, mưa mùa đông, nó sẽ làm người ta thương tâm.

Tĩnh Ngôn a, tớ luyến tiếc cậu, Đan Đan luyến tiếc cậu.

17. Chương 17: Nghe Mưa (ba)

Phương Tĩnh Ngôn ở trong lòng Diệp Tử Hàng khóc nức nở không ngừng, Diệp Tử Hàng ôm chặt cô ở trong ngực, dần dần cảm thấy lạnh lạnh ướt ướt ở trước ngực.

“Tĩnh Ngôn, đừng khóc nữa.” Cậu giơ tay lau nước mắt dính trên mặt Phương Tĩnh Ngôn rồi nói: “Đan Đan bây giờ nhất định đang rất tốt, rất vui vẻ. Nếu biết cậu còn vì cô ấy mà đau khổ, cô ấy cũng sẽ rất đau buồn.”

“Tớ cứ cho rằng.” Phương Tĩnh Ngôn khóc thút thít lấy tay níu chặt chỗ áo đã bị cô làm ẩm ướt kia nói: “Tớ vốn tưởng rằng.”

“Cậu cho rằng cái gì?” Diệp Tử Hàng giơ tay ra nhẹ nhàng vuốt về tóc cô.

Phương Tĩnh Ngôn ngẩng lên khuôn mặt vì khóc đã nhăn lại một đồng, dứt quãng nói: “Thực. Thực ra, thực ra ngày đó Đan Đan đi. đi tìm cậu. Tớ. Tớ có thấy.”

Tay Diệp Tử Hàng đang vuốt ve tóc cô bỗng dừng lại giữa chừng, cậu dừng lại vài giây, nói đều đều: “Như vậy, cậu thấy cảnh Đan Đan tìm tớ, liền cho rằng.”

Nói còn chưa nói xong, Phương Tĩnh Ngôn đã lại oa oa bật khóc lớn tiếng.

Diệp Tử Hàng vốn thông minh, lập tức đã nghĩ thông các mấu chốt. Cứ vậy mà nghĩ thông, câu đố trong lòng nhiều năm đã có câu trả lời, nhưng đáp án này lại khiến lòng cậu vừa tức giận lại vừa bị tổn thương. Cậu tức vì Phương Tĩnh Ngôn không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng, nhìn thấy điều gì đó liền tự cho là đúng rồi suy đoán bậy bạ. Cậu bị tổn thương là vì Phương Tĩnh Ngôn thế nhưng có thể nói đoạn tuyệt liền đoạn tuyệt ngay, vứt bỏ cậu qua một bên. Cho dù Đan Đan có thích cậu thì thế nào? Chẳng lẽ Đan Đan thích cậu, cô sẽ dâng hai tay cho cô ấy hay sao? Tình cảm nhiều năm giữa bọn họ có ý nghĩa, đều có thể dễ dàng như vậy một đao có thể chặt đứt?

“Phương Tĩnh Ngôn, tâm cậu thật đúng là tàn nhẫn!” Diệp Tử Hàng cắn răng, dùng sức nâng mặt Phương Tĩnh Ngôn dậy.

Phương Tĩnh Ngôn ráng mở to hai mắt đã bị nước mắt làm dính lại, mông lung thấy gương mặt lạnh lùng của Diệp Tử Hàng, nghĩ thầm, tiêu rồi! Mình đều đã nói ra hết rồi, cậu ấy nhất định sẽ bị tức chết. Nhìn bộ dạng này của cậu ấy, nhất định là tức muốn đòi mạng rồi !

Phương Tĩnh Ngôn nghĩ như vậy, cảm thấy Diệp Tử Hàng nhất định sẽ tức giận không để ý đến cô nữa, nước mắt càng tuôn ra như suối. Nhất quyết nhắm mắt lại liều mạng khóc, khóc thẳng đến khi trời đất quay cuồng, ruột gan đứt từng khúc. Bỗng nhiên cảm thấy trên môi ẩm áp, tiếng nước nở bị ngăn lại ở trong cổ họng. Mạnh mẽ mở hai mắt nhắm lệ ra, chỉ nhìn thấy hàng lông mày thật dài và đỉnh mũi thẳng tắp của Diệp Tử Hàng.

Phương Tĩnh Ngôn đầu tiên là ngây người, cũng đã quên khóc, trong đầu trống rỗng. Rồi sau đó rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, muốn giơ tay đẩy Diệp Tử Hàng ra, lại phát hiện bản thân mình bởi vì lúc trước khóc nhiều hao hết khí lực, mềm nhũn, đến cả đầu ngón tay cũng động đậy không nổi.

Khi hai người tách ra, Phương Tĩnh Ngôn ngây ngốc mở to hai mắt, cặp môi hồng nhuận khê há ra, một bộ dáng hoàn toàn hóa đá.

Diệp Tử Hàng lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô một lần nữa.

Phương Tĩnh Ngôn lần này lại phản ứng rất nhanh nhảy dựng lên, một tay che miệng, một tay chỉ vào Diệp Tử Hàng, thở gấp gấp nói: “Diệp. Diệp Tử Hàng! Cậu. Cậu bắt nạt tớ ! !”

Thật ra mặt của Diệp Tử Hàng còn đỏ hơn mặt của Tĩnh Ngôn nhiều, nhưng giọng nói của cậu lại trấn định đến thần kỳ, “Là cậu bắt nạt tớ trước, phí bồi thường.”

Phương Tĩnh Ngôn tức giận ngồi ở ghế đệm chân, “Cậu nói bậy! Nói bậy! Tớ cho tới bây giờ chưa. chưa từng hôn cậu! Cậu! Cậu! Cậu!”

“Cậu đem tớ vứt bỏ đi, đó không phải là sự bắt nạt nặng nhất à?” Diệp Tử Hàng nắm chặt tay cô, dùng chóp mũi để ở chóp mũi của cô.

Phương Tĩnh Ngôn bị dọa liên tiếp lui về phía sau, Diệp Tử Hàng nhưng vẫn rượt đuổi theo. Cuối cùng, Phương Tĩnh Ngôn không có biện pháp, “cộp”—— một tiếng dùng trán mình đụng vào trán Diệp Tử Hàng để cậu ấy tránh ra.

“Á ...á—— đau quá a!” Phương Tĩnh Ngôn ôm đầu rên rĩ.

Diệp Tử Hàng chẳng quan tâm đến trán mình cũng bị đụng sưng đỏ lên, chỉ giơ tay bảo vệ cái trán của cô, đau lòng nói: “Ngu ngốc! Làm chi dùng đầu của mình đụng hả? Không biết dùng sách đập sao?”

Phương Tĩnh Ngôn liếc mắt nhìn cậu, vươn tay cầm lấy cuốn “ 300 bài thơ Đường” đập vào trán cậu một cái.

Diệp mẹ về nhà muộn, chỉ dùng hai mắt, lập tức liền phát hiện hai đứa trẻ trong nhà có chỗ không bình thường. Ánh mắt Tĩnh Ngôn sưng rất lợi hại, vừa thấy là biết mới khóc xong. Trên đầu Tử Hàng có vết sưng đỏ, như là bị vật gì nện trúng. Dưới đáy lòng bà thầm kêu, không tốt rồi! Chẳng lẽ là Tử Hàng rất thích Tĩnh Ngôn, nhịn không được, đợi không được Tĩnh Ngôn đáp ứng đã dùng sức mạnh bức ép? Ai nha, không được rồi, đứa nhỏ này bình thường thoạt nhìn lịch sự bình tĩnh như vậy, thế nào. tại sao có

thể như vậy chứ? Trong lòng Diệp mẹ rồi thành một mối, hai đứa nhỏ này đều thật bình tĩnh ăn cơm, một chút sơ hở đều không có, bà ở một bên tuy rằng rất nóng nảy, lại không có cách nào để mở miệng hỏi.

Ăn cơm tối xong, Phương Tinh Ngôn đi tắm rửa, Diệp Tử Hàng ngồi ở trên sofa xem tivi. Diệp mẹ xách bịch đậu phộng ngồi xuống bên cạnh chỗ Diệp Tử Hàng, nói: “Tử Hàng à, giúp mẹ bóc đậu phộng đi, sáng mai dùng rau thơm cắt lát trộn với đậu hủ, ăn với cháo trắng.”

“Dạ.” Diệp Tử Hàng lơ đãng đáp ứng, vươn tay lấy đậu phộng để bóc.

“Tử Hàng à, ba nói con đang chuẩn bị cuối năm nay tham gia cuộc thi tư pháp?”

“Dạ. Vừa mới bắt đầu ôn tập.”

“Con tham gia cuộc thi kiểu đó, mẹ cho tới bây giờ cũng chưa từng lo lắng, nhưng.” Diệp mẹ liếc nhìn Diệp Tử Hàng một cái, cụng giọng nói: “Tử Hàng, đàn ông con trai là phải ôn nhu một chút .”

“Dạ.” Diệp Tử Hàng xem TV, cơ bản không có nghe mẹ mình đang nói cái gì.

“Đặc biệt là đối với con gái.” Diệp mẹ giơ tay sờ lên vết đỏ trên trán của Diệp Tử Hàng, “Con gái đều phải cần chiều chuộng, nếu là người con gái mà mình thích thì càng phải biết quý trọng, nâng niu trong lòng bàn tay, giấu ở trong tim che chở.”

Diệp Tử Hàng đem tầm mắt từ trên truyền hình thu hồi lại, nhanh chóng quét tới Diệp mẹ, nói: “Mẹ, có lời muốn nói xin nói thẳng ra đi, đừng đi vòng vo tam quốc nữa.

“A a! Mẹ! Mẹ! Mẹ có đi vòng vèo chỗ nào a! Ha ha! Con, đứa nhỏ này thật biết nói giỡn nha!” Diệp mẹ mắt thấy Phương Tinh Ngôn từ phòng tắm đi ra, vội thu lại đậu phộng quay về phòng mình.

Vừa về đến phòng, bà lập tức cầm điện thoại lên ngay.

“Alo, mẹ Ngôn Ngôn hả?”

“Uhm. Ăn cơm xong rồi à? Hôm nay thân thể Ngôn Ngôn như thế nào? Buổi chiều có bị ho khan nữa không?”

“Yên tâm, Tinh Ngôn được Tử Hàng chăm sóc rất kĩ! Gương mặt hồng hào hơn cả trước lúc bị bệnh kìa.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Vẫn là có Tử Hàng ở bên cạnh con bé mới yên tâm hơn a! Nhìn nó sống bốn năm đại học là biết liền, lộn xộn lại yếu ớt không sức lực, cả ngày chỉ biết ru rú ở ký túc xá hoặc ở trong nhà xem truyện tranh hay phim hoạt hình gì đó.”

“Ha ha, đó là Ngôn Ngôn có tính trẻ con thôi! Tử Hàng liền thích con bé ở điểm ấy. Đúng rồi, mẹ Ngôn Ngôn, có chuyện này, tôi muốn nói cho chị nghe.”

“Chuyện gì a?”

“Cái kia. Cái kia chị đã giúp Ngôn Ngôn chuẩn bị đồ cưới xong chưa?”

“Uhm, chuẩn bị tốt rồi. Sao thế?”

“Hai đứa nó bất kì lúc nào cũng có thể kết hôn, chị và ba Ngôn Ngôn đều sẽ không có ý kiến gì chứ?”

“Uhm. A? ? Cái gì? ? ? Mẹ Tử Hàng chị nói cái gì? ? ?”

Điện thoại bên kia mẹ Tinh Ngôn chịu sự kích thích lớn, giọng nói lớn đến mức như kiểu chui từ đầu bên kia qua đây hết lên.

“Mẹ Ngôn Ngôn, chị đừng kích động a! Tôi. Tôi cũng chỉ là nói đại mà thôi.”

” Mẹ Tử Hàng! Chị đừng chỉ nói vậy mà thôi a! Ông già Phương nhà tôi tim không được tốt lắm đâu!”

“Ha ha, ha ha.” Diệp mẹ một bên lau mồ hôi trên trán một bên nói, “Đừng khẩn trương, tôi chỉ là nói đại thôi. Chủ yếu là bọn nhỏ làm hòa quá nhanh, giống như tiến triển thần tốc ấy.”

“Thần tốc? Mẹ Tử Hàng, chị cũng phải chú ý đến điểm này, chuyện này cũng không thể quá thần tốc đâu!”

“À há! Yên tâm! Tử Hàng nhà tôi là người nào chứ, cũng không phải là tên oắt con không hiểu chuyện!”

“Vây cũng đúng, đối với Tử Hàng tôi hoàn toàn có thể yên tâm một trăm phần trăm.”

Diệp mẹ tiếp tục chột dạ lau mồ hôi, không dám trả lời, đứa con trai này của mình, có nhiều chuyện xử lý rất khác người ta, bà đã làm mẹ hai mươi mấy năm rồi cũng không thể hiểu hết nó đâu.

Phương Tinh Ngôn ngồi ở trên sofa xem “ Thám tử lừng danh Conan”, Diệp Tử Hàng lấy một trái quýt trên bàn bóc.

Lột vỏ quýt từng lớp một ra, bên trong như hé ra một đóa hoa vàng rất lớn

“Ăn quýt.” Diệp Tử Hàng đẩy qua một đĩa nở rộ những đóa hoa vàng óng ả đến trước mặt Phương Tinh Ngôn.

Phương Tinh Ngôn liếc cậu, nghĩ đến chuyện buổi chiều, cô khá tức giận bĩu môi không thèm nói với cậu câu nào.

Diệp Tử Hàng cầm lấy một trái quýt đưa đến bên miệng cô, khuyên nhủ: “Ăn đi!”

Loại quýt mật đó do Diệp ba mang từ Hoàng Nham về, thật thơm ngọt như mật ong, Phương Tinh Ngôn là cực thích ăn, từng có lần một hơi ăn hết hơn ba mươi trái, kết quả buổi tối liền bị chảy máu mũi, đã ghi lại lịch sử quang vinh của cô.

Bởi vì do Phương Tinh Ngôn bị nóng chảy máu mũi, nhà họ Diệp biếm loại quýt mật này vào lãnh cung một thời gian dài. Vì phòng ngừa người nào đó tham ăn, nên cả gia đình đều không ăn theo cô. Hôm nay loại quýt mật này rốt cục cũng được bỏ lệnh cấm, trong lòng Phương Tinh Ngôn kỳ thực thèm ăn muốn chết được, đừng nói là trước mắt một trái này, cho dù là cả một sọt trên bàn kia, cô cũng có thể một hơi chén sạch!

Đối diện với trái quýt mật ấy suy nghĩ một lát, Phương Tinh Ngôn cuối cùng cũng quyết định vất bỏ đi lòng tự trọng không thể làm cơm ăn được kia đi, há miệng nuốt trọn trái quýt xuống bụng.

Ăn một trái thì liền muốn ăn trái thứ hai, ăn xong trái thứ hai vẫn còn muốn ăn trái thứ ba. Thẳng đến khi đem đĩa quýt trên bàn ăn sạch sành sanh, Phương Tinh Ngôn vẫn cảm thấy chỉ như mới vừa lột dạ dày thôi.

“Còn muốn ăn nữa!” Cô cắn ngón tay, chớp mắt nhìn Diệp Tử Hàng.

“Không thể ăn nữa, nếu tiếp tục ăn nữa sẽ bị nóng trong người.” Diệp Tử Hàng đem cái sọt quýt tránh xa tầm mắt của cô, xách giấu đi.

Vừa buông cái sọt xuống, lại phát hiện Phương Tinh Ngôn như cún con đi theo cậu phía sau, còn nín chặt góc áo của cậu.

“Muốn ăn nữa!” Phương Tinh Ngôn dùng ngón tay chỉ vào sọt quýt.

“Không được ăn nữa.”

“Được mà!”

“Không được!”

“Diệp Tử Hàng, cậu bắt nạt tớ! ” Phương Tinh Ngôn nhẹt miệng, lộ ra bộ dáng muốn khóc.

“Nè! Cậu! ! Cậu làm gì vậy hả!” Diệp Tử Hàng thấy cô nói gió thì có mưa, nhưng vẫn luống cuống, “Ba mẹ đều ở nhà đó, để bọn họ nhìn thấy, cậu không mắc cỡ hả!”

“Tớ muốn ăn! !” Phương Tinh Ngôn hùng hồn.

“Được.” Diệp Tử Hàng thở dài một hơi, lớn như vậy, cậu còn chưa từng bị cô áp chế qua như vậy. Nấn lòng lấy một ít quýt mật từ trong sọt ra, kéo Phương Tinh Ngôn trở về trên sofa xem tivi.

Phương Tinh Ngôn được ăn nên vui vẻ không thôi, mặt mày tươi như hoa, Diệp Tử Hàng thì tiếp tục giúp cô bóc vỏ quýt. Tú Cầu nằm giữa hai người ngủ gật trên sofa.

Phương Tĩnh Ngôn giơ tay vuốt đám lông trơn mềm của Tú Cầu, đang chạm phải tấm lưng của nó, bỗng nhiên chạm phải bàn tay kia. Hoảng sợ muốn rút tay về, lại bị bàn tay ấm áp kia giữ chặt lại.

Cô đỏ mặt vụng trộm nhìn người bên người cạnh, phát hiện cậu lộ ra một bộ dáng nghiêm trang lại hết sức chăm chú xem TV.

“Giáo sư kia mới là hung thủ.” Diệp Tử Hàng quay sang thật nghiêm túc nói với cô.

“Xời. Cậu cũng không phải Conan, cậu làm sao biết được chứ!”

“Tớ còn lợi hại hơn Conan ấy chứ.”

“Hừ! Y như lúc nhỏ tự cao tự đại!”

Diệp Tử Hàng mỉm cười, im lặng.

Không mất bao lâu sau, Conan đã tìm ra hung thủ của vụ án, quả nhiên là giáo sư kia!

Phương Tĩnh Ngôn ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại thật sự có chút bội phục Diệp Tử Hàng.

Hai người xem tivi xem rất là hòa hợp, di động của Phương Tĩnh Ngôn đặt ở bồng trong vang lên. Cô vội vàng muốn vào phòng để nghe điện thoại, Diệp Tử Hàng lại nắm tay cô không buông ra.

“Nè! Tớ có điện thoại!”

“Có lẽ là công ty tìm cậu, không nghe cũng không sao.”

“Cậu làm sao mà biết? Lỡ là mẹ tớ gọi thì sao?”

“Mẹ cậu sẽ gọi vào số máy bàn, sẽ không gọi di động cho cậu.”

“Nè cậu, mau để tớ nghe điện thoại đi! Đừng quậy nữa!”

Diệp Tử Hàng đứng lên, kéo cô cùng nhau đi vào phòng cô. Để Phương Tĩnh Ngôn nghe điện thoại ở bên cạnh cậu.

“Alo!”

“Xin chào cô Phương! Tôi là Limi của Trang thị, cô còn nhớ tôi không?”

“A, Cô Limi, xin chào cô! Có chuyện gì vậy?”

“Cô Phương, không biết lúc sáng quản lý Trương bên Sở Sự Vụ của các cô có gọi điện thoại cho cô hay không, cô phụ trách kiểm toán một vài công ty con có một số hạng mục công việc vẫn chưa chốt lại được, tư liệu đều ở trong Laptop cá nhân của cô. Vốn cô sinh bệnh chúng tôi không muốn làm phiền tới cô dưỡng bệnh, nhưng thật sự là quá gấp gáp rồi, trước cuối tháng này chúng ta phải ra báo cáo kiểm toán.”

“Vậy sao, sao cô không nói sớm! Thân thể tôi đã hoàn toàn khỏe lại rồi! Limi, cô yên tâm đi, ngày mai tôi sẽ tới công ty để giải quyết nốt những công việc còn dang dở.”

“Thật vậy sao?”

“Uhm, yên tâm đi! Sáng mai gặp nhé!”

“Được, sáng mai gặp. Ngủ ngon, cô Phương!”

“Ngủ ngon!”

Phương Tĩnh Ngôn gác điện thoại, ngẩng đầu nhìn Diệp Tử Hàng, nhỏ giọng nói: “Ngày mai tớ muốn đi một chuyến đến công ty đang kiểm toán.”

“Ngày mai cậu nên đi bệnh viện tái khám.”

“Ngày mốt đi tái khám cũng được mà!”

“Thân thể quan trọng hay là công tác quan trọng?”

“Điều quan trọng, nhưng hai vấn đề đó cũng đâu có xung đột lẫn nhau đâu! Ngày mai tớ đi giải quyết công việc trước, ngày một đi giải quyết chuyện tái khám, không phải rất thỏa đáng sao?” Phương Tĩnh Ngôn nghiêng đầu nói.

“Công ty ở nơi nào? Ngày mai tớ đưa cậu đi.” Diệp Tử Hàng lại thở dài, quả nhiên, trong tình cảm người chủ động trước càng về sau liền càng sẽ biến thành người bị động.

“Ách. Không cần! Không cần! Rất gần! Sáng mai tớ đi nhờ xe chú Diệp là được rồi, tiện đường mà!” Phương Tĩnh Ngôn cuống quýt lắc đầu, để Diệp Tử Hàng biết cô đi tới Trang thị, lại không biết có cơn bão không báo trước nào đổ bộ tới nữa đây.

“Vậy trước khi về điện cho tớ, tớ đi đón cậu.”

“Uhm.” Phương Tĩnh Ngôn ngoài miệng đáp ứng, trong lòng lại nghĩ, tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu mới là lạ đó !

Lâu không đi làm, nhìn nhóm thành phần tri thức mặc đồ công sở ở trong cao ốc đi qua đi lại, Phương Tĩnh Ngôn thấy có chút không thích ứng.

Khoảng thời gian này ru rú ở trong nhà, quá ấm áp quá tốt đẹp, nếu so sánh với lúc đi làm, giống như là hai cái không gian hoàn toàn khác biệt không thể xuyên thấu được.

Các đồng nghiệp nhìn thấy một kẻ lâu ngày chưa lộ diện là cô, đều vui vẻ đi lên chào hỏi, từng nghe cấp trên nói rằng cô đã từ chức, đã rất luyến tiếc cô. Phương Tĩnh Ngôn cười nói cũng thật luyến tiếc mọi người, chỉ là trong nhà không cho đi đến thành phố S làm việc nữa, dùng mọi cách cũng phải giữ cô tại bên cạnh.

Hàn huyền một lát, mọi người liền quay về chỗ mình bắt đầu bận rộn.

Phương Tĩnh Ngôn cũng không dám hăm hồ, cấp tốc mở ra file bảng biểu r, giải quyết những hạng mục công việc khiến người ta đau đầu chưa giải quyết được kia.

Trước cơm trưa, Limi đi đến phòng kế toán, cười tí mắt chào hỏi với Phương Tĩnh Ngôn, “Cô Phương, vất vả cho cô quá!”

“Không sao, đây vốn là chuyện tôi nên hoàn thành, kéo dài tới hiện tại, trái lại tôi cảm thấy thật ngại quá.”

“Nào có, cô Phương quá khách khí rồi.” Limi tươi cười rạng rỡ, “Cô Phương, cô hiện tại có rảnh không?”

“Sao?” Phương Tĩnh Ngôn sững sốt một chút, gật đầu.

“Giám đốc tài vụ của chúng tôi muốn gặp cô, nếu cô không bận gì mấy, bây giờ có thể đi cùng tôi đến gặp ông ấy không ?”

“Giám đốc của các cô muốn tìm tôi?” Phương Tĩnh Ngôn há hốc miệng.

“Uhm, hiện tại có thể đi không?”

“Có. Có thể.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Limi tao nhã xoay người, mang theo Phương Tĩnh Ngôn đi về hướng cửa thang máy.

18. Chương 18: Sao Hôm (Một)

Giám đốc tài vụ của tập đoàn Trang thị là một người phụ nữ trung niên, mặc bộ đồ công sở rất hợp với vóc người, mái tóc dài màu nâu được búi lên kẹp gọn lại đằng sau gáy bằng một chiếc kẹp tóc màu đen. Đeo một cặp mắt kính viền màu đen, ánh mắt sắc bén thường xuyên quét khắp mọi ngõ ngách trong phòng tài vụ, lớp kính mắt thật dày kia cũng cậu không nổi. Phương Tĩnh Ngôn đã gặp qua chị ấy một lần, lần đó chị ấy đang giáo huấn một nhân viên cấp độ chủ quản, hàng lông mày giương lên ở bên trên gọng kính, cặp

môi mỏng manh khép mở nhanh chóng, bộ dáng ấy thật dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến cái kéo sắc bén. Lúc đó trong lòng Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy may mắn vô cùng, vì người lãnh đạo trực tiếp cô là nam.

Nhưng sao vị giám đốc tài vụ lợi hại này lại tìm cô? Chẳng lẽ là cô đã mắc phải một sai lầm không thể tha thứ được trong công việc sao? Vậy cũng không tới lượt chị ấy đến giáo huấn cô a, nhiều nhất chỉ là đi tìm người quản lý hạng mục này để mắng vồn thôi.

Đang miên man suy nghĩ, cô đã đi theo bước chân Limi tới trước phòng của giám đốc tài vụ.

“Giám đốc Từ, cô Phương đã đến!” Limi ở ngoài cửa dùng điện thoại có webcam để báo với người bên trong phòng.

“Mời cô ấy vào.”

“Vâng.” Limi quay đầu cười mỉm chỉ với Phương Tĩnh Ngôn nói: “Cô Phương, mời cô vào!”

Phương Tĩnh Ngôn dờ dẫm gật đầu, nuốt nước miếng đi vào trong phòng giám đốc.

Thật ngoài ý muốn, vị giám đốc tài vụ ấy không có đeo cặp mắt kính gọng đen kia, trên khóe môi nở nụ cười mỉm chỉ, đôi môi mỏng cũng không giống như cái kéo sắc bén, theo góc độ mỉm cười nhếch cao lên, rất ôn hòa.

” Xin chào giám đốc Từ!” Phương Tĩnh Ngôn quy củ hành lễ chào hỏi.

“Cô Phương, không cần khách sáo! Mời ngồi!”

“Cám ơn!”

“Uống chút gì không?”

“Không. Không cần, cảm ơn chị! Tôi mới uống ở phòng kế toán.”

“Đừng khách khí, tôi có người bạn đi Sri Lanka mang về loại hồng trà Tích Lan, cùng nhau nếm thử đi!” Giám đốc Từ lấy ra một cái hộp tinh xảo và hai cái cốc sứ viền vàng có vẽ hình hoa hồng từ trong ngăn tủ phía sau người chị.

Sự hòa khí bất thành linh của giám đốc Từ khiến Phương Tĩnh Ngôn quả thực có chút sợ hãi, cô vội vàng đứng lên bắt đầu nói: “Giám đốc thật sự không cần đâu ạ ! Tôi. Tôi”

Giám đốc Từ một bên pha trà một bên giương mắt nhìn cô, cười nói: “Đứa nhỏ này, khẩn trương cái gì, mới chỉ mời em uống chén trà thôi mà.”

Phương Tĩnh Ngôn cắn môi, nghe tiếng nước trà sôi rót xuống cốc trà, nhịn không được mở miệng hỏi: “Giám đốc, xin hỏi, chị tìm em có chuyện gì ạ?”

Giám đốc Từ đem cốc trà thơm ngát bốc khói nghi ngút đưa đến trước mặt cô, nói: “Cô Phương, có hứng thú đến Trang thị công tác không ?”

“Cám ơn! Dạ? ——” Phương Tĩnh Ngôn tiếp nhận cốc trà, còn chưa kịp uống mà thiếu chút nữa thì làm rơi chiếc cốc tinh xảo kia xuống đất.

“Tôi nghe nói cô đã từ chức bên AYHM, hơn nữa cũng có ý định muốn ở lại thành phố N. Cô có giúp Trang thị kiểm toán lâu như vậy tình huống công ty bên chúng tôi cũng khá quen thuộc, trực tiếp qua đây làm, công việc hẳn sẽ nhanh chóng nắm bắt được.” Giám đốc Từ tràn đầy tự tin nói xong dự định của mình, “Cô đã làm kiểm toán cho rất nhiều công ty lên sàn, rất có kinh nghiệm đưa công ty lên sàn chứng khoán, tôi muốn mời cô về làm công việc có liên quan đến vấn đề này.”

“Chuyện kia, giám đốc Từ ——” Phương Tĩnh Ngôn đem chén trà đặt ở trên bàn, ngẩng đầu nói với cán bộ chủ chốt xếp thứ 4 của Trang thị: “Rất xin lỗi chị, tôi không có ý định này.”

“A?” giám đốc Từ sững sờ rõ rệt, cô dừng một chút nói: “Cô Phương, tôi vừa rồi có nghe lầm hay không?”

“Chị không có nghe lầm đâu ạ. Tôi, tôi không có có ý định đến Trang thị công tác.” Trong đầu Phương Tĩnh Ngôn suy nghĩ, tôi trốn còn không kịp kia, sao có thể tự mình chui đầu vào rọ được?

Giám đốc Từ nhíu mày, trên mặt không còn ý cười, “Cô Phương, cô có biết có bao nhiêu người vắt óc tìm mưu kế muốn đến nơi này của tôi hay không? Cô có biết đối với một người trẻ tuổi như cô đây là một cơ hội rất lớn hay không?”

“Giám đốc Từ, tôi thật sự rất cảm ơn chị, tôi cũng biết rõ đây là một cơ hội rất tốt.” Hai lòng bàn tay của Phương Tĩnh Ngôn tất cả đều là mồ hôi, vắt hết óc muốn tìm ra lý do để từ chối, “Nhưng, người trong nhà tôi hi vọng tôi tham gia thi nhân viên công vụ. Gần đây tôi có đăng kí tham gia thi, tôi cũng bắt đầu ôn tập để chuẩn bị.”

Giám đốc Từ nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, cuối cùng hỏi: “Cô muốn thi nhân viên công vụ gì gì đó?”

“Dạ ——chức vị cụ thể còn đang suy nghĩ, thi được vào cũng rất khó. Tôi muốn thi vào cục cải cách lao động, nghe nói bên đó người đăng kí thi ít, có lẽ dễ dàng chút.”

“Cạch ——” giám đốc Từ nhin không được bật cười, cô cười bằng mắt nói: “Cô Phương, thật không nghĩ tới, cô lại thú vị hài hước như vậy. Chẳng lẽ Trang thị của chúng tôi không có tiền đồ bằng cục cải cách lao động?”

“Chuyện kia, cục cải cách lao động cũng là nhân viên công vụ, là công việc có đồng lương ổn định.” Phương Tĩnh Ngôn ngượng ngùng đáp, trong lòng suy nghĩ, Trang thị rất giỏi sao? Hiện tại có tiền cũng không đảm bảo vĩnh viễn sẽ có! Giàu không quá ba đời! Nói không chừng rơi vào tay Trang viên không quá mấy năm sẽ sụp đổ thì sao! Lại cảm thấy tư tưởng của mình quá tà ác đi, dù sao với Trang Viên cũng là tình bạn thân lâu năm, tuy rằng. tuy rằng hơi phiền chút, cũng không thể nguyên rửa cậu ta như vậy. Phi phi phi, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ! !

“Cô Phương, tôi thật sự rất thích cô, cô có muốn suy nghĩ thêm hay không?” Giám đốc Từ lấy cặp kính gọng đen đeo lên.

“Cám ơn giám đốc Từ, thật sự không cần.” Phương Tĩnh Ngôn kiên quyết lại kiên định lắc đầu. Cô dám do dự một chút thử xem, Diệp Tử Hằng ở nhà mà biết chuyện không nổi cơn giận mới lạ!

“Thật sự là tiếc nuối.” Giám đốc Từ thở dài, “Cô Phương, cô đi bận rộn việc của mình đi. Nếu cô hồi tâm chuyển ý, hoan nghênh cô đến tìm tôi bất kì lúc nào.”

“Cám ơn chị, giám đốc Từ, tôi. tôi xin phép ra ngoài trước !” Phương Tĩnh Ngôn đứng dậy cúi chào giám đốc Từ mới rời đi.

Trở lại phòng kế toán, ngăn người trước máy tính. Aiz, khó được có một nhân vật lợi hại như vậy thưởng thức cô, mà cô lại phải đẩy người ta ra xa nghìn dặm, thật buồn bức mà! Còn nữa, một ngum hồng trà Tích Lan cũng chưa kịp uống, thật sự là quá lãng phí đi!

Đang muốn chỉnh đốn lại tâm tình bắt đầu làm việc, Limi lại một lần nữa xuất hiện tại trước mặt cô. Chính là lúc này đây, thần sắc Limi vô cùng quái dị.

“Cô Phương, lại phải phiền toái cô theo tôi đi một chuyến nữa.” bộ dáng Limi mỉm cười một chút cũng không giống vẻ đáng yêu lúc bình thường, ngược lại càng làm cho người ta cảm thấy thật kì quái.

“Hả? Còn phải đi một chuyến nữa? Giám đốc lại tìm tôi sao?”

“Không. Không phải, là quản lý Trương của các cô.”

“Quản lý Trương? Vậy thì càng kỳ quái, anh ấy vì sao không trực tiếp về phòng kế toán tìm tôi? Anh ấy làm việc cũng ở phòng này a!”

“Cô Phương, xin cô đừng hỏi, cứ theo tôi đi một chuyến được không?” Limi có bộ dáng như thể sắp khóc nếu không hoàn thành nhiệm vụ.

“Oh. Được, được rồi.” Phương Tĩnh Ngôn tuy rằng có nghi hoặc, nhưng cũng không có ý định làm khó người khác, liền đi theo cô ấy.

Lần trước đi đến phòng của giám đốc tài vụ ở lầu 18, lần này vào thang máy, vừa thấy Limi ấn nút tầng 28, Phương Tĩnh Ngôn đã giật mình, lầu 28? Quản lý Trương không có chuyện gì tự dừng đổi chỗ ngồi cao hơn làm chi?

“Limi, thật sự không có chuyện đâu nhỉ?” Phương Tĩnh Ngôn đứng phía trước thang máy do dự hỏi.

Limi một tay đẩy cô ra khỏi thang máy, chỉ vào cánh cửa trước mặt nói, “Cô Phương, cô đi đi! Tôi ở dưới lầu chờ cô! Hửn. . . . Hửn là không có chuyện gì đâu!”

“Nè! Nè!” Phương Tĩnh Ngôn xoay người, cửa thang máy cũng đã khép chặt lại. Không có biện pháp, chỉ có thể bất chấp khó khăn liều mạng đi về phía trước.

“Thùng —— thùng thùng ——” Phương Tĩnh Ngôn giơ tay gõ cửa.

“Mời vào!”

Là giọng của quản lý Trương, Phương Tĩnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Đẩy cửa ra, đang nặn ra khuôn mặt tươi cười nói;” Quản lý Trương, em.” Chữ chào còn chưa kịp thốt ra, người đã cứng ngắc ở cửa.

Trang Viễn mặc áo sơ mi màu lam nhạt, phối bên ngoài là áo vest màu xanh đậm, cặp chân dài đuôi nghiêng để dưới bàn họp, một tay vuốt cái cằm hơi nhọn, híp con mắt lại, nhìn người đang bị đứng hình tại cửa kia.

“Tiểu Phương, ngăn người gì vậy? Mau vào đi.”

Phương Tĩnh Ngôn thật vất vả mới phục hồi được tinh thần lại, chỉ cảm thấy từng trận run rẩy trên sống lưng, trên đầu như có một đám quạ đang mổ da đầu cô, một miếng nhỏ, một miếng nhỏ, một chút, một chút, cảm giác da đầu đau đớn.

Ráng bình tĩnh gật đầu coi như chào hai người đó, cô không dám nhìn Trang Viễn, chỉ nhìn chằm chằm vào quản lý của mình có chút cà lăm hỏi: “Quản lý Trương, tìm. tìm em có chuyện gì không ạ?”

“Tiểu Phương a, vị này là Trang tổng, người phụ trách hạng mục lên sản chứng khoán của tập đoàn Trang thị, em chưa gặp qua đúng không?” quản lý Trương cười hì hì đem Phương Tĩnh Ngôn dẫn tới trước mặt Trang Viễn.

Phương Tĩnh Ngôn cả người cứng ngắc bị xách đến trước mặt Trang Viễn, há hốc miệng, lại thật sự không biết nói sao cho phải. Giả vờ như không quen? Hay là nói, hi, lâu quá không gặp? Quá đau khổ a! Sao lại rơi vào cảnh này cơ chứ? Sớm biết vậy cô đã không đến để hoàn thành nốt cái hạng mục gì chưa hoàn tất đó! Cần gì phải có trách nhiệm với công việc hử trời? Phương Tĩnh Ngôn, mày thật ngu ngốc!

Trang Viễn cười quỷ dị, đứng dậy vươn một bàn tay ra với cô, nói: “Nghe quản lý Trương nói cô Phương là tình anh của Sở Sự Vụ AY, hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

Tình anh? Phương Tĩnh Ngôn thật sự muốn ói ra, cô là đứa mới công tác được hơn nửa năm, ngay đến CPA cũng không phải, hoàn toàn là một nhân viên tập công, thế mà còn dám nói là tình anh?

Cúc áo bạch kim trên cổ tay áo của Trang Viễn sáng ngời chói mắt, cánh tay kia luôn luôn duỗi đến trước mắt Phương Tĩnh Ngôn so với ức áo kia còn muốn chói mắt hơn.

Không có biện pháp, Phương Tĩnh Ngôn nhìn Trương quản lý rất rõ ràng đang muốn nịnh nọt Trang Viễn nên đành phải vươn tay ra.

May mắn, Trang Viễn chỉ là có tính chất lịch sử cầm đầu ngón tay cô rồi buông ra ngay.

“Tiểu Phương à, hôm nay tìm em thật ra là có chuyện muốn thương lượng.” quản lý Trương ở bên ngoài lẩn lộn nhiều năm như vậy, trường hợp nào mà chưa thấy qua, đã sớm phát hiện bên trong có huyền cơ.

Ngày đó, vị thái tử gia của Trang thị nói muốn xem một ít tư liệu sơ thẩm cùng báo cáo, anh liền chỉnh sửa rồi đưa lên. Đầu tiên thì mọi chuyện rất tốt đẹp, nhìn thấy tên nhân viên viết báo cáo, Trang thiếu gia lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, chỉ vào tên Tĩnh Ngôn được viết trên báo cáo rồi hỏi, cô ấy hiện tại đang ở công ty chúng ta kiểm toán? Anh đương nhiên là có sao nói thế, Trang thiếu gia hỏi cặn kẽ, anh cũng trả lời tỉ

mỉ, bao gồm chuyện Phương Tĩnh Ngôn bởi vì bị viêm nhiễm phổi phải nên muốn từ chức cũng nói ra luôn. Sau đó, Trang thiếu gia liền nói với anh, bất luận như thế nào, kêu anh nghĩ ra cách kêu cô ấy quay về.

Anh không hỏi nhiều, có một số việc, không cần hỏi, chỉ cần làm.

Trang thị là khách hàng lớn, một năm phí kiểm toán đều trên trăm vạn. Vì khách hàng, vì phí kiểm toán, anh đương nhiên phải tìm biện pháp.

“Quản. lý Trương, có chuyện gì ạ?” ở trong lòng Phương Tĩnh Ngôn đang tự niệm chú, bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh.

“Tiểu Phương a, nơi này của chúng ta có quy củ em hẳn là biết đúng chứ?” quản lý Trương nhìn Trang Viễn rồi cụng giọng một cái nói.

“Quy củ gì ạ?”

“Trước khi kết thúc một hạng mục thì không thể đổi nhân viên kiểm toán mới.”

“Dạ? Em Em chưa nghe nói qua ạ?”

“Ha ha, em mới gia nhập công ty được bao nhiêu lâu chứ, người trẻ tuổi, không biết cũng không có gì kì lạ cả!”

“Vậy ý của quản lý là gì ạ?”

“Ý là, tuy rằng em đã từ chức, nhưng trước khi kết thúc hạng mục của Trang thị này, em không thể rời đi, phải hoàn thành nốt hạng mục này.”

“Sao ạ ? Dự hạng mục hoàn thành? Quản lý, em. em lúc đó chỉ là được điều qua tạm tham gia hạng mục này, khi điều qua cũng không có nghe nói nhất định phải chờ hạng mục hoàn thành mới có thể đi ạ!”

“Lúc đó chưa nói rõ ràng, tiểu Phương, dù sao nhà em cũng ở thành phố N, làm tiếp hai tháng cũng không vấn đề đúng chứ.”

“Cái kia. Không phải như vậy ạ.” Phương Tĩnh Ngôn nóng nảy, cô đến đây vài ngày còn có thể giấu diếm được Diệp Tử Hàng, nếu tới đây hai tháng, khẳng định sẽ bị bại lộ.

“Cô Phương, cô khi vào Sở Sự Vụ hẳn là có ký hợp đồng đúng không, ” Trang Viễn giơ tay khê gõ xuống mặt bàn trơn bóng, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu khiến Phương Tĩnh Ngôn lập tức hiểu rõ là do cậu ta ở sau lưng gỡ trò quỷ, ” Quản lý Trương, nếu cô Phương nhất định không chịu làm xong hạng mục, các anh không cần bắt cô ấy phải bồi thường hợp đồng hả?”

“Hả —— đương nhiên chúng ta không muốn phải làm đến nước này. tiểu Phương, em không muốn để anh phải khó xử đúng không !” quản lý Trương nỗ lực cùng Trang thiếu gia diễn trò.

Trong não Phương Tĩnh Ngôn như kiêu nổi lên một ngọn lửa, cô lạnh mặt nói: “Được rồi, vậy thì em sẽ hoàn thành hạng mục. Các lãnh đạo yên tâm, em sẽ làm tốt công việc thuộc phận sự của mình.”

Nói xong cô nhìn người không có lập trường là Trương quản lý một cái rồi nói: “Quản lý, theo như hợp đồng em chỉ cần đưa ra đơn xin từ chức trước một tháng, công ty cũng không có đạo lý muốn em bồi thường hoặc làm khó không cho em nghỉ. Nhưng, công ty đã cần em làm, em đương nhiên sẽ tận lực phối hợp. Nếu không có chuyện gì nữa, em xin phép ra ngoài làm việc ạ.” Phương Tĩnh Ngôn nhìn cũng không nhìn Trang Viễn một cái, uốn thẳng lưng, đóng sập cửa đi ra ngoài.

Đứng ở trong thang máy trong suốt, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng trầm xuống, Phương Tĩnh Ngôn cảm thấy trong ngực như sôi trào.

Không có đúng sai. Lúc trước cô cứ như vậy mà biến mất là không đúng, hôm nay Trang Viễn cứ như vậy sắp đặt mà bắt lấy cô cũng không phải là sai. Lúc trước giám đốc tài vụ tận lực mời cô vào Trang thị nhất định cũng là do Trang Viễn giật dây, buồn cười là cô lại vẫn cho rằng do mình nỗ lực làm việc chiếm được sự cộng nhận của người khác.

Trở lại phòng kế toán, đồng nghiệp nói vừa nãy di động của cô đã vang lên rất lâu. Mở ra nhìn, là số của Diệp Tử Hàng. Lại có rất nhiều tin ncậu.

“Tình Ngôn, có mệt không? Nhớ uống nhiều nước vào.”

“Tình Ngôn, buổi trưa nhớ đừng ăn cay, ăn nhiều mấy món thanh đạm.”

“Tình Ngôn, cơm nước xong phải nằm nghỉ một lát, bình thường cậu quen nghỉ trưa ở nhà rồi.”

“Tình Ngôn, công việc nhiều lắm hả? Sao không ncậu tin lại cho tớ?”

“Tình Ngôn, mấy giờ tan tầm? Công ty ở nơi nào? Tớ đi đón cậu nhé?”

“Tình Ngôn, gọi điện thoại cho tớ đi, tớ lo lắng lắm.”

Phương Tình Ngôn đọc từng cái tin ncậu một, trong lòng vừa chua xót lại vừa ngọt ngào, hốc mắt đều ướt hết rồi. Lập tức bấm số gọi điện thoại qua, chuông đổ hai tiếng, có người nghe máy.

“Alo? Xin chào, xin hỏi ai đầu dây?” Trong điện thoại giọng nói của Diệp Tử Hàng trầm ấm, rất khác lúc nhỏ. Khi đó, gọi điện thoại đến nhà cậu ấy, mọi người sẽ nói, ái chà, Tử Hàng tuổi còn nhỏ mà giọng nói thật lạnh cảm!

“Là tớ a.”

“Tình Ngôn? Sắp tan ca chưa?”

“Uhm, hôm nay đi họp trên lầu, quên mang theo di động, không thấy được tin ncậu.”

“Không sao. Hôm nay đi làm cảm thấy mệt không?”

“Không hề. Buổi tối chừng cho tớ trái lê, tớ muốn ăn.”

“Ừ. Tớ đi đón cậu, về sẽ làm cho cậu ăn.”

“Đừng đón làm gì, tớ muốn vừa về nhà là có cái ăn liền. Tớ bắt taxi về, rất nhanh mà.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, KHI VỀ TỚ SẼ CHO CẬU BÁO PHÍ.”

“Uhm, vậy tớ đây mỗi ngày đều đi taxi, mỗi ngày cậu đều cho tớ báo phí nhé!”

“Không thành vấn đề.” Diệp Tử Hàng trả lời chắc ccậu, tựa hồ như đã nở nụ cười ở đầu dây bên kia.

“Xời, cậu còn chưa có đi làm, lấy cái gì cho tớ báo phí? Tớ tốt xấu gì còn lĩnh được hơn nửa năm tiền lương, dù sao cũng có tích lũy hơn cậu.”

“VẬY THÌ CHƯA HẸN. CẬU LÀM SAO MÀ BIẾT TỚ CHỈ BIẾT ĐẾN TRƯỜNG MÀ KHÔNG ĐI LÀM THÊM?”

Phương Tình Ngôn ôm điện thoại cười, “Đi làm thêm có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Nói cứ như là đại phú ông vậy.”

“Đủ nuôi sống cậu rồi.” Diệp Tử Hàng cứ đều đều nói một câu như vậy, nhưng ngữ khí lại làm cho người ta có cảm giác tim đập thình thịch nói không nên lời.

Phương Tình Ngôn cách điện thoại cũng phải đỏ mặt, “Thêm vào, ai muốn cậu nuôi hả ! Hừ, tớ độc lập về kinh tế đó! Đến giờ rồi, tớ lập tức về đây, byebye!”

“Trên đường chú ý an toàn, chờ cậu về rồi ăn lê.”

Phương Tình Ngôn hờn hờ gác điện thoại, cơ hồ đã quên mất sự kiện không vui về gì vừa xảy ra ở lầu 28 kia.

Đeo ba lô đi ra khỏi văn phòng, sắc trời đã tối được một nửa, ngửa đầu nhìn bầu trời xám trắng, phía tây có một ngôi sao màu vàng ở tầng phía trên mây phát sáng lấp lánh.

Sao Hôm.

Trang Viễn cũng nương theo phương hướng Phương Tình Ngôn ngẩng đầu nhìn, ngôi sao màu vàng cực kỳ xinh đẹp.

Dùng ngón tay vẽ lại hình dáng của ngôi sao trên kính thủy tinh, vô số cạnh góc sắc bén, thì ra, ánh sáng xinh đẹp xán lạn đều sẽ làm tổn thương con người.

Dùng bàn tay nhẹ nhàng che đậy lại ngôi sao kia, gây tổn thương cho người ta, cũng vẫn là muốn nắm ở trong tay.

Bởi vì, biết cô là âm áp, bởi vì biết cô là điều mà tận sâu trong đáy lòng cậu muốn nhất .

Bởi vì, cô là ánh sao Hôm khi sắc trời u tối xuống sẽ tỏa sáng rạng rỡ.

19. Chương 19: Sao Hôm (hai)

Giờ cao điểm tan tầm, rất khó bắt taxi. Phương Tinh Ngôn đứng ở ven đường đợi khoảng mười phút, thấy việc bắt xe vô vọng, ủ rũ hướng về trạm xe bus mà đi.

Vừa mới đi đến chỗ trạm chờ, một chiếc xe màu xanh ngọc đậu ngay sát chân cô.

Người nào lái xe, kỹ thuật thực kém. Lái xe sắp tấp vào lề đến nơi rồi, may là không đè lên chân cô, bằng không, cô sẽ cho cậu biết tay. Vốn định nổi cáu, nhưng nghĩ đến buổi tối có lễ ăn, tâm tình cũng lười so đo với người khác. Đang muốn rộng lượng xoay người tránh ra, cánh cửa sổ xe kia liền kéo xuống

“Tinh Ngôn!” Trang Viễn từ trong xe vươn đầu ra.

Phương Tinh Ngôn sửng sốt, trong đầu vang lên ong ong. Muốn xoay người tránh đi, cuối cùng cảm thấy chỉ trốn được nhất thời trốn không thoát được một đời, liền nặn ra nụ cười công nghiệp chào hỏi Trang Viễn: “Trang tổng!”

Trang Viễn nghe thấy cô gọi mình như vậy, không khỏi cười khở.

“Giận rồi à?” Trang Viễn bước xuống xe.

“Giận á?” Phương Tinh Ngôn đứng lùi lại sau một chút, nói: “Trang tổng thật biết nói giỡn a, tôi tức giận điều gì chứ!”

“Không tức giận tại sao lại giả vờ như không quen biết?”

Phương Tinh Ngôn ngẩng đầu nhìn cậu một lát, nói: “Là nhận không ra, đều đã thay đổi.”

Trang Viễn hừ một tiếng nói: “Cậu còn dám nói? Là ai không nói tiếng nào liền bốc hơi mất tăm?”

Phương Tinh Ngôn nghẹn lời.

“Phương Tinh Ngôn! Cậu thật đúng là tàn nhẫn a!” Trang Viễn có chút oán hận nói, “Biết tớ có tâm tình ra sao không khi từ Anh về mà không tìm được cậu?”

Phương Tinh Ngôn quay đầu nhìn phía chân trời nơi mà ánh sao Hôm càng lúc càng tỏa sáng rạng rỡ, chẳng lẽ cô thật sự là một kẻ nhẫn tâm sao? Diệp Tử Hàng nói như vậy, Trang Viễn cũng nói như vậy.

“Cậu ép tớ.” Cô lẩm bẩm nói, “Cậu luôn ép buộc tớ, tớ. Tớ. xe của tớ đến rồi, bái bai.”

Cô như chạy trốn leo lên xe bus.

“Trốn cái gì?” Trang Viễn ở sau lưng cô cười lạnh, “Cậu trốn được hôm nay, có thể trốn qua ngày mai sao?”

Phương Tinh Ngôn cách cửa sổ kiếng xe đối diện với Trang Viễn.

Sao xe còn chưa chạy?

Tiếp tục đối diện.

Qua một hồi lâu, Phương Tĩnh Ngôn cứ nghĩ rằng xe bus bị bể bánh rồi, thì người lái xe ở phía trước mắng lớn tiếng, “Ai đậu xe ở chỗ đậu xe bus hả? Vi phạm quy định cũng quá đáng quá rồi ! Cảnh sát giao thông đâu? Cảnh sát giao thông đều chết hết ở đâu rồi hả?”

Phương Tĩnh Ngôn nhìn chiếc xe Porsche màu lam đang đậu trước xe bus, kéo cửa sổ xe ra, vẫy tay với Trang Viễn.

Vuông Tĩnh Ngôn vẫy tay với cậu, Trang Viễn còn tưởng rằng bản thân bị hoa mắt.

Dụi mắt một lát, xác định là Phương Tĩnh Ngôn đang vẫy gọi mình, tim đập rộn lên đi về hướng cửa sổ xe.

“Gọi tớ làm gì?” Giọng nói cổ tỏ ra khó chịu để che giấu nội tâm đang hồi hộp mắc cỡ.

“Trang tổng, xe anh đang đậu ở phía trước, tối hôm nay tôi không thể về nhà được.” Phương Tĩnh Ngôn giơ tay chỉ về chiếc xe đậu phía trước của Trang Viễn.

“Ách? A. . . .” Trang Viễn theo phương hướng ngón tay của Phương Tĩnh Ngôn nhìn lại, một cảnh sát giao thông cười mô tô đã đứng ở bên cạnh xe của cậu, đang viết cái gì đó lên cuốn tập nhỏ.

“Đừng ghi hóa đơn phạt a! !” Trang Viễn kêu lên chạy về hướng chiếc xế yêu của mình.

Phương Tĩnh Ngôn ngồi trên xe nhin nửa ngày, rốt cục nhin không được che miệng cười ha hả.

Làm sao có thể biến thành như vậy chứ?

Cảnh tượng nghiêm túc như vậy, cuộc gặp lại khó xử đến thế, thế nhưng sẽ bởi vì chuyện Trang đại thiếu gia đổ xe trái quy định mà biến thành một màn kịch khôi hài.

Chiếc xe Porsche của Trang Viễn dưới sự chỉ huy của đồng chí cảnh sát giao thông đã được tấp vào ven đường nhận xử phạt. Khi Phương Tĩnh Ngôn ngồi ở trong xe bus lướt qua người cậu, cô đã quay đầu mỉm cười ngọt ngào với cậu, còn vẫy tay nữa.

Hình ảnh Trang Viễn lúc chiều ở trong phòng làm việc bình tĩnh ngạo mạn đã hoàn toàn biến mất, bây giờ chỉ thấy hình ảnh cậu ấy đang tức giận lấy tay vò đầu đứng tại chỗ.

Trong kính phản chiếu thân ảnh Trang Viễn càng ngày càng xa, dần dần biến thành chấm nhỏ mất hút.

Phương Tĩnh Ngôn nhin không được hồi tưởng lại lần đầu lúc gặp cậu ấy, cậu thiếu niên khó tính đứng ở ga tàu chỉ vào mũi người ta cứ nằng nặc đòi người ta phải xin lỗi cậu mới chịu.

Sáu năm, sáu năm trước như nước chảy mây trôi, hiện tại nhớ tới, tựa như mới ngày hôm qua.

Thật sự thay đổi rồi sao? Ha ha, thật ra đều không đổi.

Trang Viễn vẫn là Trang Viễn, Phương Tĩnh Ngôn vẫn là Phương Tĩnh Ngôn.

Diệp Tử Hàng cũng vẫn là Diệp Tử Hàng.

Xuống xe bus, tay dù đứt trong tay áo cũng vẫn lạnh lẽo như thường.

Ai kêu cô đầu óc bả đậu, lại quên găng tay ở văn phòng rồi chứ?

Cơ ro rúc đầu vào cổ áo đi trên đường, ở đầu đường có bà cụ bán khoai nướng liền đi tới mua hai củ nóng hằm hập cầm trên tay coi như sưởi ấm. Mùi khoai nướng thơm xông vào mũi khiến cô hận không thể bẻ ra ăn vài miếng. Nhưng nghĩ phải về nhà cùng nhau thưởng thức món ngon với Diệp Tử Hàng, đành nuốt nước miếng cố nén nhịn.

Phương Tĩnh Ngôn cúi đầu đi, đang tưởng tượng đến mùi vị tuyệt vời khi vừa ăn lê chưng thuốc bắc vừa ăn khoai lang nướng. Đi đến chỗ rẽ bất thành lình đụng trúng người ta.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Phương Tĩnh Ngôn liên tục xin lỗi, người bị đụng kia lại vẫn không nhúc nhích đứng ccậu ở trước mặt cô.

Phương Tĩnh Ngôn xê dịch về hướng trái, người nọ cũng đồng thời xê dịch về hướng trái.

Phương Tĩnh Ngôn lại xê dịch về hướng phải, người nọ vẫn cứ xê dịch theo.

Gì vậy trời? Cố ý gây sự sao? Cô có chút tức giận ngẩng đầu lên.

“Diệp Tử Hàng? !” Phương Tĩnh Ngôn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Diệp Tử Hàng cười gượng tay vuốt tóc cô, “Sao lại cứ cúi mặt đi thế, không chịu nhìn tình huống phía trước, biết vừa rồi tớ đứng ở chỗ nào không?”

“A?” Phương Tĩnh Ngôn có chút không hiểu nhìn cậu.

Diệp Tử Hàng chỉ vào cột điện bên cạnh nói: “Nếu không phải tớ chặn lại, cậu đã đụng phải nó rồi đấy!”

Phương Tĩnh Ngôn đỏ mặt cười hai tiếng hắc hắc, đem khoai nướng giơ lên như kiếu hiển dâng vật quý đến trước mặt cậu nói: “Hôm nay tớ mời cậu ăn khoai nướng!”

Diệp Tử Hàng nhận lấy củ khoai lang vừa to vừa thơm nức, dặt tay cô nói: “Cám ơn a, khó được cậu thể nhưng nhịn được mà không ăn vụng trước.”

“Tớ nào có tham ăn như vậy! Một chút ý tưởng ăn vụng cũng không có đâu nha! !” Tay Diệp Tử Hàng thật âm áp, so với bao tay còn tốt hơn.

“Thật hả?”

“Không có! Dù là một chút xíu cũng không có! ! Sao cứ nghi ngờ người ta hoài nha?” Phương Tĩnh Ngôn nói dối cũng không đỏ mặt.

“Cậu trước kia còn ghi lại rất nhiều thói xấu nha.” Diệp Tử Hàng đem tay cô đút vào trong túi áo. Nếu có thể cũng đem người nhét vào trong túi thì thật tốt quá, thường xuyên đem theo bên mình, lại không lo lắng sẽ đánh mất.

“Tớ thì có thói xấu gì chứ?” Phương Tĩnh Ngôn vênh môi, dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay Diệp Tử Hàng .

“Lần đó ba tớ từ Dương Châu có đem về các loại bánh bao của tiệm trà Phúc Xuân, tớ chỉ về trễ có nửa giờ so với cậu thôi, kết quả một cái cũng không được ăn!” Diệp Tử Hàng thật nghiêm túc bắt đầu nhớ lại chuyện cũ. “Còn nữa, mẹ cậu lúc thanh minh có làm xôi cuộn, một nồi hấp được cũng phải mười mấy cái đúng không, cậu ôm nồi ăn từ buổi chiều đến buổi tối, như kiểu sợ người khác có ý đồ tranh với cậu, cuối cùng thật sự ăn không vô nữa, mới cho tớ ăn một cái.”

Miệng Phương Tĩnh Ngôn càng dẩu lên cao hơn, trong lòng nghĩ thầm, Diệp Tử Hàng người này quả nhiên lòng dạ hẹp hòi, đến cả chuyện tám trăm năm về trước cũng nhớ rõ như vậy làm chi không biết nữa! Không phải chỉ là vài cái bánh bao và xôi cuộn thôi sao!

“Còn nữa nha, năm đó có làm món chả giò.” Diệp Tử Hàng không đếm thì không biết, đếm một cái mới phát hiện chuyện xấu của Phương Tĩnh Ngôn thật sự là xếp một đống.

“Khụ —— tớ nói nghe nè bạn học Diệp, cậu nói xong chưa hả?” Phương Tĩnh Ngôn chặn đứt câu chuyện, dùng đầu đụng vào bờ vai của cậu ta một cái, “Những điều đó đều là thật hả? Tớ sao lại không nhớ rõ? Đều là cậu bịa ra.”

“Thẹn quá hóa giận rồi hả ?” Diệp Tử Hàng thấy cô nhăn cái mũi xinh xắn như đang bị què, cười nói: “Được, được rồi, không nói nữa! Nói nữa có khi cậu sẽ nhào lên cắn tớ mất.”

Cậu ấy không nhắc thì thôi, lỡ có nhắc thì Phương Tĩnh Ngôn lập tức hung tợn đem bàn tay hai người đang nắm lấy nhau đút ở trong túi khoác lấy ra, cắn một phát vào mu bàn tay cậu.

Diệp Tử Hàng không kêu đau, cũng không tức giận. Nhìn chăm chăm vào vết răng đỏ hồng trên mu bàn tay bộ dáng có chút si ngốc .

“Nè, làm sao vậy? Đau đến nổi phát ngốc rồi hả?” Phương Tĩnh Ngôn lắc lắc cánh tay của cậu bạn.

Ai ngờ Diệp Tử Hàng duỗi tay đưa đến bên miệng cô nói: “Cắn không đủ sâu, nếu cắn nát thì tốt rồi.”

Phương Tĩnh Ngôn hít vào một ngụm khí lạnh, giơ tay sờ vào trán cậu nói: “Cậu phát sốt rồi hả ? Sao đang yên lại nói lời mê sảng?”

Diệp Tử Hàng mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển rất đổi nhu tình, “Cậu đã quên rồi sao? Ân Ly cắn Trương Vô Kỵ một cái, từ đó liền không thể quên được anh ta. Triệu Mẫn sau này cũng cắn Trương Vô Kỵ một cái, vì muốn anh ta vĩnh viễn quên không được cô ấy. Có thể thấy được, có tình ý mới muốn cắn, cậu cắn tớ như vậy, trong lòng tớ chỉ cảm thấy cao hứng, không biết đau.”

“Cậu. Cậu ! !” Phương Tĩnh Ngôn trừng mắt với Diệp Tử Hàng, cả người giống như được luồng gió ấm thổi qua, chỉ cảm thấy cảm xúc trong trái tim dâng lên đầy ắp, chỉ cần nhẹ nhàng đắm vào một cái, sẽ phun trào ra hết.

“Tĩnh Ngôn, cậu thích tớ không?”

Bầu trời đầy sao, từng ánh sao như lạc giữa chốn nhân gian.

Đêm đông ngô sâu u tĩnh mà ôn nhu.

Bầu không khí mập mờ ở dưới ánh sao, lặng lẽ lan tràn ở trong ngõ nhỏ.

Những cành lá mềm mại leo lên bức tường màu vàng gạo, vươn ra những chiếc lá xanh non, phiến lá dần dần rậm rạp, kéo dài thành một mảnh tường nồng đậm màu xanh biếc. Chỉ khoảng nửa khắc, trên bức tường màu xanh ấy rơi xuống ngập tràn những nụ hoa tròn xoe, mà những nụ hoa tròn xoe ngậy ngô ấy lại nở rộ trong cùng thời khắc ấy. Tại con ngõ chứng nhân kia, lập tức liền biến thành một biển hoa hồng màu hồng rực rỡ.

Phương Tĩnh Ngôn đứng giữa biển hoa hồng không biên giới ấy, ngắm mình trong hương hoa, chậm rãi mở miệng nói: “. Thích.”

Con ngõ nhỏ như bị bao phủ bởi biển hoa hồng xinh đẹp.

Bị bao phủ còn có Diệp Tử Hàng.

“Tĩnh Ngôn, tớ yêu cậu.”

Thản nhiên thổ lộ, không ngại ngừng điều gì, cứ giống như cậu nói tự nhiên như kiểu “Tĩnh Ngôn, đến ăn lê nè”.

Phương Tĩnh Ngôn cười đưa bàn tay đến bên miệng Diệp Tử Hàng nói: “Cậu cũng cắn tớ một cái đi.”

Diệp Tử Hàng cười, “Là muốn để tớ vĩnh viễn không quên được cậu, hay là muốn cho chính cậu vĩnh viễn không thể quên được tớ?”

“Cả hai.” Phương Tĩnh Ngôn chớp mắt giơ tay ra chọc vào gò má cậu.

Diệp Tử Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của cô, nhìn đi nhìn lại.

Phương Tĩnh Ngôn dần dần đỏ mặt, nghĩ rằng, cậu ấy nhất định là không nỡ cắn mình đâu.

Đang nghĩ, Diệp Tử Hàng bỗng nhiên há miệng cắn xuống.

“Á úi! Đau chết mất!” Phương Tĩnh Ngôn cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Diệp Tử Hàng! ! Cậu muốn cắn đứt tay tớ hả?”

“Là cậu bảo tớ cắn mà.”

“Vậy cậu cũng không cần phải cắn mạnh như vậy chứ!”

“Cắn mạnh nhớ mới lâu.”

“Đi chết đi! Tên lòng dạ hẹp hòi, nhất định là trả thù lúc còn nhỏ không cho cậu ăn xôi cuộn!” Phương Tĩnh Ngôn đuổi theo đòi đánh Diệp Tử Hàng. Trong con ngõ nhỏ biển hoa hồng cũng nhanh chóng biến mất y như khi lúc tối, chỉ để lại làn hương mà dư vị của nó khiến người ta hồi tưởng không ngớt.

Những ngày tiếp theo, Phương Tĩnh Ngôn đều ngâm mình ở trong mật đường.

Chính xác mà nói, là tim của cô được ngâm mình ở trong mật đường.

Cô và Diệp Tử Hàng, có một dạo cho rằng cả đời bọn họ cũng không thể đến với nhau được, rốt cục cũng nắm tay bên nhau, lại có thể sớm tối kề cận.

Còn điều gì tốt đẹp hơn cơ chứ?

Diệp Tử Hàng đối với cô, cưng chiều đến tận trời. Thật như kiêu cầm trên tay sợ rơi, ngâm ở trong miệng sợ tan. Tuy rằng nhắc tới chuyện bị cô vứt bỏ bốn năm vẫn còn có một chút canh cánh trong lòng, mỗi khi nhắc đến đều nói muốn trừng phạt sự nhảm tâm của cô, thật ra cũng là tìm cơ hội để hôn cô, ôm cô thêm một cái mà thôi.

Buổi tối hôm nay, ăn xong cơm chiều rảnh rỗi không việc làm, Phương Tĩnh Ngôn kêu Diệp Tử Hàng đi cùng cô đến nhà cũ tìm vài cuốn sách cũ.

Phương Tĩnh Ngôn lôi ra hai cái hòm bằng mây, tự mình sửa sang lại một cái, một cái khác thì giao cho Diệp Tử Hàng.

Hai người vừa nói chuyện lý thú hồi nhỏ, vừa thu dọn lại đồ đạc.

Bỗng nhiên Diệp Tử Hàng nâng cuốn tập lên rồi ngâm tẩm.

Phương Tĩnh Ngôn trước không để ý, một lúc sau lại cảm thấy kỳ quái, liền hỏi: “Nhìn gì vậy? Sao mê mẩn vậy?”

Diệp Tử Hàng ngẩng đầu mỉm cười với cô, giơ cuốn tập trong tay lên thì thầm: “Diệp Tử Hàng, cậu dám cười nhạo tớ như vậy! Tớ nhất định phải dùng biện pháp của chính mình đánh bại cậu! Tớ muốn thật nỗ lực, thật nỗ lực học tập, một ngày nào đó, tớ muốn để tên của mình xếp trước tên của cậu, cho cậu bẽ mặt chơi! Cậu chờ đó!”

Phương Tĩnh Ngôn nghe thấy mặt liền đỏ sẫm, cô nhào tới đè lên trên người Diệp Tử Hàng kêu lên: “Đồ xấu! Dám nhìn lên nhật ký của tớ! Mau trả lại đây!”

Diệp Tử Hàng đem quyển nhật ký giơ lên cao, cười nói: “Tĩnh Ngôn, cậu thật sự là rất có lý tưởng hào hùng a! Nhưng cũng chỉ có thể ở trong nhật ký thôi.”

Phương Tĩnh Ngôn níu chặt cánh tay của cậu muốn lấy lại cuốn nhật ký kia, thở phì phò vì tức nói: “Thấy ghét! Thấy ghét! Không nói thì tớ còn không nhớ tới, vừa nói tớ liền nhớ lại ngay chuyện khi đó cậu đã cười nhạo tớ thế nào! Hừ! Diệp Tử Hàng tớ ghét cậu!”

“Sao? Tớ cười nhạo cậu?” Diệp Tử Hàng cau mày nhớ lại, “Tớ sao không có chút ấn tượng nào nhỉ?”

“Hừ, năm nhất sơ trung cuộc thi trắc nghiệm tớ thi bị rớt, cậu thế nhưng đã nói với tớ ‘về phần cậu, thành tích thi vốn là thuộc top cuối, xếp hạng gì gì đó, cũng không cần để tâm tới làm gì.’” Phương Tĩnh Ngôn càng nghĩ càng giận, thù mới hận cũ đồng loạt trào lên, “Diệp Tử Hàng, cậu từ nhỏ đã miệt thị tớ!”

Diệp Tử Hàng buông tay xuống, ôm cổ cô, có chút ủy khuất nói: “Tớ không có miệt thị cậu, tớ chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

Phương Tĩnh Ngôn tức khí liều mạng sử dụng quyền đầu đụng cậu, “Đồ xấu! Đồ xấu!”

“Meo.” Tú Cầu không biết khi nào thì từ trong khe cửa chui vào, nhảy mạnh đến giữa hai người, hai người một con mèo nhất thời nháo nhào cả lên.

“Tú Cầu mau đi xuống!”

“Meo.”

“A! Diệp Tử Hàng cậu sờ chỗ nào hả! Đi chết đi! !”

“Meo.”

Cuối cùng, Diệp Tử Hàng và Tú Cầu đều bị Phương Tĩnh Ngôn giáng ột cú bay xa.

Những ngày gần đây Phương Tĩnh Ngôn tuy rằng trải qua rất ngọt ngào, lại vẫn tránh không được sự phiền não.

Cô còn có thể có phiền não cái gì chứ? Đơn giản là việc mỗi ngày đi làm Trang đại thiếu đều cố ý như bắt nạt gặp phải cô.

Đến phòng trà nước pha coffee sẽ gặp phải cậu ta.

Đến căn tin ăn cơm trưa sẽ gặp phải cậu ta.

Đi theo quản lý Trương đến phòng giám đốc tài vụ báo tiến độ công tác, sẽ gặp phải cậu ta.

Đứng ở sân thượng hít thở bầu không khí trong lành, sẽ gặp phải cậu ta.

Tan tầm chen lách xe bus về nhà, còn có thể ở trước trạm xe bus gặp phải cậu ta.

Ngoại trừ đi toilet, bất kì nơi nào khả năng sẽ gặp phải cậu rất cao.

Trang Viễn nếu là thật sự có hành động lớn nào thì cũng không nói làm gì, cậu ta cố tình không nói gì với Phương Tĩnh Ngôn, còn duy trì khoảng cách nhất định với cô nữa.

Còn khi ở bên ngoài cái khoảng cách đó, tránh khỏi những ánh mắt của người khác, vứt xuống sự nguy trang của Trang đại thiếu gia hay lãnh đạo gì đó, thì cậu ta mở to đôi mắt tròn vo như bị nhìn cô, chính là ánh mắt có chút đau thương và tội nghiệp nhìn cô.

Ánh mắt đen lay láy, có chút ướt át ấy, luôn khiến Phương Tĩnh Ngôn nhớ tới mùa hạ năm đó ở trên con đê, cậu thiếu niên với ánh mắt cong cong lệ khoang ngập tràn nhưng lại cười nói: “Ba mẹ tớ muốn ly hôn rồi. Đây vốn là sự thật, là sự thật mà tớ không thể thay đổi được.”

Tâm sẽ có chút đau, vì ánh mắt kia, vì hồi ức quá khứ mà đau.

Cũng may sắp tới năm mới rồi, công việc kiểm toán của năm trước đang trong giai đoạn cuối, không quá vài ngày nữa cô sẽ không cần lại phải đến Trang thị chịu sự dày vò nữa.

Nghĩ đến đây, Phương Tĩnh Ngôn không khỏi nhẹ nhàng thở hắt ra.

Nhìn đồng hồ, sắp đến thời gian tan tầm. Thu dọn lại tư liệu trên bàn một chút, cô tắt máy tính chuẩn bị về nhà.

Hôm nay Ngô Hồng Phi hẹn cô và Diệp Tử Hàng cùng nhau ăn cơm, đã lâu không tụ tập, thực sự có chút nhớ cậu bạn ngồi cùng bàn ấy.

Đang định xách túi lên rời đi, điện thoại trên bàn vang lên.

Phương Tĩnh Ngôn do dự một chút, vẫn nhấc máy lên.

“Alo, xin chào!”

“ ”

“Alo, xin hỏi ai ở đầu dây?”

“Phương Tĩnh Ngôn. ”

Phương Tĩnh Ngôn lão đảo một bước mới đứng vững trước bàn.

“Trang. Trang tổng.”

“Cậu sắp tan ca hả?” Thanh âm Trang Viễn thật thấp, nghe không có chút sức sống nào.

“Uhm, đang chuẩn bị về.”

“Có thể tới phòng làm việc của tớ một chuyến không ?”

“ Tớ Tớ nay tớ có hẹn người ta rồi. ”

Trang Viễn ở đầu điện thoại kia lặng im một lát, nói: “Vậy thì thôi.”

Phương Tĩnh Ngôn đang muốn cúp máy, Trang Viễn lại lặng lẽ nói một câu: “Hôm nay là sinh nhật tớ, lại phải ăn bánh sinh nhật một mình.”

Lời này rơi vào trong lỗ tai Phương Tĩnh Ngôn, ông nghe trong tay không thể để xuống được nữa.

“Cậu. Cậu chờ một chút, tớ lập tức đi lên.”

Phương Tĩnh Ngôn gác điện thoại, thở dài, đi về chỗ thang máy.

Trang Viễn gác điện thoại, khuôn mặt rầu rĩ như kiểu bứt phá ra khỏi áng mây u ám đi ra hứng lấy ánh mặt trời xán lạn.

Từ trong ngăn tủ lấy ra một chai rượu vang Bordeaux 1877, rót vào chiếc ly để dài thủy tinh trong suốt. Lại rất cẩn thận lấy ra một chiếc bánh sinh nhật trái cây hoa hồng, Trang Viễn cầm trên tay chiếc bánh, ngậy ngốc chờ đợi một khắc tiếng gõ cửa vang lên.

“Cộc cộc ——” rót cục cửa cũng bị gõ vang lên.

Trang Viễn kéo caravat ngay ngắn, đứng dậy mở khóa cửa, nhìn chăm chú vào cánh cửa sắp được mở ra.

“Sinh nhật vui vẻ!”

“Sinh nhật vui vẻ, Trang tổng!”

“Sinh nhật vui vẻ !”

.

Bỗng nhiên ủa vào một đám người, khiến Trang Viễn sửng sốt quá chừng.

Phương Tĩnh Ngôn đứng ở bên trong đám người ấy, cũng cười nói với cậu: “Sinh nhật vui vẻ!”

Đúng vậy, cô có chúc mừng cậu, nhưng đó không phải là cách cậu muốn.

Hầu hết những người tham gia hạng mục kia đều tập trung hết tại phòng làm việc của cậu. Chai rượu Bordeaux mà cậu dày công chuẩn bị mọi người truyền đi truyền lại uống sạch, đồng thời cái bánh kem sinh nhật mà cậu đặc biệt mang tới, cũng mất tung tích lúc nào chẳng hay.

Thật sự là bữa tiệc sinh nhật náo nhiệt.

Lần sinh nhật thứ hai mươi ba cậu trải qua náo nhiệt nhất.

Cũng là đau lòng lòng nhất.

Không biết khi nào thì, trong đám người đã không còn có bóng dáng Phương Tĩnh Ngôn.

Cô lặng lẽ đi rồi, nói xong câu sinh nhật vui vẻ.

Trang Viễn xoay người nhìn thế giới đang dần về đêm thông qua lăng kính thủy tinh cửa sổ kia.

Ở lầu 28 nhìn xuống, những chiếc xe đi đi lại lại như đám côn trùng cánh cứng bò lê bò lết. Mà con người, giống như con kiến rất nhỏ bé.

Mặc dù chỉ bằng con kiến nhỏ xíu, cậu vẫn liếc mắt một cái là có thể tìm được cô.

Cô gái đứng ở trạm xe buýt giữa đầu nhìn về phía chân trời nơi có ánh sao Hôm đang tỏa sáng rực rỡ ấy.

20. Chương 20: Sao Hôm (Ba)

Nguyên Đán đã qua đi, tân niên sắp đến gần.

Trước kỳ nghỉ tân niên dài tuy công việc bề bộn, nhưng trong lòng mọi người vì ôm đầy kỳ vọng đối với kỳ nghỉ kia mà làm việc nhiệt tình mười phần.

Đặc biệt là Phương Tĩnh Ngôn.

Cô hận không thể trong vòng một ngày giải quyết xong toàn bộ công việc trong tay, đáng tiếc chỉ mình cô dù có cố gắng đến mấy thì cũng còn rất nhiều việc cần người khác phối hợp, nhưng lại không thể dùng dao kề cổ buộc người khác phải làm việc bán mạng như mình. Nên cái lý tưởng tốt đẹp là muốn thoát ly Trang Thị, đành phải để năm sau thực hiện vậy.

Những gia đình khác lúc này đều đã ở vội vàng chuẩn bị đồ mừng năm mới, Diệp gia lại chẳng chút động tĩnh nào.

Phương Tĩnh Ngôn hậu tri hậu giác, Diệp Tử Hàng lại càng thờ ơ. Cậu phải tham gia cuộc thi tư pháp, ban ngày Tĩnh Ngôn đi làm, cậu ở nhà đọc sách.

Buổi tối là khoảng thời gian ngọt ngào của hai người, buổi chiều mát mẻ, hai người sẽ nắm tay cùng tản bộ, cười nói suốt một đoạn đường, có thể đi từ đường Di Hòa đến hồ Chu Tước. Mẹ Diệp thường gọi đùa hai con người tản bộ đến khuya mới về kia là “kẻ bộ hành”. Nếu là thời tiết không tốt, hai người liền ru rú trên sofa ôm con mèo béo xem tivi. Diệp Tử Hàng vốn không hay xem tivi, nhưng nếu là cùng xem với Phương Tĩnh Ngôn, dù là tiết mục vô vị đến mấy cũng sẽ biến thành thú vị, dù cho là thể loại phim hoạt hình ấu trĩ.

Hôm nay sau khi ăn xong bữa cơm chiều, hai người chuẩn bị đi thăm nhà bà ngoại Tĩnh Ngôn. Diệp Tử Hàng đang giúp Phương Tĩnh Ngôn quần khăn quàng cổ, mẹ Diệp đột nhiên mang một chén trà nóng chạy đến nói: “Tử Hàng, năm nay mừng năm mới mẹ cùng cha con muốn đi Hải Nam nghỉ lễ, không tính mang con theo cùng, con tự xem giải quyết việc đón năm mới như thế nào đi nhé!” Vừa nói vừa liếc nhìn Phương Tĩnh Ngôn.

“Đi Hải Nam?” Diệp Tử Hàng nhú mày, “Sao trước đó thế nào lại không nghe mọi người nói tới việc này?”

“Bây giờ chẳng phải đang nói sao!” Mẹ Diệp xoay tròn mắt quơ quơ tay, “Con xem, chúng ta đi rồi, một mình con ở nhà mừng năm mới, trong nhà lại không chuẩn bị đồ tết gì”

“Đến nhà tớ đón năm mới đi!” Phương Tĩnh Ngôn không phụ sự kỳ vọng tha thiết của mẹ Diệp, nói ra lời mà bà muốn nghe nhất.

Thế là, cả nhà liền cùng nhau đóng gói chuẩn bị hành lý.

Diệp mẹ một bên tìm kem chống nắng, một bên giắc mơ mộng cảnh mình bước đi trên bãi biển lộng lộng gió, nghĩ đến cảnh từng đợt sóng biển ầm ập vỗ về đôi chân trần thì không khỏi cao hứng hát vang lên.

Ba Diệp đi khắp nơi tìm kính mát. Vất vả lắm mới lôi ra được từ xó tủ, dè dặt cẩn trọng đeo cái kính đồ cổ kia lên, chỉ nghe răng rắc một tiếng, còn chưa đeo lên mắt, một cái gọng kính liền đứt rời. Mang về mặt đau khổ đi nhờ mẹ Diệp lấy keo dán, nhưng lại phát hiện bà xã hồn phách sớm đã bay đến Hải Nam, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của ông.

Phương Tĩnh Ngôn ở trên sân thượng cho Tú Cầu thử chiếc lồng mới mua, Tú Cầu không chịu hợp tác cứ liều mạng thò cái đầu béo núc ra ngoài. Phương Tĩnh Ngôn kiên nhẫn khuyên nó nửa ngày, mèo béo vẫn không hiểu chuyện, giữ nguyên cái vẻ cổ tình nổi loạn. Cuối cùng Phương Tĩnh Ngôn cũng nổi giận, bốp — một cái bạt tai lên cái mông béo tròn, cuối cùng nó cũng chịu ngoan ngoãn.

Diệp Tử Hàng ngồi ở trên sofa xem ba người kia đi tới đi lui trong phòng, không khí bận rộn vô cùng, đột nhiên nhớ tới, vừa rồi cậu cùng Phương Tĩnh Ngôn hình như là đang muốn đi thăm bà ngoại cô.

“Tĩnh Ngôn, không đi thăm bà ngoại nữa sao?” Cậu ngồi xồm xuống bên cạnh Phương Tĩnh Ngôn, ánh mắt đồng cảm nhìn Tú Cầu trong lồng đang cố liều mạng dùng móng vuốt cào lên tấm đệm.

“Đi chứ! Chẳng phải là muốn đem Tú Cầu nhốt lại sao!”

“Nhốt Tú Cầu lại làm gì?”

“Đón năm mới nhà cậu lại không có người, mang nó đến nhà bà ngoại đi.” Phương Tĩnh Ngôn thử cái dây kéo của chiếc lồng, cảm thấy rất chắc, sau đó mới hài lòng đem cái lồng nhét vào tay Diệp Tử Hàng “Đi thôi! Cậu lái xe chở tớ, tớ sẽ ôm Tú Cầu.”

“Chúng ta mang theo Tú Cầu cùng về nhà mừng năm mới đi.” Diệp Tử Hàng mang theo cái lồng mèo nói, “Bỏ lại nó, nó nhất định sẽ giận.”

“Giận à? Chuyện làm nó giận thì nhiều lắm, thiếu ăn một bữa cá đều sẽ tức giận cào nát tài liệu của tớ.” Phương Tĩnh Ngôn thở hồng hộc chỉ vào Tú Cầu nói: “Con mèo béo này lòng dạ hẹp hòi, chắc đã làm không ít chuyện xấu!”

“Như vậy cho thấy Tú Cầu rất thẳng tính, là một con mèo thật thà, sẽ không thèm giả tạo!” Diệp Tử Hàng lập tức biện hộ thay cho con mèo béo, cậu đối với con mèo này, so với chủ nhân Phương Tĩnh Ngôn của nó còn muốn sủng ái hơn.

Phương Tĩnh Ngôn nhìn con mèo béo đang gật gù trong lồng, ngẫm nghĩ nói: “Được rồi, vậy thì mang nó về. Nhưng mà trên đường cậu phải xách lồng đấy, tớ mặc kệ!”

“Được thôi.” Diệp Tử Hàng mở cái lồng, đem Tú Cầu thả ra, cái kẻ béo ú kia lên phóng vào lòng cậu kêu meo meo làm nũng.

Phương Tĩnh Ngôn túm lấy lớp da sau cổ Tú Cầu phía gờ nó ra khỏi người Diệp Tử Hàng, dùng ngón tay di di trên đầu nó bảo: “Tú Cầu! Mày dù sao cũng đã là mèo cụ già rồi, sao lại còn làm thế này. . . Thật làhaizz. Thật sự là chịu không nổi mày nữa!” Nói xong liền đem nó ném lên sofa.

Chờ khi hai người thật ra được đến cửa, tin tức cũng sắp phát xong .

Diệp Tử Hàng lái xe chở theo Phương Tĩnh Ngôn sau lưng, đêm mùa đông gió thổi vào người lạnh buốt.

Phương Tĩnh Ngôn ôm eo cậu, nhẹ nhàng dán sát mặt ở trên lưng cậu. Khóe miệng khẽ mỉm cười, nhiệt độ trên má dần lan dần đến trong lồng.

Khi học trung học, cậu cũng thường chở theo cô như vậy.

Khi đó, cô chỉ có thể ngồi ở phía sau vụng trộm ngắm nhìn tấm lưng cong đẹp đẽ của cậu. Biết bao nhiêu lần, chỉ kém một chút là sẽ dán mặt lên đó, nhưng cuối cùng lại dừng lại ở khoảng cách một centimet.

Đây có thật là cái lạnh đêm đông không? Vì sao cô cảm thấy như đang là mùa xuân?

“Tĩnh Ngôn, cậu lạnh không?”

“Không lạnh, thật là ấm áp.”

“Ấm áp?”

“Lưng của cậu.”

“Tĩnh Ngôn, tớ muốn nghe cậu hát.”

“. Con người của tớ nếu nói thiếu chút nữa là hoàn mỹ, e rằng chính là thiếu khả năng ca hát mà thôi.”

“Cậu hồi nhỏ đâu có tính giác ngộ tốt như vậy.”

“Nói vậy, tớ có bao giờ tự thổi phồng nói bản thân biết ca hát đâu?”

“Cậu đúng là không có thổi phồng, mà toàn hát lên thôi. Hát suốt đoạn đường từ nhà nhà bà ngoại cậu về đến nhà, hát đến muốn rơi xuống hốc cây luôn.”

Phương Tĩnh Ngôn sững sốt một lát, rốt cục nhớ tới là kỳ nghỉ đông hồi năm nhất, nhện không được phì cười, vỗ lưng Diệp Tử Hàng nói: “Sao cậu toàn nhớ chuyện xấu hổ của tớ thế? Đáng ghét!”

Diệp Tử Hàng cũng nhin không được bật cười, “Còn nhớ hôm đó cậu hát gì không?”

“ Không nhớ rõ lắm. ”

“Thật sự không nhớ rõ à?”

“Ừm. hình như nhớ được một chút. ”

“Là Tiểu Long Nhân.”

Phương Tinh Ngôn hít vào một luồng khí lạnh, nói: “Cậu vẫn nhớ rõ như vậy sao?”

“Còn có thể hát không?”

“Chắc là được đó. ”

“Tớ muốn nghe.”

Phương Tinh Ngôn ôm chặt eo Diệp Tử Hàng, cố nghĩ một lát, rồi cất lời hát: “Tôi là một Tiểu Long nhân, Tiểu Long Nhân! Tôi có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, sẽ không nói cho cậu đâu! Sẽ không. nói cậu nghe! !”

Rống xong một hơi, Diệp Tử Hàng lại chẳng có động tĩnh gì.

Quả nhiên là bản thân hát rất khó nghe a, dọa chết Diệp Tử Hàng rồi.

Hừ, đã nói là không biết ca hát rồi, hồi nhỏ cũng đâu phải chưa từng lĩnh giáo qua, lại còn cố ép người ta hát , mà lại không nể mặt chút nào. Cô tức giận dùng ngón tay chọc vào eo Diệp Tử Hàng nói: “Tại sao không nói gì? Có phải trong lòng đang lên cười nhạo tở không?”

Cô vĩnh viễn sẽ không biết tâm tình Diệp Tử Hàng giờ lúc này, bài hát Tiểu Long Nhân này đã bay qua hơn một vạn tám ngàn dặm, đi qua bốn năm của hai người, cậu đã vô số lần thống khổ rồi lại ngọt ngào hồi tưởng giai điệu cô từng hát. Hồi tưởng cô bé có cái khuôn miệng thích bấu môi cái nhau với cậu, tròn tròn mắt mắng cậu giảo hoạt.

Trong đầu cảm xúc trong lòng bốc lên dữ dội như hơi nước đang sôi, Diệp Tử Hàng rốt cục cũng chỉ là cười nhẹ nói: “Không có, chỉ là cảm thấy cậu thật lợi hại!”

“Cái gì? Tở lợi hại?” Phương Tinh Ngôn kích động lớn tiếng hỏi: “Tở lợi hại thế nào? Có phải là hát tốt hơn nhiều so với mẹ cậu không?”

“Không phải.”

“Thế lợi hại ở điểm nào?”

“Cậu hát giống hệt mười năm trước, hát sai điệu đúng y chang, chẳng lẽ còn không đủ lợi hại sao?”

“Cái gì? Diệp Tử Hàng! Cậu muốn chết a ! !” Phương Tinh Ngôn hoàn toàn không để ý bản thân còn ngồi trên xe đạp, đưa tay túm lấy cổ Diệp Tử Hàng.

Đây là hậu quả của việc hành động mà không tự lượng sức, thế là hai người họ đều từ trên xe té xuống đất.

Hai người khập khiễng đẩy xe đến nhà bà ngoại Tinh Ngôn, vừa vào cửa chuyện đầu tiên nghĩ đến là tìm băng keo cá nhân.

Diệp Tử Hàng mang Tú Cầu đi theo Phương Tinh Ngôn về thành phố H đón năm mới.

Vừa lên xe, Phương Tinh Ngôn liền hắc hắc cười ngây ngô.

Diệp Tử Hàng néo mặt cô, hỏi: “Cười ngớ ngẩn gì thế? Ngồi xe cũng không đàn hoàng.”

Phương Tinh Ngôn ghét bỏ liếc nhìn cậu một cái, cười nói: “Diệp Tử Hàng, biết tớ hiện tại có cảm giác không ?”

“Cảm giác gì?”

“Tớ cảm thấy giống như bản thân đang rước cô dâu về nhà mừng năm mới! Cô dâu của tớ còn mang một con mèo béo làm của hồi môn! Ha ha!” Phương Tĩnh Ngôn nói xong liền cười nghiêng ngả, thật chẳng còn chút hình tượng nào.

Diệp Tử Hàng vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay捏 mũi cô nói: “Nào có ai bắt cô dâu phải vác hết toàn bộ hành lý thế này? Lại có ai nói mệt liền đổ ập lên người bắt cô dâu phải kéo đi, đối bụng lại bắt cô dâu mời ăn cơm? Cậu nói xem, có cô dâu số khổ như vậy sao?”

Phương Tĩnh Ngôn cười đá cậu một cước, vui đầu ở trong lòng cậu nói: “Tớ rất mệt ! Buồn ngủ lắm!”

Tú Cầu cũng từ trong lòng chui ra, chen vào giữa Diệp Tử Hàng và Phương Tĩnh Ngôn, cuộn thành cái cầu bông rồi bắt đầu rên ư ử.

Diệp Tử Hàng lắc lắc đầu đem áo khoác choàng lên người cô, đối với những việc hồ nháo của cô đành hết cách.

Kỳ thực là thích sự hồ nháo của cô.

Bởi vì biết để được cô đối xử như vậy, chỉ có bản thân mình mà thôi.

Nghĩ vậy, Diệp Tử Hàng không khỏi cảm thấy bi ai, đã đến mức độ bị ngược đãi mà còn vui đến như vậy, Diệp Tử Hàng, người rốt cuộc đã trúng phải loại độc gì?

Bốn giờ chiều ngày 29 tết, Phương Tĩnh Ngôn cùng Diệp Tử Hàng mang theo Tú Cầu đến nhà Tĩnh Ngôn ở thành phố H .

Ba Phương mẹ Phương sẽ biểu hiện thế nào đây, không cần phải nói, mọi người cũng có thể đoán được.

Còn gì có thể vui hơn so với việc con gái và con rể cùng về nhà mừng năm mới đây?

Ách. Tuy rằng trước mắt còn chưa phải là con rể, nhưng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi! Cho nên cũng không ngại gọi là con rể tương lai.

Tối hôm ba mươi, cả nhà cùng nhau chuẩn bị bữa cơm tất niên.

Phương Tĩnh Ngôn cùng Diệp Tử Hàng phụ trách làm sủi cảo.

Chú ý là bọn họ chỉ là phụ trách gói. Còn về những phần có độ khó cao như cán da sủi cảo hay trộn nhân bánh, đương nhiên phải để mẹ Phương đảm nhiệm.

Phương Tĩnh Ngôn làm sủi cảo cũng không nghiêm túc chút nào, khi thì nặn thành cái hình tứ giác, khi thì nặn chẳng khác gì đoá hoa, có khi còn đem củ lạc, hạt hạch đào nhét vào nhân sủi cảo, tóm lại, cô đang tận lực làm hỏng việc. Diệp Tử Hàng chăm chỉ gói hết phần sủi cảo của mình, không thèm hòa theo cô, Phương Tĩnh Ngôn còn cảm thấy Diệp Tử Hàng thật chẳng chút thú vị, vểnh môi nói cậu là đầu gỗ. Diệp Tử Hàng thở dài nói, cậu cũng muốn đùa lắm chứ, nhưng không thể đùa đến mức tối nay một cái sủi ngon lành cũng không có mà ăn? Phương Tĩnh Ngôn lập tức hiểu ngay là cậu đang châm chọc sủi cảo mình gói chỉ để nhìn không ăn được, tức giận vốc một nắm bột mì ném về phía mặt cậu, kết quả, sủi cảo gói chẳng ra làm sao, nhưng hai người mặt mũi đều biến thành mèo hoa.

Cả nhà vô cùng náo nhiệt ăn cùng ăn bữa cơm tất niên, dọn dẹp xong cái bàn, mang trà và điểm tâm lên, ngồi trong phòng khách cùng xem tiết mục đêm 30 như lệ thường —— tiết mục cuối năm.

Ngoài cửa sổ bất chợt có tiếng pháo hoa bay vút lên bầu trời, phát ra âm thanh lèo xèo, Phương Tĩnh Ngôn xem TV một chốc liền đứng dậy áp sát vào trên cửa sổ xem pháo hoa.

“Diệp Tử Hàng, tớ cũng muốn đốt pháo hoa!” Cô quay đầu nói với người ngồi trên ghế sofa.

“Ngày hôm qua cậu thế nào lại không không chịu mua trước? Lúc này người bán hàng đều đã thu sập về nhà mừng năm mới, đi đâu mà tìm pháo hoa?”, mẹ Phương vừa gọt quả táo vừa nói, “Đứa nhỏ này, toàn những ý nghĩ kỳ lạ, nghĩ gì là muốn làm vậy, chẳng có thói quen nào tốt cả.”

Phương Tĩnh Ngôn chỉ một câu nói, lại rước lấy một chuỗi dài lỗi nhải của mẹ Phương, buồn bực lùi về trên sofa, cự tuyệt miếng táo mẹ Phương đưa, đem mặt giấu ở sau lưng ba Phương như trẻ con, oang oang nói: “Ba, đã đem ba mươi rồi mẹ còn nói người ta như vậy, sao ba không quản tốt vợ của ba chứ!”

Ba Phương mỉm cười, nói với mẹ Phương: “Về sau bà cũng đừng lỗi nhải Tĩnh Ngôn, nó bây giờ đã không còn giống ngày xưa.”

Mẹ Phương liếc liếc con gái một cái, nói: “Chỗ nào không giống ngày xưa? Còn không phải là một con bé lười biếng sao!”

Ba Phương lắc đầu, chỉ vào Diệp Tử Hàng nói: “Con nó bây giờ đã có người quản, không cần chúng ta phải nhọc tâm. Cho dù con có lười biếng, thì cũng có người nguyện ý dung túng, không phải sao?”

“Ba! !” Phương Tĩnh Ngôn nhảy lên, khuôn mặt xấu hổ đỏ ửng, “Ai quản con chứ? Ai dám quản con nào, con quản người ta thì còn có thể!”

Diệp Tử Hàng thấy cô giống con mèo bị dẫm phải đuôi, chỉ cười mà không nói gì cả.

Đang nóng nảy thì điện thoại reo.

Mẹ Phương tiếp điện thoại, a lô một tiếng, nói với Tĩnh Ngôn: “Ngôn Ngôn, Viên Viên tìm con đấy!”

“A! Là chị Viên Viên!” Phương Tĩnh Ngôn vừa nghe là Tô Viên Viên gọi điện thoại tới, liền nhảy xuống sofa, dép cũng chưa mặc liền qua tiếp.

“Chị! Sao tự nhiên lại nghĩ đến gọi điện thoại cho em ? Từ sau khi kết hôn với anh rể, liền đem em ném bay đi! Thật là không có lương tâm a!”

“Con bé chết tiệt kia! Tôi có khi nào thì quên cô ? Rõ ràng là cô tự chạy đến thành phố S làm tiểu trí thức, đem chúng ta vứt qua một bên!”

“Cái gì tiểu trí thức a, đáng chẳng khác gì khổ qua ấy!”

“Ách. Tĩnh Ngôn, ta nghe dì nói em cùng Diệp Tử Hàng hai người. Hai người làm lành rồi phải không ?”

Phương Tĩnh Ngôn xoay xoay dây điện thoại có chút ngượng ngùng nói: “Uhm. Đúng là như vậy. Cậu ấy hiện tại đang ở nhà em!”

“Cái gì? Ở nhà em?” Tô Viên Viên ở đầu kia điện thoại kêu lên.

“Chị, không nên kích động! Không nên kích động ! Chuyện này có gì là ghê gớm đâu?”

“Không. Không. Không, chị không kích động. chị thật sự không kích động. Chỉ là.”

“Chỉ là cái gì chứ? Chị hôm nay rất kỳ quái nha!”

“Ách. Ngôn Ngôn, em có muốn đốt pháo hoa không? Nhà của chị có rất nhiều pháo hoa.”

“Tốt quá! ! Em rất muốn đốt ! Vừa rồi còn đang buồn bực không mua pháo hoa trước!”

“Vậy em đến đi, chúng ta cùng nhau đến bờ đê đốt.”

“Được! Em tới ngay!”

“Mà này. Em nhớ bảo Diệp Tử Hàng cùng đến nha!”

“Ha ha, đương nhiên!”

Phương Tĩnh Ngôn nghe nói có pháo hoa để đốt, hưng phấn hết chỗ nói. Vừa gác điện thoại liền lập tức lôi Diệp Tử Hàng mặc quần áo đi ra ngoài.

“Bây giờ đi đâu thế?” Diệp Tử Hàng vừa mặc áo bành tô vừa hỏi.

“Vừa rồi cậu không nghe thấy tớ gọi điện thoại sao? Chị tớ bảo chúng ta đi nhà chị ấy đốt pháo hoa đây ! Ai da da, tớ năm nay nhất định là gặp vận may, ước gì được vậy!” Phương Tĩnh Ngôn đeo chụp tai hình ngôi sao, ánh mắt cũng lấp lánh như sao.

“Chị cậu? Tô Viên Viên?”

“Ừm! Chính là chị ấy!”

Diệp Tử Hàng sững sốt ở cửa một lát, bỗng nhiên mang theo một chút cảm xúc nói không nên lời, liền bảo: “Năm đó, chị ấy đối với tớ rất tốt, còn mời tớ uống sơn trà hoa quế.”

Phương Tĩnh Ngôn bật lấy lỗ tai cũng sững sốt.

Năm đó, ở vườn nhà Tô Viên Viên, đối với hai người bọn họ mà nói, một chút cũng không tốt đẹp.

Diệp Tử Hàng thấy cô trên mặt không có ý cười, liền đưa tay lôi cô ra khỏi cửa, ôm lấy bờ vai cô nói: “Lần này đến nhà chị ấy, chúng ta nên tạo ấn tượng tốt đẹp để nhớ, hiểu không?”

Phương Tĩnh Ngôn cắn cắn môi, lại lộ ra nét tươi cười, liền gật đầu.

Làm sao có thể không đẹp đây?

Hiện tại, chỉ cần là cùng Diệp Tử Hàng ở cùng nhau mỗi phút mỗi giây đều là tốt đẹp. Cô luôn cảm nhận được thứ hạnh phúc mà trước nay chưa từng có.

Hơn nữa, cô tin tưởng thứ hạnh phúc này, cô tin tưởng, chỉ cần cô nguyện ý, hạnh phúc này sẽ theo cô suốt đời suốt kiếp.

Có đôi khi, con người cũng không thể quá tin tưởng bản thân. Ai có thể đảm bảo cuộc sống sau này sẽ không xuất hiện một vài trắc trở?

Ví dụ như.

Phương Tĩnh Ngôn cùng Diệp Tử Hàng mở cửa nhà Tô Viên Viên, một quái vật lớn liền bay ra, ư ử một tiếng liền phóng đến bên Phương Tĩnh Ngôn, dùng cái đầu đầy lông xù cọ cọ vào tay cô.

“A! Tiểu Viên!” Phương Tĩnh Ngôn vui tươi hơn hỏ bắt lấy tiểu Viên, “Tiểu Viên, mày nặng quá đi!”

Diệp Tử Hàng nhú mày nhìn con cún nhỏ kia, cảm thấy tên của nó nghe có vẻ chói tai.

Phương Tĩnh Ngôn kéo kéo lông của tiểu Viên, vừa đi vừa cười, vào trong vườn thì phát hiện có người đang ngồi xổm đốt pháo hoa. Còn chưa kịp chớp mắt, cái màu vàng kia liền bay vút lên trời, nổ tung thành một đóa hoa lấp lánh ánh vàng

Pháo hoa đẹp quá, lóe sáng trên trời đêm trong nháy mắt, liền giống như một ngôi sao thật sự.

Tựa như vệt Sao Hôm lướt trong buổi chiều chạng vạng.

Loé sáng rồi rơi xuống, chiếu rọi vào người đang đốt pháo hoa.

“Trang Viên! ——” Phương Tĩnh Ngôn và Diệp Tử Hàng cùng lên tiếng, và rồi cùng lặng im.

21. Chương 21: Tết Nguyên Đán (Thượng)

Trên bờ đê xa xa không ngừng có pháo hoa nở rộ trên bầu trời về đêm xanh thẫm.

Ngôi sao sáng lên, pháo hoa rơi xuống.

Trang Viên chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Phương Tĩnh Ngôn và Diệp Tử Hàng, cuối cùng nhướn mi đưa tay chỉ vào Diệp Tử Hàng nói: “Là vì cậu ta sao?” Cậu nhìn chăm chăm Phương Tĩnh Ngôn, lại chỉ vào Diệp Tử Hàng nói: “Luôn luôn cự tuyệt tôi đều là bởi vì cậu ta sao?”

Phương Tình Ngôn nhìn ánh sáng rực rỡ của pháo hoa trong mắt cậu dần dần ảm đạm, yết hầu bắt đầu thấy nghẹn ngào chua xót, “Trang Viễn. Tớ luôn luôn thích, đều chỉ có cậu ấy mà thôi.”

Trên mặt Trang Viễn xẹt qua vẻ bị thương, một lát sau cậu cười lạnh nói: “Chỉ có cậu ta? Các cậu không phải đã rời xa nhau sao? Bốn năm trước, chính cậu tự tay đẩy cậu ta ra, ngày đó ở mai cốt, chính tớ công cậu đi ra ngoài! Phương Tình Ngôn, cậu dám nói lúc đó cậu không lựa chọn tớ?”

“Trang Viễn, ” Phương Tình Ngôn cắn môi nói: “Khi đó. Là tớ hiểu lầm cậu ấy rồi. Đều là tớ không tốt.”

Diệp Tử Hàng đi đến bên cạnh Phương Tình Ngôn, thản nhiên nói: “Tình Ngôn không có sai, sai là ở tạo hóa.”

Trang Viễn trừng mắt với Diệp Tử Hàng, Diệp Tử Hàng bình tĩnh nhìn thẳng vào cậu.

Xa xa lại có pháo hoa bay lên trời, bọn họ đứng nhìn lẫn nhau trong ánh mắt tràn đầy pháo hoa llaaps lánh màu sắc.

Pháo hoa sáng lên, ánh sao tối sầm lại.

Khi đóa pháo hoa kia dần dần mất đi, Trang Viễn bỗng nhiên nhắm mắt lại rồi nở nụ cười.

Cậu thở dài, lẩm bẩm nói: “Thì ra Người nhìn không thấu là tôi Biết rõ.”

Mở bừng mắt ra, cậu định trốn chạy ra ngoài hướng cửa đại viện.

“Nè! Trang Viễn cậu đi đâu?” Phương Tình Ngôn gấp gấp giơ tay ra tóm được tay áo của cậu.

“Tình Ngôn, ” Trang Viễn cúi thấp đầu nói: “Tôi sẽ không bắt ép cậu nữa, cậu không cần lại miễn cưỡng bản thân đến Trang thị làm gì.”

Phương Tình Ngôn lắc đầu nói: “Đó là công việc của tớ, không quan hệ đến cậu. Trang Viễn, tớ luôn luôn coi cậu là bạn tốt, quá khứ hay hiện tại cũng vậy.”

Trang Viễn nghe xong lời này của Phương Tình Ngôn cũng không cảm thấy an ủi, lại càng cảm thấy bản thân cực bi ai.

Ba người đều đang đứng ngại ngùng trong sân viện, Tô Viên Viên và chồng cô là Khúc Lăng ôm một hộp pháo hoa rất lớn đi ra. Thực ra Tô Viên Viên đã tránh ở trong phòng quan sát một lúc lâu, lúc này là xem xét chuẩn thời cơ mới bước ra .

“Tình Ngôn, Tử Hàng! Hai em tới rồi!” Tô Viên Viên đảo tròn mắt cười có chút giả dối.

Cô cười mỉm chỉ đi đến bên cạnh Trang Viễn, đem pháo hoa nhét vào trong lòng cậu nói: “Trang Đại Viên, cậu ở nhà của tôi ăn xong cơm tất niên là muốn chuẩn ngay hả? Nào có chuyện tiện nghi như vậy đâu! Chúng tôi muốn đi ra bờ đê đốt pháo hoa, cậu phải làm công nhân khuôn vác đó!”

“Tô Viên Viên!” Phương Tình Ngôn nhìn thấy Tô Viên Viên hận đến nổi ngứa cả răng

“Tình Ngôn. Hắc hắc. Nhìn kia, chị đã chuẩn bị thật nhiều pháo hoa nè!” Tô Viên Viên chột dạ cười với Phương Tình Ngôn nói: “Đi thôi đi thôi, chúng ta đi đốt pháo hoa thôi!”

“Hừ.” Phương Tình Ngôn đi đến bên người bà chị họ vươn tay ra véo mạnh một cái vào hông cô chị, đau đến nỗi khiến chị la oai oái: “Viện trưởng đại nhân! Mau tới cứu mạng a!”

“Còn dám kêu anh rể em hả?” Phương Tình Ngôn lại nhéo cô chị một cái nữa: “Anh ấy cũng không thể nào cứu được chị đâu!”

Phương Tình Ngôn trừng mắt với bà chị mình, hận không thể dùng ánh mắt giết chết chị ấy ngàn vạn lần. Tô Viên Viên người này, biết rõ Trang Viễn ở đây, còn gọi cô và Diệp Tử Hàng tới gấp rút, có ý đồ gì đây?

Anh rể! Năm nay anh chị trở về mừng năm mới a?” Trước mặt ông anh rể Khúc Lăng, Phương Tình Ngôn cũng không quá mức phát tác, sau khi đã trả thù Tô Viên Viên một phen, vẫn là cố nặn ra khuôn mặt tươi cười chào hỏi với anh rể.

“Đã thỏa thuận mỗi năm ăn ở một nhà! Năm nay là ở nhà của chị!” Tô Viên Viên đặc ý hả hê dùng đầu vai đụng vào ông xã người luôn mỉm cười với cô.

Khúc Lăng lấy ra một cây pháo hoa từ trong hộp đưa cho Phương Tĩnh Ngôn, cười nói: “Đúng vậy a, năm nay ở nhà ngoại mừng năm mới.”

Nói xong, cậu vừa nhìn Diệp Tử Hàng bên cạnh cô vừa cười hỏi: “Tĩnh Ngôn, vị này chính là Tử Hàng sao? Anh nghe Viên Viên nhắc đến từ lâu lắm rồi.”

Diệp Tử Hàng vội đi lên phía trước chào hỏi với Khúc Lăng, Khúc Lăng cười híp mắt giơ tay vỗ vai cậu, rồi lại kéo Trang Viễn qua, nói: “Viên Viên bướng bỉnh, luôn sẽ làm ra ít chuyện chọc ghẹo người khác. Người khác nhìn thì cảm thấy nhàm chán, chính cô ấy lại cảm thấy thú vị, các cậu đừng để ở trong lòng nhé!”

Trang Viễn cùng Diệp Tử Hàng tuy rằng biết Tô Viên Viên đem hai người bọn họ ghép lại một chỗ tuyệt đối không phải là vì bướng bỉnh, nhưng Khúc Lăng nói như vậy, hai người cũng chỉ có thể đưa ra khuôn mặt tươi cười, tỏ vẻ bản thân căn bản không để ở trong lòng, hoàn toàn sẽ không để ý.

“Xời ơi, hơn chín giờ rồi đó! Chúng ta mau đi đốt pháo hoa thôi!” Tô Viên Viên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, dắt Phương Tĩnh Ngôn đi tới ngưỡng cửa, tiểu Viễn phe phẩy đuôi đi theo phía sau hai người.

Trang Viễn và Diệp Tử Hàng còn sững sờ ở tại chỗ, Khúc Lăng lắc đầu cười than một tiếng, mỗi tay dắt một người nói: “Đi thôi! Hôm nay là giao thừa, ân oán nào cũng không thể suy nghĩ vào hôm nay. Đêm nay chỉ cần xem pháo hoa, chỉ cần cười vui như vậy là đủ rồi!”

Hai cậu thanh niên nhìn nhau, lặng lẽ không lên tiếng đi theo Khúc Lăng ra cửa.

Người cực kỳ có tâm tình đốt pháo hoa chính là Tô Viên Viên. Cô đốt hết cây này đến cây khác, hết bao này đến bao khác, hoàn toàn thích thú.

Công việc của Khúc Lăng là cung cấp cho cô bật lửa, rồi sau khi cô châm pháo hoa xong, bịt lấy lỗ tai, thét chói tai chạy quay về, anh liền ôm lấy cô che chở ở trong ngực.

Tô Viên Viên chui ở trong lòng Khúc Lăng hướng nhìn lên ngắm từng bông từng bông pháo hoa nổ rộ trên nền trời xanh thẫm, cười khanh khách, vừa vang vừa ngọt.

Khúc Lăng cũng ngắm pháo hoa, nhưng ngắm vợ yêu thì nhiều hơn.

Phương Tĩnh Ngôn ôm tiểu Viễn đứng ở bên cạnh bờ đê ở nơi xa hơn chút. Diệp Tử Hàng và Trang Viễn một người đứng ở bên trái cô, một người bên phải cô.

Ba người đều không nói chuyện, chỉ nhìn cặp vợ chồng hạnh phúc trên bờ đê kia.

Không khí quây dị vô cùng.

“Nè! Mấy đứa sững sờ cái gì hả! Mau tới đốt pháo hoa đi! Tự tay đốt mới thú vị nhá!” Tô Viên Viên hướng bọn họ vẫy tay kêu lên.

“Chúng ta cũng đi đi!” Diệp Tử Hàng bế tiểu Viễn ra khỏi lòng Phương Tĩnh Ngôn, dắt nó đi về phía trước, “Trang Viễn, Tĩnh Ngôn! Còn thất thần làm gì hả? Tô Viên Viên sắp đốt hết pháo hoa rồi kìa!”

Trang Viễn và Phương Tĩnh Ngôn có thể mới tỉnh táo lại, đồng loạt đi theo, đi đến chỗ hộp pháo hoa chọn cây pháo hoa.

Lúc đốt pháo hoa cũng có chuyện thú vị xảy ra.

Có một loại pháo hoa là một đôi, nếu hai người đồng thời đốt, sẽ xuất hiện ở không trung hình ảnh hai trái tim xen kẽ vào nhau.

Ba người đều có tư tâm cầm pháo hoa, lòng tràn đầy mong mỗi khi châm ngòi, ngửa đầu nhìn ánh hào quang nhảy múa trong đêm tối.

Trang Viễn nghĩ thầm, nếu cây pháo hoa mình cầm và cây của Tĩnh Ngôn cầm là một đôi, mình đây sẽ không buông tha cho cô ấy, mình còn muốn thử lại một lần.

Diệp Tử Hàng trầm nghĩ, dựa vào duyên phận màu nhiệm nhiều năm giữa mình và Tĩnh Ngôn như vậy, cặp cây pháo hoa của bọn họ nhất định sẽ là một đôi.

Phương Tĩnh Ngôn. Cô cái gì cũng không nghĩ, chỉ sờ soạng tìm hiểu làm cách nào sử dụng được cái bật lửa cao cấp của anh rể.

Chờ pháo hoa thật sự nổ rộ trong trời đêm, Trang Viễn và Diệp Tử Hàng đều choáng váng.

Trong bọn họ ai cũng không kết thành một đôi với Phương Tĩnh Ngôn, nhưng trong trời đêm vẫn cứ có hai trái tim màu vàng vĩnh kết đồng tâm lóe ra.

Pháo hoa của hai người họ là một đôi.

Trang Viễn nhìn Diệp Tử Hàng, Diệp Tử Hàng cũng nhìn cậu, hai người nhìn không được nhìn pháo hoa trên trời dần dần tản ra cười ha hả.

Phương Tĩnh Ngôn hoàn toàn không rõ ràng tình huống ra sao, chỉ là cảm thán ngửa đầu nói: “A! Pháo hoa thật kỳ diệu a! Thế nhưng có thể phóng ra hình trái tim đẹp như vậy! Thực lãng mạn!”

Trang Viễn cùng Diệp Tử Hàng hai người đang cười nhất thời như bị mắc nghẹn, hai người lại nhìn nhau, im lặng, hắc tuyến lạng lẽ lan tràn.

Đoàn người đốt pháo hoa xong, đêm đã khuya.

Tô Viên Viên hỏi Phương Tĩnh Ngôn muốn ngủ ở nhà cô hay không, Phương Tĩnh Ngôn bảo sáng sớm ngày mai muốn cùng ba mẹ ăn bánh trôi, nên phải trở về. Kéo Diệp Tử Hàng đang định đi, lại nhớ tới Trang Viễn.

Phương Tĩnh Ngôn đi đến bên cạnh Trang Viễn nói: “Trang Viễn, cậu tối hôm nay nghỉ ở nhà chị Viên Viên đi! Dù sao nhà chị ấy cậu cũng ở quen rồi.”

Trang Viễn không đáp lời, chỉ giơ tay chỉ vào Diệp Tử Hàng hỏi: “Vậy cậu ta ở đâu?”

“Cậu ấy?” Phương Tĩnh Ngôn chớp mắt nói: “Cậu ấy. Cậu ấy ở nhà tớ.”

“À. Tớ cũng muốn ở nhà cậu.” Trang Viễn hùng hồn nói, “Cậu đã nói tớ là bạn tốt đúng không, bạn tốt sẽ không có thể nặng bên này nhẹ bên kia!”

Phương Tĩnh Ngôn nghẹn lời, ngó Diệp Tử Hàng không biết nên làm sao bây giờ, ai biết Diệp Tử Hàng cũng chỉ nhìn cô chăm chú, ánh mắt thật sâu, hoàn toàn là đang chờ cô lựa chọn và phản ứng.

Nói Diệp Tử Hàng hoàn toàn không đem Trang Viễn để vào mắt, đó là lời nói dối! Năm đó Phương Tĩnh Ngôn dùng Trang Viễn làm cớ để gây tổn thương cho cậu, bốn năm nay, Trang Viễn cái tên này đối với cậu mà nói cơ hồ luôn trở thành một loại chướng ngại tâm lý. Nhưng cậu chung quy vẫn là Diệp Tử Hàng, Diệp Tử Hàng nhìn thấy ánh mắt bất lực của Phương Tĩnh Ngôn sẽ đau lòng. Dùng ngữ khí ôn nhu, nói với Phương Tĩnh Ngôn: “Không bằng đều ngủ ở nơi này đi! Đêm cũng khuya rồi, trở về ngược lại sẽ quấy rầy ba mẹ cậu.”

“Cũng tốt. Vậy chúng ta sẽ ở lại nhà chị Viên Viên đi!” Phương Tĩnh Ngôn như trút được gánh nặng.

Nhà Tô Viên Viên có hai gian phòng khách. Trước kia Tô Viên Viên chưa kết hôn, Phương Tĩnh Ngôn đều ở cùng một phòng với chị, hiện tại người ta đã kết hôn, có chồng yêu ở bên cạnh, cô đương nhiên phải đi ngủ ở phòng khách.

Phương Tĩnh Ngôn chiếm một gian, Diệp Tử Hàng và Trang Viễn hai người họ cũng chỉ thể chen chúc ở một gian.

Trong phòng khách chỉ có một cái giường.

Diệp Tử Hàng và Trang Viễn đưa lưng về phía nhau nằm ở trên giường.

Trong bóng tối không biết qua bao lâu, Trang Viễn bỗng nhiên thấp giọng nói: “Diệp Tử Hàng, tôi chẳng phải bị thua bởi cậu!”

“Hửm?” Diệp Tử Hàng cũng chưa ngủ, nằm phía sau là Trang Viễn, muốn ngủ chẳng phải chuyện dễ dàng. Khép mắt lại, hình ảnh khi trung học hai người họ đạp xe đưa Phương Tĩnh Ngôn đi bệnh viện sẽ xuất hiện ngay trước mắt. Ngày đó, là đường phân cách năm tháng niên thiếu giữa bọn họ.

“Tôi là thua bởi một đoạn thời gian cùng một tòa lầu.” Trang Viễn đem mặt nửa vùi vào trong chăn, giọng nói mơ hồ mà trầm thấp.

Diệp Tử Hàng lại nghe rõ ràng.

Một đoạn thời gian cùng một tòa lầu.

Thời gian Sơ trung ba năm, còn có tòa lầu đã chứng kiến tất cả năm tháng thanh xuân giữa cậu và Phương Tĩnh Ngôn.

Cậu hơn Trang Viễn, chính là điều này.

Nếu, Trang Viễn khi ở Sơ trung sẽ đến bên cạnh Tĩnh Ngôn, nếu, ở nhà hàng xóm của Phương Tĩnh Ngôn không phải là cậu mà là Trang Viễn.

Kết cục thật sự sẽ không giống sao?

Nghi vấn này, khiến trái tim vốn bình thản của cậu bắt đầu từng chút một đau lên.

Phương Tĩnh Ngôn sẽ yêu người khác, nắm tay người khác, ở trong lòng người khác ôm Tú Cầu làm nũng.

Diệp Tử Hàng ngồi mạnh dậy từ trên giường, Trang Viễn bị cậu làm cả kinh, cũng ngồi dậy.

Diệp Tử Hàng lẳng lặng ngồi suy nghĩ hồi lâu, quay đầu nhìn Trang Viễn, bỗng nhiên cười nói: “Cậu rốt cục đã nhận thua phải không?”

Trang Viễn ồ lên một tiếng, lập tức nhảy lên nói: “Ai nhận thua rồi hả ? Nói cho cậu biết! Tôi còn chưa bỏ cuộc với cô ấy đâu!”

Diệp Tử Hàng lại nằm xuống, khóe môi nhếch lên, hơi cười nói: “Mặc kệ cậu có thừa nhận hay không. Đoạn thời gian và tòa lầu đó, chúng nó đều là của tôi. Thời gian sẽ không đảo ngược, mọi chuyện đã phát sinh, chính là duy nhất, không có nếu.”

Trang Viễn bị chọc tức, cắn răng hít vào luồng khí lạnh, hận không thể hung hăng cắn Diệp Tử Hàng một cái. Nhưng dù sao mọi người đều là người trưởng thành hơn hai mươi tuổi rồi, không thể giống như khi thiếu niên có thể cố tình làm bậy, chỉ đành nghiêng răng ken két, uất ức nằm trở lại chỗ cũ.

Diệp Tử Hàng do đã nghĩ thông suốt khúc mắc ở trong lòng, không lâu sau liền ngủ thật say. Trang Viễn kể bị uất nghẹn vốn nên lăn qua lộn lại thức trắng đêm khó ngủ mới đúng, ai ngờ mới nằm nghiêng trên gối tức tối còn không đến ba phút, thế nhưng cũng bị Chu công vậy gọi đi Tây Thiên du ngoạn rồi.

22. Chương 22: Chương Kết

Đầu năm sáng mồng một, nếu có người muốn ngủ nướng, đó quả thực chính là chuyện viễn tưởng.

Tiếng pháo nổ vào lúc ban đêm 12 giờ, rạng sáng khoảng năm giờ lại tí tách bụp bụp nổ oanh tạc .

Đêm 30 đến đêm mồng một đầu năm, hoàn toàn không có sự vắng lặng đáng nói, nếu có chỉ là sự vui vẻ, sự chờ đợi hạnh phúc tốt đẹp.

Trang Viễn dùng chăn bọc lấy đầu, tuy rằng thống khổ, nhưng lại kiên quyết nhắm mắt đắm chìm trong cơn ác mộng ảm ỉ mà không muốn mở mắt tỉnh lại.

“Nè, Trang Viên! Rời giường đi !” Diệp Tử Hàng mặc ngay ngắn chỉnh tề đứng ở bên giường, một tay lôi cái chăn trên người Trang Viên ra.

Trang Viên nhú mày nhắm mắt, nằm nghiêng thân mình như con giun co mình lại, rồi sau đó vùi đầu vào phía dưới gối.

Diệp Tử Hàng đang muốn kéo cậu từ dưới cái gối lên, Tô Viên Viên đã cầm máy ảnh kĩ thuật số đẩy cửa đi tới. Một bên dùng tay ra hiệu ngăn cản Diệp Tử Hàng, một bên liền liều mạng nhấn play, chụp lại tất cả những khoảnh khắc nằm đẹp đẽ của cậu ta lại, rồi sau đó, cười gian với Diệp Tử Hàng nói: “Em rể à, em nói xem Trang Đại Viên sẽ ra bao nhiêu tiền để mua những bức ảnh chụp này? Tính rể cho cậu ta một chút, trọn gói 50 vạn tệ là được rồi! ! Oa ha ha.”

Tô Viên Viên cười ha hả nghênh ngang mà đi, đi tới cửa quay đầu nói: “Em rể, mặc kệ tên đầu heo này đi, chúng ta ăn đi bánh trôi thôi!”

Diệp Tử Hàng sờ mũi, trầm nghĩ, may quá trời Phương Tĩnh Ngôn và Tô Viên Viên hoàn toàn không giống nhau, nếu vừa rồi phát ra tiếng cười như vậy mà là Tĩnh Ngôn. Chỉ nghĩ đến thôi, trên lưng đã toát mồ hôi lạnh. Thôi, vẫn là đi ăn bánh trôi thì hơn!

Diệp Tử Hàng vừa vào nhà ăn, liền hít sâu một cái.

Phòng ăn của nhà họ Tô ít nhất cũng có hơn bốn mươi mét vuông, lúc này cái bàn tròn đặt ở giữa phòng đã ngồi xung quanh một vòng lớn, trước mặt mỗi người đều đặt một chén bánh trôi.

“Diệp Tử Hàng, ngồi ở đây!” Phương Tĩnh Ngôn ngồi bên cạnh bàn vẫy tay với cậu, cậu có thể mới tìm được phương hướng đi tới.

Vị trí trung tâm bàn là một cặp cụ ông cụ bà có khuôn mặt hiền lành đang ngồi ở đó, trên tay cầm một xấp lớn lì xì.

Diệp Tử Hàng còn chưa hiểu rõ ràng tình huống, những người xung quanh đã bắt đầu chúc tết với cụ ông cụ bà.

Đầu tiên là cha mẹ Tô Viên Viên, đều là người bốn mươi năm mươi tuổi đầu rồi, lại vẫn cười hì hì xin từng cái lì xì trong tay ông bà cụ.

Tiếp theo là những bậc con cháu chúc tết người lớn, Phương Tĩnh Ngôn và Diệp Tử Hàng cùng chúc, hai người mỗi người đều được một bao lì xì to. Tiếp theo là chúc tết ba mẹ mình, tiếp tục lấy thêm bao lì xì, ba Tô có bốn anh em, Phương Tĩnh Ngôn bọn họ chúc tết hết tất cả mọi người, thì đóng bao lì xì trong tay đã không thể ôm được nữa.

Rốt cục cũng bắt đầu ăn bánh trôi, Phương Tĩnh Ngôn một bên uống rượu nếp ngọt ngào một bên đút tay vào túi sờ soạn bao lì xì. Sờ xong của mình, lại nhắm vào của Diệp Tử Hàng, liền dùng cánh tay đánh nhẹ vào Diệp Tử Hàng, thấp giọng nói: ” Đồng chí Diệp, cậu không đủ trung thành với tổ chức nha!”

Diệp Tử Hàng cắn bánh trôi nhân mè, không chút do dự đem toàn bộ bao lì xì dâng lên.

“Tôi vĩnh viễn trung thành với tổ chức! Trên vấn đề kinh tế, nghe theo tổ chức an bày!” Cái não thông minh của Diệp Tử Hàng đâu có phải mọc cho có đâu.

Phương Tĩnh Ngôn mỉm cười tiếp nhận bao lì xì, lấy hai viên trôi nước từ trong chén mình bỏ vào chén của Diệp Tử Hàng, nói: “Đồng chí tốt, tổ chức sẽ không bạc đãi cậu !”

Diệp Tử Hàng ngoan ngoãn ăn hết bánh trôi, trầm nghĩ, nửa đời về sau a. Đại khái sẽ vẫn cứ như vậy bị chèn ép tiếp thôi

Rất tốt.

Cậu muốn chính là Phương Tĩnh Ngôn sẽ chèn ép cậu.

Phật nói rằng: ta không xuống địa ngục thì ai vào địa ngục!

Vì để đồng chí Trang Đại Viên thiện lương đơn thuần kia không đến mức phải phải lao vào trong nước sôi lửa bỏng bậc này, tôi Diệp Tử Hàng liền sẽ chịu ủy khuất một chút.

“Em rể!” Tô Viên Viên đột nhiên dùng muống chỉ vào Diệp Tử Hàng kêu lên: “Nụ cười của cậu em gian trá quá đấy!”

Mọi người ở bàn giật nảy mình, Diệp Tử Hàng bày ra nụ cười vô hại lừa hết được cả già trẻ lớn bé, vô tội nhìn mọi người.

Khúc Lăng dùng giấy chậm rãi lau sạch sẽ vết nước bánh trôi trên mặt mình bị Tô Viên Viên làm văng lên, lại đem cái cổ của cô đang dướn qua bàn lôi lại, nói: “Viên Viên, anh không phải đã nói rồi à, nền tảng ngữ văn của em thật sự rất kém! Vì mặt mũi của ông nội bậc thầy trong ngành ngữ văn, yêu cầu em không được tùy tiện nói văn nói vẻ!”

“A. Em nhất thời kích động nên đã quên.” Tô Viên Viên cắn muống, hắc hắc cười ngona ngoãn ngồi bên cạnh anh rể.

Mọi người nhà họ Tô hãy còn ăn bánh trôi, lúc ăn bánh trôi vẫn không quên lấy ánh mắt liếc Tô Viên Viên vì hành vi lúc nãy.

“A. Bị xem thường ~” Tô Viên Viên ra vẻ thương tâm gục xuống bàn.

Đáng tiếc, không có người để ý đến cô. Bao gồm cả ông chồng yêu của cô.

Ăn xong bánh trôi, Tô mẹ đem ra đĩa hạt dưa đậu phộng, bánh ngọt ...các loại trà bánh, mọi người một bên cắn hạt dưa, một bên bắt đầu tán gẫu.

“Bà nội, lúc Nguyên Đán không phải có nói muốn người trong nhà mình bình ra vài cái ‘nhất’ sao? Ngày hôm nay là mồng một đầu năm, dù sao thì mọi người cũng đang quây quần ở đây tán gẫu, không bằng chúng ta cứ bình đi!”

Người nói chuyện là cô con gái của bác cả Tô Viên Viên, Tô Chân Chân.

“Đúng, đúng!” Con gái của bác Hai là Tô Thần Thần lập tức tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy thì bình đi!” Ông nội Tô lộ ra khuôn mặt từ ái nhìn chúng con cháu.

“Vậy trước tiên là bình ra người giỏi vượt mông ngựa (nịnh hót) nhất, ” Tô Chân Chân lại lần nữa giơ tay lên tiếng, “Muốn nói đến chuyện nịnh nọt, không ai qua được Tô Thần Thần. Từ nhỏ đến lớn, cứ ngựa vô số! ! Hàng năm mừng năm mới lấy được bao lì xì nhiều hơn chúng ta không biết bao nhiêu!”

“Em đồng ý!” Tô Viên Viên nhắc tay theo, “Chị Hai giỏi nhất là nịnh hót! Hồi nhỏ dựa vào chiều này đoạt của em bao nhiêu là đồ ăn vặt a!”

“Em Cũng đồng ý.” Cậu em trai nhỏ nhất của bác Ba là Tô Thiên Thiên cũng yếu ớt giơ tay, “Lý do giống với chị Ba.”

Tô Thần Thần dùng ánh mắt quét qua như giết chết mấy người họ một lần, nhưng khi bỏ phiếu công khai đã giành được toàn bộ phiếu thông qua, ánh mắt cô hung ác thêm nữa cũng vô dụng.

“Sau đây là bình ra người không có trí nhớ nhất!” Tô Thần Thần đắc ý chuẩn bị toàn diện phản kích.

“Tô Chân Chân!” Mọi người đều dùng tay chỉ vào chóp mũi của chị cả Tô .

Rất không hề hợp đi, Tô Chân Chân hay quên đồ linh tinh nổi tiếng khắp thành phố, bà ngoại cô thường nói, ngay cả người già mắc bệnh đãng trí cũng không thể so với cô ấy được!

“Ách. Được rồi, tôi thừa nhận! ! Từ nhỏ tôi không có đầu óc, không có trí nhớ, làm thất lạc áo len, áo khoác, mất kính, bóp tiền ...vân vân vô số đồ khác nữa, phòng linh mất đồ ở đồn cảnh sát có ngăn kéo chuyên dụng của tôi.” Tô Chân Chân vừa nói vừa xấu hổ giơ tay vào trong túi xách lấy ra khăn tay, “Ý? Khăn của tôi đâu?” Cô nhú mày hời chồng bên cạnh.

“Buổi sáng em ném nó ở hàng ghế sau, chắc lúc xuống xe quên lấy.” Chồng của Tô Chân Chân đối với việc cô vợ mình đã đứt mất một dây thần kinh kia đã không có ý kiến lâu rồi. Bỗng nhiên anh mở to hai mắt, cả kinh kêu lên: “Chân Chân, Bảo Bảo đâu? Bảo Bảo sao không có ở đây?”

“A? Bảo Bảo? OMG.” Tô Chân Chân ôm đầu thét chói tai, “Bảo Bảo sao không có ở đây? Bảo Bảo chạy đi đâu rồi hả?”

Cả nhà đang nhón nhác cả lên, Trang Viễn dụi mắt, ôm một đứa bé mập mạp đi tới nói: “Ai để đứa trẻ vút ra sau nhà hả? Con bé đã vút hết cá trong bể đem ra cho tiểu Viễn ăn hết rồi!”

“A.”

“A.”

Tô Chân Chân cùng Tô Viên Viên đồng thời thét chói tai.

” Bảo Bảo của tôi!”

“Cá vàng của tôi!”

Trang Viễn lấy tay bới đầu, đi đến trước mặt Tô mẹ nói: “Thưa dì, có thể thưởng cho con chén bánh trôi không?”

“Chúng ta tiếp theo bình ra người âm hiểm nhất nhà họ Tô!” Tô Thiên Thiên nổi lên dũng khí lớn tiếng nói.

Mọi người đều yên lặng, nhìn cậu.

“Tô Viên Viên! Chị đừng nhìn làm gì! Chị chính là người âm hiểm nhất nhà họ Tô!” Tô Thiên Thiên mặt đều đỏ lên, có chút kích động nói: “Chị chỉ lớn hơn em có 3 tháng, nhưng từ nhỏ đã lợi dụng danh hiệu “chị” mặt ngoài thì nhường nhịn em, nhưng lại ngầm bắt nạt em! Lúc bảy tuổi cái bát sứ men xanh kia rõ ràng là chị làm vỡ thành hai nửa, chị lại cầm cái bát đó lấp lại rồi đặt lên bàn, nói với em bà nội có bỏ kẹo trong bát, hại em mang tâm trạng vui vẻ chạy tới lấy, vừa mới cầm lấy cái bát lên thì một nữ kia đã rơi xuống đất vỡ tan tành! Vì chuyện này, em còn bị ba em đánh ột trận tơi bời! Tô Viên Viên! ! Chị! ! Chị âm hiểm nhất luôn! !”

“A. Được rồi, tôi thừa nhận. Tôi âm hiểm nhất, như vậy ai lại là người dong dài nhất nhà họ Tô đây?” Tô Viên Viên tạm thời đã quên mất cá vàng của cô, cả thân xác và tinh thần đều lao vào chiến đấu với Tô Thiên Thiên, “Nếu Tô Thiên Thiên nhận mình là thứ hai, liền không có người nào dám xưng thứ nhất!”

Cả nhà đều ăn ý gật đầu. Chỉ có Bảo Bảo bốn tuổi ở trong lòng Tô Chân Chân nhìn cậu của cô bé, nghĩ đến chuyện có một lần cùng cậu mình đi chơi, vốn đang chơi xích đu thật hăng say vui vẻ, lại bị ông cậu phía sau luôn luôn lải nhải nói không ngừng ru ngủ mất tiêu, thế là bị ngã từ trên bàn đu xuống, nên cũng thật dùng sức gật đầu đồng ý.

“Nói. Nói vậy! ! Em mới không dong dài. Em thật sự không dong dài. chị dựa vào điểm nào bằng chứng nào thấy em dong dài hả? Em là người trước nay đều không nói nhiều, bình thường đều trầm mặc ít lời.” Tô Thiên Thiên một bên phân bua bản thân kỳ thực không thích nói chuyện, một bên càng không ngừng lải nhải.

Hỗn loạn.

Tóm lại, sáng mùng một đầu năm, đối với nhà họ Tô mà nói chỉ có thể dùng hai chữ “hỗn loạn” để hình dung.

Diệp Tử Hàng lau mồ hôi trên trán, cảm thấy người nhà họ Tô không quá bình thường, tuy rằng còn chưa có hoàn toàn nhìn ra, nhưng cậu có cảm giác. Bầu không khí của gia đình này có chút quái dị.

Phương Tinh Ngôn ở bên cạnh giúp cậu lau mồ hôi, vừa an ủi: “Quen sẽ tốt thôi, quen sẽ tốt thôi.”

Khúc Lăng cười híp mắt đi tới, vỗ vai Diệp Tử Hàng nói: “Không phải rất thú vị sao? Đây mới là cuộc sống a.”

Diệp Tử Hàng nhỏ giọng hỏi Phương Tinh Ngôn: “Anh rể cậu là làm nghề gì?”

” Giáo sư Toán học!”

“Tớ còn cho rằng anh ấy là Triết học gia cơ đấy.”

Được rồi, cứ coi như cậu đang dạo chơi ở Alice xứ sở thần tiên là được rồi! Diệp Tử Hàng an ủi bản thân như vậy, chỉ là dị giới tiên cảnh cũng quá. quá khó gia nhập a.

Trang Viễn ngồi trên sofa ở phòng khách ăn bánh trôi xem tivi, cô nhóc Bảo Bảo béo lại thoát ra được sự quản giáo của bà mẹ mất trí kia để chạy đến bò lên người cậu làm nũng.

Ý? Cổ tay áo sao lại lỏng ra nhỉ ? Trang Viễn buông bát xuống chuẩn bị đóng cúc tay áo lại, lại phát hiện ra, chiếc khuy áo khảm bạch kim không cánh mà bay.

“Chú. Chú ôm ôm.” Bảo Bảo lôi kéo tay cậu, dẫm xuống chân của cậu đi tới.

Bỏ đi, cũng chỉ có cái khuy tay áo mấy chục nghìn thôi, vẫn là Bảo Bảo đáng yêu a!

Bảo Bảo nín chặt tay cậu không buông, lại sờ soạng chơi ở trên cổ tay cậu một phen. Trang Viễn vừa ăn bánh trôi vừa cảm khái, Phương Tĩnh Ngôn cậu không thích tôi, ít nhất còn có cô nhóc này a! Hừ, ngày khác liền nhận con bé làm con gái nuôi, tặng nhà tặng xe cho nó, tức chết cậu luôn!

Cậu cũng không quan tâm người ta có thêm nhà cao cấp hay xe của cậu hay không, chỉ để ý bản thân đang ở đây suy nghĩ miên man cho đỡ hện.

Người một nhà đang náo nhiệt, chuông cửa vang lên, sáng sớm đã có người đến chúc tết.

Trang Viễn đem con nhóc từ trên cổ kéo xuống, bưng bát đi tới phòng bếp muốn tìm chút gì để ăn.

May mắn, Tô mẹ để món sủi cảo chiên vàng ươm mà tối hôm qua ăn thừa lại đặt ở phía dưới lồng bàn. Trang Viễn cũng không quan tâm sủi cảo có nóng không, bưng đĩa lên ăn liền.

Ăn từ nhà bếp trở lại phòng khách, lại phát hiện ra chỗ lúc nãy mình ngồi đã bị người ta chiếm mất.

Một cô gái ước chừng mười tám mười chín tuổi ôm Bảo Bảo ở trên ghế sofa.

“Bảo Bảo, đừng dứt tóc chị.” Thiếu nữ hờn dỗi cúi lấy những lọn tóc trong tay Bảo Bảo, khuôn mặt mang theo nụ cười, bỗng dừng ngẩng đầu lên, liền thấy Trang Viễn người đang bưng một đĩa sủi cảo rón dứng ở một đầu khác sofa.

“A. Là anh!”

“Trời ạ! ! Sao lại là cô! !”

Cô gái dùng ngón tay thon dài trắng như ngọc run run chỉ vào Trang Viễn, Trang Viễn thì dùng một chiếc đũa dính đầy dầu mỡ chỉ vào thiếu nữ.

“Tiểu Cửu, sao thế?” Khúc Lăng thản nhiên từ phòng khách bên kia đã đi tới, kinh ngạc nhìn hai người.

“Anh! Anh ta chính là Trang Viễn a!” Thiếu nữ kêu thảm nhào vào trong lòng anh trai.

Khúc Lăng mỉm cười vuốt lưng cô gái nói: “Anh biết a, cậu ta là Trang Viễn, biết lâu rồi.”

Cô gái như một con chim nhỏ bị thương chui ra từ ngực anh, kêu lên: “Anh! Anh sớm đã nhận ra anh ta a?”

“Cũng không sớm lắm, chỉ ngay ngày hôm qua mà thôi.”

Chiếc đũa trong tay Trang Viễn vốn thân thẳng tắp cũng run rẩy lên, run run chỉ vào Khúc Lăng nói: “Chẳng lẽ. Chẳng lẽ anh cũng là người của nhà họ Khúc?”

Khúc Lăng gật đầu, cười nói: “Nếu giả bao đổi, là anh trai duy nhất của Khúc Hồ Diệp, Khúc Lăng! Trang Viễn, cậu chừng nào thì cưới em gái tôi?”

“Không.”

“Không muốn! ! !”

Trang Viễn cùng em gái nhà họ Khúc đồng thời lui về phía sau một bước dài.

“Anh, em mới không muốn gả cho anh ta! Hiện tại nào có ai vì chuyện đính ước từ bé mà kết hôn chứ! Em không muốn!” Cô em gái ôm cổ ông anh mình cầu xin.

“Tiểu Cửu, ” Khúc Lăng sờ cổ cô em gái, lại nhìn Trang Viễn nói: “Anh không giúp được em a! Em có biết, chuyện ông nội đã quyết định, không có người có thể thay đổi được!”

Cô em gái họ Khúc nghe được hai chữ “ông nội” này, thân thể cứng ngắc rõ ràng.

“Trang Viễn, cậu hẳn là gặp qua ông nội của anh đúng không?” trên mặt tuần dật của Khúc Lăng treo một nụ cười có thể làm tan băng tuyết, khoe mắt lại xẹt qua một tia sáng gian xảo giống hệt cô vợ Tô Viên Viên của anh.

“Khúc. Ông nội Khúc Bát.” Trang Viễn suy sụp buông xuống chiếc đĩa, một cái bánh sủi cảo chiên cũng ăn không vô nữa.

“A! Bảo Bảo con đang cần cái gì?” Tô Chân Chân rốt cục cũng tìm được Bảo Bảo đem đứa nhỏ bỏ trên sofa lật người lại.

“Ý? Vậy mà là một khối Rolex!” Tô Chân Chân lấy từ bên miệng cô con gái ra là một chiếc đồng hồ đính đầy nước miếng: “Trong tay còn giấu cái gì hả? Mau đưa ẹ!”

“Trời ạ! ! Khuy tay áo kim cương! Vật nguy hiểm lắm đó a! Ai đưa cho con nít chơi hả? ?”

Trang Viễn sững sốt sau một lúc lâu, sờ cổ tay trống trơn, lại nhìn chiếc đồng hồ Rolex nhiễm đầy chất dịch kêu lên: “Đồng hồ của tôi! Khuy tay áo của tôi a!”

Uhm hửm, các học sinh thân mến, câu chuyện đến đây tạm thời kết thúc.

Cái gì? Bạn nói chương kết đã đi lạc đề quá xa sao? Phương Tinh Ngón cùng Diệp Tử Hàng hai nhân vật chính xuất hiện thời gian không đủ?

Được rồi, tôi nói cho bạn biết, hai người bọn họ đang trốn ở sau vườn hoa nhà họ Tô bên cạnh ổ chó. chơi trò chàng chàng thiếp thiếp!

Đôi vợ chồng trẻ ngọt ngào như vậy, tôi sẽ không đi quấy rầy bọn họ nha !

Về phần tương lai của tiểu Phương cùng tiểu Diệp, đương nhiên là hạnh phúc .

Tiểu Phương nói muốn thi nhân viên công vụ, cô ấy cũng đã thật sự làm được rồi, nhưng không có đi cục cải cách lao động, mà là đi cục thuế vụ, làm quản viên. Vừa vặn được xếp vào công tác quản lý công ty kia của Trang Viễn.

Một ngày kia, Phương chuyên quản viên mặc đồng phục nhà nước, xách hóa đơn phạt trốn thuế vọt vào văn phòng Trang tổng, lúc đó vẻ mặt cô đắc ý mạnh mẽ ra sao, ở đây tôi sẽ không nhiều lời nữa, miễn cho ảnh hưởng đến hình tượng quang minh của nhân viên công tác thuế vụ ở trong lòng đồng đảo người dân.

Còn có đồng chí Tiểu Diệp nữa, cậu ấy học pháp luật. Nghiên cứu sinh năm thứ nhất đã đem tư pháp coi như món ăn thi đậu dễ như trở bàn tay. Con đường phía trước cũng bằng phẳng sáng chói. Tốt nghiệp xong thi được vào viện thanh tra, qua hai năm thời gian lên tới chức phó thanh tra quan, qua tiếp một năm, chữ phó kia cũng tự mất đi rồi.

Giơ cao lên danh hiệu sáng chói thanh tra quan, Diệp thanh tra quan tiếp bước bà xã yêu của anh cũng vọt vào văn phòng tổng giám đốc Trang Viễn của chúng ta. Vì sao hả? Đương nhiên là Trang thị không chịu nộp tiền phạt nên bị khởi tố !

Tổng giám đốc Trang ở văn phòng kêu rên, “Trời ạ! Đời trước tôi đã tạo ra cái nghiệt gì vậy trời!”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-to-hong-kho-dut>